GANDACUL
DE AUR

COLECTIA
DE AUR

6

Două mari succese !

Panglica Albastră

de EDGAR WALLACE

Moarte în Văzduh

de AGATHA CHRISTIE

DANUBIU este o marcă de reuşită

COLECTIA DE AUR

No. 6

A. B. SHERLOCK

Gândacul de aur

(THE CHINESE MYSTERY)

Traducere de
d. A. DANIEL

Editura „DANUBIU“

Colecţia de aur

în continuarea marilor sale succese, va lansa către mijlocul lui Februarie, un roman senzaţional:

Gândacul de aur

de A. B. SHERLOCK

Crime fără număr şi aventuri dintre cele mai extraordinare reţin atenţia cititorului, fascinându-l, misterul rămânând ne-rezolvat decât în ultimul capitol.

Gândacul de aur

de A. B. SHERLOCK

este o carte care va cauza senzaţie

Un nou triumf al Editurei Danubiu.

Gândacul de aur

de A. B. SHERLOCK

CAP. I

ASOCIAŢIA „GANDACUL DE AUR"

O seară întunecoasă de Iulie. Nouri groşi pluteau deasupra oraşului Sidney. Luminile mărci cetăţi, deobicei atât de strălucitoare, străbăteau cu greu prin ceaţa deasă. In desimea abureilor, razelor lor răspândeau o lumină tristă.

Vapoarele, care se apropiau de port, înceteriseră într'atât mersul, încât de abea se mişcau. Sirenele urlau sinistru deasupra apei.

Deobicei locuitorii Sidney-ului nu prea se plângeau de frig. De astădată însă, atmosfera era tare răcoroasă. Cei care nu aveau treburi urgente prin o aş, preferau seară să rămână în casă.

... In aceea seară, camera lui James Vandover era mai plăcută ca niciodată. Un foc de cărbuni ardea în sobă. Odaia era cufundată în întuneric. Numai tăciunii răspândeau o lumină roşiatică. Lumina pâlpâitoare se răsfrângea asupra împrumă-

toarei figuri a detectivului Vandover, care se aşezase într'un fotoliu din faţa căminului.

Alături de el, stătea prietenul său, doctorul Billy Hunter. Cei doi bărbaţi fumau în linişte. De mai bine de o oră, nu schimbaseră niciun cuvânt.

Se cunoscuseră în mod cu totul întâmplător, într'un salon în Wake Street. Dar azi, Billy şi-ar fi putut închipui greu viaţa departe de prietenul său Vandover.

Detectivul avea un obraz mare. Părul îi era de culoare roşie. Avea puterea unui atlet. Gândea foarte repede şi traducea totdeauna în fapte, planurile sale. Infăţişarea lui impunătoare era ajutată şi de o voce răsunătoare.

Vandover se ridică deodată şi privi spre uşă:

— Auzi Billy?, întrebă el.

— Ce să aud?

Doctorul Hunter îşi încordă auzul. Sgomotul unor paşi grăbiţi şi totuşi tărăgănaţi ajungea până la ei.

James Vandover clătină din cap.

— Billy, ce crezi că înseamnă acest sgomot?

— Imi face impresia unui om care a alergat mult, mult de tot, iar acum face ultimele sforţări pentru a nu se prăbuşi. Poate că este urmărit...

— Dar vine spre noi... Il auzi?... Urcă treptele spre intrarea casei.

In momentul următor, se auzi răsunetul puternic al clopoţelului.

Cei doi prieteni se priviră uimiţi.

— Van, se pare că este un caz urgent.

— Poate că este un pacient de al tău, care s'a otrăvit şi care mai nădăjduieşte că-l poţi salva. Uită-te mai întâiu cine este.

Un minut mai târziu, clinchetul clopoţelului, încetă. Doctorul, care adusese pe vizitator în cameră, aprinse lumina.

Necunoscutul era un bărbat înalt, cu faţa arsă de soare şi cu mustaţa căruntă. Ochii lui aveau o privire înfrigurată, iar obrajii erau tare scofâlciţi. Făcea impresia unui om chinuit, pradă unor mari greutăţi. Privea neliniştit în jurul lui.

— Dumneavoastră sunteţi domnul James Vandover?

— Da, răspunse detectivul, îndreptându-se către necunoscut.

Străinul, aproape tot atât de voinic ca şi Vandover, gemu încet. Apoi se prăbuşi.

Vandover şi Billy se repeziră spre el şi îl sprijiniră. Il aşezară pe un fotoliu. Billy începu să-l examineze. Peste câteva minute, omul îşi reveni în fire şi încercă să se ridice. Detectivul îi puse mâna pe umăr şi-l sili să rămână aşezat.

— Dar ce, am leşinat?, întrebă vizitatorul neîncrezător.

— Da, răspunse doctorul.

— Aceasta nu mi s'a mai întâmplat încă până acum. Dar... oare aci suntem în siguranţă?

— In siguranţă? Dar ce vrei să înţelegi prin aceasta?

— Sunt ferit de orice agresiune?

— De agresiune?, repetă Vandover zâmbind. Poţi fi absolut sigur că nu ţi se va întâmpla nimic. Dar pentru ce îmi pui această întrebare?

— Nu sunt sigur. Poate că demonii aceia sunt iarăşi pe urmele mele. Poate că eu însuşi i-am provocat.

Străinul vorbea cu glas tremurând. Era tare neliniştit. Detectivul şi doctorul îl priveau ţintă.

— Dumneavoastră nu ştiţi prin câte am trecut?, strigă el deodată. Nici nu vă puteţi închipui... Gândacul de aur...

— O clipă, îl întrerupse Vandover. Nu putem bănui despre ce vorbeşti. Povesteşte-ne totul dela început. Dar, cum te numeşti?

— Buller! Frede ick Buller!

— Şi pentru ce ai venit la mine?, continuă detectivul.

Influenţat de calmul detectivului şi de tăcerea

care domnea în jurul lui, vizitatorul se potoli. Obosit, îşi trecu mâna peste ochi.

— Am venit la dumneavoastră..., reuşi el să îngâne, pentru că mă temeam de gândacul de aur...

— Trebue să mărturisesc, spuse Vandover, că nu prea am auzit de gândacul de aur. Ce-i aceasta?

Buller tremura din tot corpul. Neliniştea de mai înaintea puse din nou stăpânire pe el.

— Aţi fost vreodată în China?, îl întrebă el pe detectiv.

— Da!, cu mulţi ani în urmă. Şederea mea acolo a fost de foarte scurtă durată. Este o ţară foarte interesantă. Aş fi dorit să rămân mai mult timp acolo.

— Desigur că nu aţi pătruns prea adânc în interiorul ei, dacă nu aţi auzit nimic despre gândacul de aur.

Buller oftă şi-şi propti capul în mâini.

— Aş fi vrut, continuă el, să nu fi venit niciodată în contact cu el.

— Dacă ai vrea să-mi explici şi mie...

— Indată! Deocamdată sunt încă tare nelinişti.

Tăcu un moment. Gândea.

— Ştiţi, începu el că în China există foarte multe asociaţii secrete...

— Da! replică doctorul.

— Sunt multe comunităţi religioase şi multe alte societăţi ale căror membri sunt legaţi de interese comerciale sau politice. Câteodată, toate aceste trei scopuri sunt unite la un loc. Acestea sunt asociaţiile Tong. Aţi auzit vreodată despre aceste asociaţii criminale sau religioase? Sunt cele mai răspândiţi asociaţii. Şi eu cunosc o asociaţie religioasă care este răspândită mai mult în regiunile din Vest. Ea se numeşte „Liga gândacului de aur".

— Un nume foarte romatic, spuse detectivul. Iar dumneata ai batjocorit pesemne asociaţia şi de aceea membrii ei te urmăresc.

— Da! Aveţi dreptate! Dar staţi să vă istorisesc povestea mea dela început. Sunt, sau mai bine spus am fost până acum doi ani, când am dobândit o mare avere în Statele-Unite, inginer de mine.

— Dumneta eşti american?

— Nu! Sunt englez. Dar am fost foarte mulţi ani, în serviciul unei societăţi americane, care avea mari concesiuni de mine în vestul Chinei. Civilizaţia nu ajunsese încă până în ţinuturile în care lucram eu. Toată populaţia era sub în-

fluenţa sectei religioase despre care v'am vorbit. Această sectă era împotriva ideilor moderne şi a înrâuririlor Occidentului. Deaceea toţi oamenii de acolo ne duşmăneau deoarece exploatam minele. Până atunci, societatea americană îi tot dusese. Dar acum se temea că va pierde stăpânirea asupra lor. Nu puturăm angaja nici măcar portari chinezi. Deaceia păzeam încontinuu clădirea şi parcul căci adeseą se punea foc şi se încerca distrugerea maşinilor. Vă puteţi închipui dar, că eram tare revoltaţi din această pricină.

— Şi vă înţeleg foarte bine, răspunse Vandover.

— Dela sine înţeles, că noi am încercat să ne înţelegem cu această sectă secretă. Nu am reuşit însă. Oamenii ei se ţineau mereu ascunşi. Nici măcar autorităţile nu puteau pedepsi pe vinovaţi, căci noi nu puteam niciodată produce dovada fără-de-legilor lor. Până în cele din urmă a trebuit să oprim lucrul. Acesta era de fapt şi scopul sectei secrete. Dacă nu ar fi existat „Asociaţia gândacului de aur", exploataţia minei ar fi dat marti câştiguri. Societatea din California ne rechemă. Inainte de a părăsi China, am făcut o mare greşală pe care am regretat-o amarnic mai târziu. Am vrut să mă răzbun pe cei

care erau autorii morali ai nereuşitei mele în China. Cu o seară înainte de a părăsi oraşul, m'am furişat în sala de şedinţe a asociaţiei şi am furat principalul simbol al cultului: gândacul de aur.

Buller râse amarnic.

— Nu a fost prea greu, continuă el. Gândacul de aur nu era mai mare decât mâna mea. Nu ştiu ce m'a îndemnat să-l fur. Gândeam că faptul acesta îi va supăra pe adoratorii lui. Şi am reuşit în dorinţa mea. I-am mâniat chiar mai mult de cât doream.

— Întotdeauna a fost tare primejdios să lupţi împotriva unor astfel de oameni, spuse Vandover. Faţă de o superstiţie, orice împotrivire este zadarnică.

— Aveţi dreptate! recunoscu străinul. Din nefericire însă, nu se mai poate îndrepta nimic. Am părăsit teafăr China şi pe bordul unui vapor, m'am îndreptat cât ai clipi spre Statele-Unite. Nu-mi puteam închipui că ar fi fost cu putinţă să fiu urmărit de membrii a elei secte şi nici că ei aveau de gând să răzbune crima comisă faţă de religia lor. Şi totuşi lucrurile s'au petrecut întocmai. La întoarcerea pierdură urmele mele, căci eu debarcai în Anglia şi plecai pentru scurt timp la Londra. Acolo mi-am instalat gospodăria — între timp,

m'am însurat — pentrucă pe atunci nu prea căş-
tigam, vândui gândacul de aur unui negustor de
antichităţi. Obţinui o mare sumă în schimbul lui.
Până atunci, nici nu bănuisem măcar că eram
urmărit. Dimpotrivă, mă simţeam chiar îndreptă-
ţit să vând gândacul de aur, căci din pricina în-
trigilor asociaţiei secrete îmi pierdusem slujba.
După puţin timp, m'am întors în America. De
atunci, soarta mea s'a schimbat. Tot ce întreprin-
deam îmi reuşea. In scurt timp, am reuşit să agon-
isesc o avere de două milioane de dolari, cea
mai mare parte fiind câştigată prin speculaţiuni
miniere. Viaţa părea, să ia o întorsătură atât de
fericită pentru mine! Lucrurile se schimbară însă
deodată. Tocmai mă pregăteam să revin în An-
glia. Dar de două ori, cât p'aci să fiu omorât.
Am scăpat ca prin minune! Până şi camerile dela
hotelul la care locuiam fură percheziţionate... cre-
deam că mi se furase ceva. Dar nu-mi lipsea ni-
mic, cu toate că păstram în cufere obiecte de mare
valoare. Acum, asociaţia secretă a dat de ur-
mele mele şi vrea să se răzbune. Mărturisesc că
încă de mult timp mă tem de ea. Doi ani de-a-
rândul acei oameni m'au căutat peste tot. Nu
s'au lăsat până ce nu m'au găsit. Imediat după
sosirea mea la Londra, m'am dus la negustorul
de antichităţi şi m'am interesat de gândacul de

aur. Nădăjduiam că nu voiu mai fi urmărit, dacă voiu înapoia gândacul. Ghinionul se ţinea însă scaiu de mine. Aveam destui bani să răscumpăr gândacul, dar negustorul îl vânduse de acum. La întoarcerea acasă avui o surpriză neplăcută. Tocmai când mă pregăteam să intru în casă, un cuţit fu aruncat în urma mea. Imi spintecă mâneca paltonului şi se înfipse în uşă. Chinezii mă urmăriseră la Londra. In dimineaţa următoare, găsii una din blestematele lor tăblite de fildeş... uitaţi-vă la ea, am adus-o cu mine.

Străinul scoase din buzunar o plăcuţă de fildeş şi i-o întinse lui Vandover. Detectivul o cercetă cu grijă şi i-o trecu lui Billy. Pe o parte, era pictat un gândac. Pe cealaltă faţă, erau inscrise câteva litere chinezeşti. Buller izbucni în râs.

— Am o întreagă colecţie de plăci, spuse el. S'ar putea juca mah-jong cu ele. Prietenii mei Chinezi par să aibă o colecţie nesfârşită din aceste pietre. Cuţitul şi fildeşul îmi dovediră în mod neîndoelnic că ei se aflau pe urmele mele. Recunosc că reîntoarcerea lor mă înfricoşă. Deaceea încercai pe toate căile să găsesc gândacul şi să-l înapoiez. Din fericire negustorul fu în stare să-mi dea oarecari informaţiuni despre domnul care cumpărase obiectul. Era un australian,

pe nume Callaburn, care locuia la Sidney. Ii spusese aceasta negustorului, adăugând că se îmbarcă imediat spre Australia.

Buller se opri puţin.

— Vă puteţi uşor închipui starea mea sufletească. Atât timp cât stăteam la Londra, viaţa mea era în mare primejdie. Nu puteam scăpa de ursita mea, decât părăsind în grabă Anglia. Am trăit prea mult timp printre Chinezi, pentru a nu ştie că în astfel de cazuri paza poliţienească nu prezenta nici o siguranţă. Dacă m'aş fi adresat Scotland-Yardului, poate că unul dintre urmăritorii mei ar fi fost arestat. Eu nu ştiam însă câţi oameni mă urmăreau. Arestarea câtorva membri ar fi înfuriat şi mai mult pe ceilalţi. Siguranţa mea ar fi fost şi mai primejduită. Mă hotărîi dar să plec numai decât spre Australia, pentru a obţine dela domnul Callaburn gândacul de aur. Şi într'adevăr plecai cu primul vapor. Iar acum, iată-mă aici.

— Ai vorbit de acum cu domnul Callaburn?

— Incă nu! Nu ştiu unde locueşte. Şi apoi nu sunt sigur dacă duşmanii mei nu m'au urmărit şi ai.i.

— Cum de te gândeşti la un astfel de lucru?

— In trenul care mergea spre Melburn, am văzut câţiva chinezi, foarte eleganţi.

— Dar aceasta nu este un lucru neobicinuit. In Australia, se întâlnesc mulţi chinezi.

— Da, poate aveţi dreptate. Se poate foarte bine ca aceşti chinezi să fi fost de prin părţile locului. Acum cunoaşteţi bine situaţia în care mă aflu, nu?

— Ai văzut vreodată oamenii care te urmăreau? Îi cunoşti la înfăţişare?, îl întrebă detectivul.

— Nu. Tocmai acesta este răul. Se ţin mereu ascunşi. Niciodată nu-i poţi vedea la faţă.

— Totuşi când ai venit la mine, alergai. Pentru ce ai făcut aceasta?

— Văzusem câţiva chinezi pe stradă.

— Erau cei din tren?

— Nu... Adevărat că strada era tare întunecoasă, dar cred că nu erau aceeaşi oameni.

— Domnule Buller, afirmă detectivul, povestea dumitale m'a interesat foarte mult. Spune-mi te rog, cum de ai ajuns la mine?

— Mi s'a spus că dumneavoastră sunteţi cel mai destoinic detectiv din toată Australia.

— Cel care v'a spus aceasta, glumi Vandover, era desigur un mare optimist. Cine e acesta?

— Inspectorul March!

— Aşa? Foarte bine! In orice caz, să nu nutriţi prea mari speranţe, domnule Buller. Dela

sine că voiu face tot ce îmi stă în putinţă pentru lămurirea misterului. Dar ce aş putea face acum pentru dumneata?

— Să mă apăraţi împotriva agresiunii acestor blestemaţi de chinezi şi să mă ajutaţi să regăsesc gândacul de aur.

— Fie! Sunt de aceeaşi părere cu dumneata. mai întâiu însă, să-l căutăm pe domnul Callaburn şi să încercăm să răscumpărăm dela el, gândacul. Pentru aceasta te-aş sfătui...

Deodată Vandover împinse cu putere scaunul pe care stătea Buller. Acesta se răsturnă pe spate. In aceeaşi clipă uşa încăperei fu trântită în lături. De afară se auzi st.igătul strident al unei femei. Billy Hunter era sigur că închisese uşa în urma lui. Deasemeni ştia că în casa lui Vandover nu există nici o femeie. Căci Miss Dom, menajera, dormea în clădirea din fund.

— Ce dracu s'a mai întâmplat?, întrebă Buller care se ridicase.

Vandover arăta spre peretele din faţa căminului. Un pumnal se înfipsese în zid. O placă de fildeş, asemănătoare cu cea pe care Buller le-o arătase mai înainte era legată cu o panglică de cuţit.

— Nemernicii, strigă Billy alergând spre uşă şi deschizând-o brusc.

CAP. II

LIMUZINA VERDE

Doctorul se îndreptă spre coridor. Zărise pe cineva care stătea ghemuit lângă perete. Când se duse într'acolo, făptura se ridică grăbită dela locul său.

— In niciun caz, dumneata n'ai putea fi o..., strigă el fără răsuflare, punând mâna pe acea femeie.

Era o fată tânără, nu prea înaltă, frumoasă. Avea ochii mari negri. La vederea ei, Billy rămase uimit. Vandover care se apropiase şi el, o privi tot atât de înciudat.

— Ce cauţi pe aici? adăugă Billy.

— A... a fugit de-a-lungul coridorului. Dacă... dacă vreţi să-l mai prindeţi...

— A fugit în jos? întrebă detectivul.

— Da. Dar trebue să vă grăbiţi.

Detectivul nu mai aşteptă.

— Billy, strigă el din fugă prietenului său, condu-o în camera mea. Eu fug să văd dacă nu mai pot prinde şi pe altcineva.

Alergă de-a-lungul coridorului cu o repeziciune, la care nu te-ai fi putut aştepta din partea unui om atât de mare şi greoiu. Coborî scara, câte trei trepte deodată. Ajungând pe coridorul dela parter, prin poarta întredeschisă, văzu trotuarul luminat. Ieşi în stradă şi se uită de jur împrejur. Uliţa părea pustie. Nu era înconjurat decât de ceaţă...

Între timp, Billy o conduse pe tânăra fată în cameră. Buller se căznea să scoată pumnalul din zid. Când cei doi intrară în odaie, se întoarse spre ei şi îi privi uimit.

— Marion!, strigă el şi se apropiă de fată. Ce cauţi aici?

— Vreau să te ajut, răspunse ea cu glas duios.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Dar aceasta este cu neputinţă! Doar nu vrei...

Buller o sărută pe obraz.

— Totuşi aceasta este dorinţa mea. Te-am urmat până aici. Aceasta nu trebue să te uimească deloc.

— Dar cum de ai ştiut că am venit aici?

— Ana mi-a povestit totul. Iar primejdiile pe care vrei să le iei asupra ta sunt prea mari pentru ca să le poţi birui singur. Deaceea am

venit şi eu aci. Am sosit la Sidney azi dimineaţă.

— Nu ştiu dacă am dreptul să mă bucur sau nu. Marion, nu-ţi dai seama ce faci? Nu înţelegi că...

Se întrerupse obosit şi făcu un gest plictisit cu mâna. Ea se aşeză în fotoliul lui Vandover şi îi surîse.

— Fred, nu există niciun scop ca tu să trăeşti tot astfel şi mai departe. Chiar şi tu însuţi ştii asta foarte bine. Vreau să îndrept astfel lucrurile, încât să nu ţi se întâmple niciun rău.

— Dar...

— Nu există niciun „dar". Cred că este timpul să mă prezinţi şi pe mine acestui domn...

In timpul discuţiei, Hunter observă cu atenţie pe tânăra fată, atât de voluntară şi energică. Avea o statură foarte graţioasă, deşi nu era deloc slabă. Când ea îşi scoase pălăria, el îi admirase îndelung mâinile. Avea ochi căprui. Privirea ei profundă, părea foarte serioasă. Avea o bărbie energică. Semăna cu Buller. Deaceea medicul nu fu mirat când acesta o prezentă drept sora lui. Peste câteva clipe, se întoarse şi Vandover.

— Nu am putut descoperi nimic, spuse el, deşi am cercetat toată casa. Nemernicul acela a fu-

git... Poate că domnişoara ne poate spune ceva despre el...

— Mă tem, spuse Buller, că ea nu ne va putea spune decât foarte puţine lucruri. Domnişoara este sora mea. Niciodată nu m'aş fi gândit că mă va urma. Cu zece minute mai înainte aş fi pariat că se află la Chelsea, la facultate.

Marion Buller se înclină.

— M'am interesat la hotelul unde locuia fratele meu, zise ea. Astfel am aflat încotro plecase. Am pornit numaidecât spre Sidney şi l-am urmărit până aci. Tocmai când am ajuns în faţa casei, văzui un chinez intrând. M'am furişat după el.

Se opri.

— Te rog continuă, o îndemnă Vandover.

— Chinezul urcă scara, iar eu îl urmai. Mai întâiu s'a uitat prin gaura cheii, apoi a deschis uşa. Nu ştiam ce să fac. Când am văzut pumnalul pe care-l ţinea în mână, dădui un strigăt puternic. Şirul restul. Auzind ţipătul meu, Chinezul se întoarse şi mă doborî cu un pumn la pământ.

— Aşa dar, domnule Buller, spuse Vandover şi de astă dată ai scăpat ca prin minune.

— Aveţi dreptate! recunoscu Buller, privind

întunecat pumnalul. Domnule Vandover, m'ai salvat dela o moarte sigură. Nu ştiu cum să vă mulţumesc...

Detectivul ridică mâna, ca pentru a se feri de o lovitură.

— Să nu pomeneşti nimic despre cele ce s'au întâmplat aci, domnule Buller. Amândoi ne dăm seama de gravitatea problemei în faţa căreia ne aflăm. Trebue să întreprindem ceva. Înainte de toate, să-l găsim pe domnul Callaburn.

Detectivul luă cartea de telefon şi o răsfoi.

— Este un nume necunoscut, zise el. Iată-l...! Locueşte cam departe: în Summerwood. Una din mahalalele nordice ale portului. Să mergem îndată la el...

Buller îl privi mirat.

— Acum... la ora asta?, întrebă el.

— Desigur! Doar n'oi fi vrând să rezolvăm o astfel de problemă la telefon! Cu maşina, putem ajunge acolo în douăzeci de minute. Dacă aşteptăm până mâine, e posibil ca prietenii noştri chinezi să ne-o ia înainte. Vii cu noi, Billy? Ai putea să conduci tu maşina, dacă vrei! Îmbracă-ţi haina, domnule Buller. Dar cu sora dumitale, ce facem?

— Viu şi eu, firește, răspunse ea energic. Până ce tot misterul nu va fi complet lămurit,

n'aş mai vrea să-l scap din privire pe Fred, nici măcar pentru o clipă.

— Dar ascultă... începu Buller.

Billy Hunter pornise spre garaj, astfel că nu mai auzi protestul inginerului. Dar când trase în faţa porţii maşina lui Vandover, o văzu şi pe domnişoara Buller aşteptând pe trotuar.

— Nu aţi avea ceva împotrivă, dacă aş ocupa locul din faţă?, întreba ea. Şi eu şofez, astfel că nu-mi place să stau în spate.

Billy nu se împotrivi de fel.

— Numai să nu o lăsaţi la volan, spuse fratele ei. Ea conduce atât de repede, încât primejdueşte viaţa călătorilor ei.

Billy se îndreptă spre Wake Street. Câteva minute mai târziu, se îmbarcară pe o luntre care-i trecu peste marele golf.

— Acolo este podul, zise Vandover arătând cu mâna prin întuneric.

Şi într'adevăr în depărtare se zărea scheletul podului.

— Când va fi gata, adăugă Vandover, nu vom mai avea nevoie de luntrile astea plicticoase. Dar... ce-i cu dumneata, Buller?, întrebă el întorcându-se spre străin.

Acesta pălise, tremura din tot corpul şi încerca

să se ascundă în spatele doctorului. Fricos, ezită înainte.

— Vedeţi maşina ceea din faţa noastră? întrebă el cu glas şovăitor. Automobilul verde?

— Ei, şi ce este cu el?

— Pe canapeaua din fundul maşinei stau doi chinezi. Pe oamenii aceştia i-am văzut şi în tren.

— Eşti sigur că nu te înşeli?

— Nu, sunt absolut sigur. Mai mult chiar, bănuesc că ştiu unde se duc.

— Firește că merg ca şi noi la Summerwood, zise Vandover. Aceşti oameni sunt de admirat, în primul rând pentru repeziciunea lor. Voiu coborî din maşină. Voi să nu vă mişcaţi. Vreau să-i văd mai îndeaproape, pentru a-i putea recunoaşte mai târziu.

— Ce faceţi?, întrebă Buller nervos, când detectivul deschise portiera.

Vandover râzând.

Işi aprinse o ţigară, şi se apropiă de automo-

Aprinzându-şi o ţigară, se apropiă de automobilul verde. Pe luntre, se aflau mai multe maşini. Nimeni nu se miră că Vandover se plimbă pe punte. El cercetă maşina verde cu deamănuntul şi-şi notă numărul ei. Ferindu-se să atragă atenţia cuiva, cercetă atent şi pe călători.....

Erau trei chinezi. Doi din ei, elegant îmbrăcați, şedeau pe canapeaua din fund. Unul avea o mustață mică, îngustă. Celălalt purta o pereche de ochelari din os. Păreau foarte liniştiți. Feţele lor erau lipsite de expresie. Când cel cu mustață îl zări pe Vandover se cutremură. In afară de detectiv nimeni altcineva nu ar fi observat o mişcare atât de fugară.

Şoferul era şi el chinez. Dar se înfăşurare astfel în mantia lui, încât deabea i se vedea faţa. Detectivul îşi dădu seama că el trebue să fie foarte puternic.

Deodată, Vandover se plecă şi ridică ceva depe scara maşinei: o plăcuţă de fildeş.

— Iertaţi-mă, spuse el, a pierdut cineva dintre dumneavoastră acest obiect?

Chinezul cu ochelari rămase foarte liniştit. Tovarăşul lui duse mâna în buzunar, ca şi când ar fi căutat ceva. Se opri însă. Se răzgândise. Işi netezi mustaţa şi privi spre Vandover.

— Acest obiect, spuse el, nu apartine nimănuia dintre noi. Unde l-aţi găsit?

— Sunt absolut sigur că nu este al dumneavoastră?

— Nu pot decât să repet cele ce am spus mai înainte. Poate că l-a pierdut altcineva. Aţi întrebat şi la celelalte maşini?

Detectivul pricepu ironia. Chinezul îi aruncă nişte priviri nevinovate, dar rânjea.

— Credeam, mai spuse Vandover nepăsător, că vă apartine. Nu orişicine se interesează de gândaci de aur şi de semne chinezeşti. Dar dacă nu este al dumneavoastră, atunci îl voiu păstra eu.

Se întoarse şi se îndepărtă. Şoferul maşinei verzi întoarse capul spre el şi se uită în urma lui. Dar imediat îşi reveni şi se plecă liniştit deasupra volanului.

Vandover se întoarse la automobilul lui.

— Sunt sigur, i se adresă el lui Buller, că aceştia sunt oamenii cari au săvârşit agresiunea împotriva dumitale. Pentru noi europenii, toţi Chinezii au aceeaşi înfăţişare. Dar pe aceştia doi, i-am observat foarte bine. I-aş deosebi şi dintr'o mie. Dar bine că am ajuns la celălalt mal. Billy, te rog să conduci cât mai repede posibil. Poate că prietenii noştri chinezi îl vor căuta pe Domnul Callaburn. Posibil ca, după convorbirea pe care au avut-o cu mine, planu ile lor să se fi schimbat întrucâtva.

Automobilul verde cârmi pe o stradă lăturalnică, înainte ca Billy să-şi fi pornit maşina depe luntre. Străbătu în viteza mahalalele dela nordul Sidney-ului şi ajunse într'un târziu la

Summerwood. Un om pe care-l întâlniră, le arătă drumul spre vila „Parkview". Când sosiră acolo, văzură că marea casă era tare luminată.

— Maşina verde nu se vede de fel, spuse Billy, oprind.

— Probabil că au renunţat la planurile lor, fu de părere Vandover. Tare aş vrea să ştiu pentru ce este iluminată toată casa.

— Poate că ştăpânii dau un banchet, spuse Billy, intrând pe poarta grădinii şi îndreptându-se spre vilă.

— Dar nu se aude nici o muzică, observă Marion.

— Acolo, în faţa uşii nu este un poliţist?

— Intocmai, răspunse Vandover. Bună seara, Forrest. Dumneata eşti, nu?

— Da, domnule Vandover, răspunse cel întrebat. Aţi sosit foarte repede. Domnul Callaburn v'a chemat la telefon?

— Nu. Dar pentru ce să fi făcut aceasta?

— Cum? Nu ştiţi încă nimic?...

— Cine este omul acesta?, întrebă în aceea clipă un domn slab, cu părul cărunt.

Tocmai ieşise din casă şi-l privea pe Vandover întrebător.

— Este vestitul detectiv particular Vandover, explică poliţistul.

— Da?... şi pentru ce vine tocmai acum?

Vandover înaintă un pas.

— To.mai vă căutam! Dumneavoastră sunteţi domnul Cal!aburn, nu?

— Da. Acesta este numele meu.

— Putem vorbi între patru ochi?

— Poftim! Aproxiaţi-vă!, răspunse Callaburn mirat, deschizând uşa.

Detectivul îi povesti în puţine cuvinte scopul vizitei sale şi îi spuse că Buller voia să răscumpere gândacul de aur, la orice preţ.

— I-aş da bucuros acel obiect, dacă l-aş mai avea.

— Cum? Nu mai este la dumneata?

— Nu. Astă seară s'a făcut aci o spargere. Gândaul de aur şi toate bijuteriile soţiei mele au fost furate.

Detectivul se aşteptase atât de puţin la acest răspuns, încât rămase înmărmurit. Se uita mirat la Callaburn. Iată dar motivul pentru care vila era luminată de sus până jos. Iată pentru ce stătea poliţistul la uşă.

Vandover îşi reveni repede din uimire. Asupra lui Buller însă această veste făcu o impresie zdrobitoare.

— Domnule Callaburn, întrebă detectivul, îmi îngăduiţi să cercetez această spargere. Dacă-l vom

descoperi pe hoţul gândacului, vom găsi şi bijuteriile soţiei dumneavoastră.

— Gândiţi-vă la chinezi, interveni Buller. Nu cumva sunt ei autorii spargerii?

— Cu neputinţă!, răspunse Vandover. Nu au putut ajunge aci, înaintea noastră. Şi apoi, când noi am sosit aci, poliţia venise de acum. Primiţi cererea mea, domnule Callaburn?, mai întrebă odată detectivul.

— Cu plăcere!

— Spuneţi-mi atunci toate amănuntele pe care le cunoaşteţi.

— Am fost cu soţia mea la teatru şi apoi am mâncat în oraş. Ne-am întors acasă pe la orele douăsprezece fără un sfert. Totul era răvăşit. Am telefonat imediat poliţiei. Acum, mai mulţi detectivi sunt ocupaţi cu cercetările.

— Unde se aflau giuvaerurile?

— Cea mai mare parte dintre ele se aflau în această cameră, răspunse Callaburn, deschizând uşa unei odăi foarte frumos mobilate.

O doamnă elegantă stătea în mijlocul încăperii. Nu-şi scoţese încă haina. Desigur că această femeie nu putea fi decât Mrs. Callaburn. Un sergent şi un poliţist cotrobăiau prin odaie. Vandover şi Billy pătrunseră în cameră. Priviră în jurul lor. Marion Buller venea în urma

lor. Fratele ei rămăsese afară să fumeze o ţigară.

— După cum vedeţi, explică Callaburn, safe-ul a fost spart. Acolo păstram cele mai multe bijuterii.

— Bună ispravă!, exclamă detectivul, cercetând mai de aproape safe-ul. Inchizătoarea a fost distrusă cu o fiolă de oxigen. Hm...

Se aplecă spre a cerceta şi mai bine. Billy îl imită. Domnea o tăcere adâncă. Callaburn nu putea înţelege ce mai aveau ei de observat. Deodată, Billy se ridică.

— Ai descoperit ceva?, îl întrebă prietenul său.

— Am auzit un automobil îndepărtându-se, răspunse medicul.

Dar în afară de el, nimeni nu auzise nici cel mai mic zgomot.

— Nădăjduesc că aceasta nu înseamnă nimic neplăcut, spuse detectivul.

In aceeaşi clipă, Forrest intră neliniştit în cameră.

— L-au răpit!, strigă el.

— Pe cine? Cine sunt răpitorii?

— Chinezii! Pe mine m'au îndepărtat, pretextând ceva. Apoi l-au înşfăcat pe prietenul dumneavoastră, l-au suit în maşină şi au dispărut în noapte.

— Nemernicii!, exclamă detectivul. Ce proşti

am fost că l-am lăsat singur. Şi câţi erau, Forrest?

— Doi.

— Billy, se adresă Vandover prietenului său, condu tu aici mai departe cercetările. Domnule Callaburn, fiţi atât de bun şi daţi tot ajutorul posibil doctorului Hunter. Trebue să încerc să-l salvez pe Buller.

Şi, spunând acestea, detectivul ieşi din cameră. Billy privea uimit în urma lui. Vru să fugă după el. Nu se simţea în stare să îndeplinească misiunea primită. Dar privirile-i căzură asupra lui Marion. Atunci, ambiţia se trezi în el. Poate că totuşi va reuşi să descopere misterul.

Billy cercetă mai departe safe-ul. Dar nu descoperi nimic suspect. Într'un târziu, se ridică şi-şi şterse mâinile cu batista.

— Când s'a comis spargerea, era cineva în casă?

— Cei mai mulţi dintre servitori erau liberi pentru astăseară. Nu se aflau decât doi acasă: Miss Evens, camerista soţiei mele şi Gregor Butler.

— Oamenii aceştia sunt de mult în serviciul dumneavoastră?

— Numai Miss Evens. Pe Gregor, l-am an-

gajat de abea după ce m'am întors din Anglia.

— I-aş putea vedea?

— Nu-i nevoie să vorbiţi cu ei. Spărgătorii, i-au închis în camerile lor. Se culcaseră de mult. Au fost treziţi de un bărbat mascat şi ferecaţi în odăi. Lui Butler i s'a luat şi cheia.

— N'au putut sări pe fereastră?

— Nu, camerele lor sunt la etaj.

— Vă înţeleg foarte bine, domnule Callaburn. Totuşi aş vrea şi eu să pun câteva întrebări celor doi servitori.

— Dragă doctore, nu înţeleg ce legătură pot avea aceşti oameni cu furtul comis? Am fost nevoiţi să spargem uşile odăilor lor, pentru a-i scoate de acolo. Cred că nici nu vă gândiţi că ei ar fi în legătură cu spărgătorii.

— Nu vreau să susţin nimic. Dar, ca detectiv, nu am dreptul să scap nimic din vedere.

Callaburn sună. Expresia feţei lui părea că spune: „Mare idiot e şi doctorul ăsta!"

Marion, care-l urmase pe Vandover, se întoarse din nou în cameră.

— Ni iodată nu m'am gândit că poate să fugă atât de repede, spuse ea zâmbind. Am încercat să-l ajung, dar mi-a fost peste putinţă. Dacă aş fi avut o altă maşină!...

Mrs. Callaburn auzise aceste cuvinte.

— Vă pun cu plăcere la dispoziţie maşina mea, spuse ea amabil.

— Aceasta este foarte drăguţ, din partea dumitale.

— Veniţi cu mine la garaj!

După ce femeile părăsiră odaia, privirile lui Billy căzură asupra unui dulap frumos, din lemn de trandafir, care fusese deschis cu o daltă. Sculpturile şi incrustaţiile sufereiseră prin aceasta.

— Vă lipseşte ceva din lucrurile aflate în acest dulap?

— Desigur! Este dulapul soţiei mele. Păstra în el multe giuvaeruri.

— Spărgătorii l-au stricat complet.

— Văd şi eu! Dar iată-i pe Miss Evens şi pe Gregor care se apropie. Ascultaţi oameni buni. Ii se adresă el, trebue să răspundeţi la câteva întrebări pe care vi le va pune domnul doctor.

Billy se întoarse şi privi tăcut câtva timp pe cei doi servitori.

— Miss Evens, te rog ia loc! Nădăjduesc că pe dumneata nu voiu avea nevoie să te interoghez. Gregor îmi va spune tot ce trebue să ştiu.

Butler zâmbi. Se uită însă cam bănuitor la

Billy. Era un tânăr foarte bine îmbrăcat şi avea o atitudine tare respectuoasă.

— Ai fost închis în camera dumitale, de unul din spărgători?, îl întrebă Billy. Ai putea să mi-l descrii?

— Nu prea am avut mult timp să-l observ. Banditul era mascat. Dacă îmi amintesc bine era de talie mijlocie şi avea o voce aspră.

— In timpul serii, nu ai fost prin această cameră?

— Nu!

— Aminteşte-ţi bine! In timpul spargerii, sau după aceea nu ai fost pe aci?

— Ce vreţi să spuneţi prin aceasta? Unde vreţi să ajungeţi? întrebă Gregor privindu-l supărat.

— Mai bine mi-ai răspunde la intrebare.

— Am stat toată seara în camera mea. Iar dacă dumneavoastră susţineţi că...

— Eu sunt sigur că ai fost şi în odaia aceasta. Ai fost aci când s'a spart dulapul!

— Aceasta e o minciună!, strigă Gregor. Domnule Callaburn, nu pot răbda aceste insulte!

— Un moment, dragă doctore, interveni stăpânul. Pentru ce susţii dumneata aceasta? Ce te face să crezi aşa ceva?

— Vedeţi sculptura dulapului, care a fost

tăiată în locul acesta?, întrebă Billy, arătând spre dulap.

— Da! Ei şi ce-i cu aceasta?...

— O ţandără de lemn este prinsă de pantalonul lui Gregor. Am observat-o imediat ce valetul a intrat în cameră.

Toate privirile se îndreptară asupra învinovăţitului. Toţi îşi dădeau seama că Billy nu se înşelase. O ţandără mică se prinsese de pantaloni. Prin ea, Gregor se trădase.

Valetul înjură sălbatec şi în clipa următoare, scoase un revolver.

— Să nu faceţi o mişcare!, strigă el pe ton poruncitor. Altfel trag!...

Dar nu rosti un cuvânt mai mult, căci Billy, care se aşteptase la o atare întorsătură, tăbărî asupra lui. Il apucă de încheetura mâinii drepte.

Cei doi potrivnici se luptară cu multă îndârjire. Dar Gregor nu putu să se împotrivească prea mult lui Billy, care se exersase de multe ori cu Vandover în arta boxului şi a Jiu-Jitsului.

In toiul luptei, revolverul se descărcă. Din fericire, glontele nimeri în perete, fără a face nici o victimă.

In clipa următoare, arma căzu cu zgomot pe podea. Gregor ţipă de durere, când Billy îi răsuci, încheetura mâinii.

— Sergent, strigă Billy, pune cătuşele acestui om!

Poliţistul execută ordinul. Disperat şi abătut, Butler căzu pe fotoliu.

CAP. III

GOANA IN NOAPTE

— Aşa dar, întrebă Callaburn, dumneata eşti hoţul?

— Totul s'a petrecut din vina dumneavoastră, răspunse valetul. Dacă lăsaţi totul atât de liber...

La cererea medicului, Calaburn se aşeză la o masă şi scrise lista bijuteriilor furate.

Billy continuă interogatoriul lui Gregor:

— Unde ai ascuns lucrurile furate?

— Găsiţi-le singur!

— Măi omule, prin astfel de răspunsuri îţi îngreunezi şi mai mult situaţia! Doar nu ai fost singur. Desigur că ai avut şi complici, nu?

Gregor îl privi provocator pe Billy, fără a-i răspunde ceva.

— Bagă-ţi minţile 'n cap; îl sfătui doctorul. Tot ai fost prins. Cel mai bun lucru ar fi să-ţi mărturiseşti vina. Poate că astfel vei scăpa mai uşor. In tot cazul, ţi-ai economisi multe ne-

plăceri.

Gregor ch.bzui câteva secunda.

— Ce doi,i să şti,i?, întreba el.

— Cine te-a ajutat în această intreprindere?

— Incă alţi doi, răspunse Gregor.

— Numele lor?

— Fratele meu Jim şi un anume Whitey Bresnan.

— Au dus cu ei lucrurile furate?

— Da... într'un automobil.

— Unde?

— La locuinţa lui Jim.

— Adresa?

— Mayfie Road, City.

— Ce aveţi de gând să faceţi acum?, întrebă Callaburn întinzându-i lista.

— Voiu căuta lucrurile furate în Mayfie Road. Poate că între timp se reîntorc Vandover şi Buller. Spuneţi-le vă rog unde m'am dus. Pe Gregor îl las aci sub supravegherea sergentului. Voiu încerca să-i arestez şi pe complici. Noapte bună!

Billy se înclină. Apoi ieşi din odaie.

Afară, era cât p'aci să fie călcat de o maşină.

In momentul în care să:i deoparte, o voce îi strigă.

— Iertaţi-mă! V'am văzut prea târziu... V'aţi speriat? continuă Marion Buller aplecându-se pe-

ste portiera automobilului doamnei Callaburn.

— Nu. Am scăpat ca printr'o minune. Unde vă duceţi?

— Am de gând să-l caut pe Fred.

— Domnişoară Buller, spuse Billy, ştiţi foarte bine că nu aveţi nici cea mai mică perspectivă să-i prindeţi pe răufăcători. Mai bine duceţi-mă pe mine până la poliţie. In modul acesta mă veţi grăbi punerea în libertate a fratelui dumneavoastră.

— Bine. Voi face cum spui.

Merseră un timp în tăcere.

— Doctore, pentru ce l-au răpit?, întrebă Miss Buller deodată.

Billy nu ştiu ce să răspundă.

— Din nefericire, nu vă pot da nici o explicaţie.

— In Wake Street au încercat să-l omoare. In casa lui Callaburn, deşi ar fi putut foarte bine să-l ucidă, l-au răpit. Nu înţeleg care să fi fost motivul pentru care au făcut aceasta.

— Nici eu nu mi-l pot explica, spuse Billy încet.

Hunter căzu pe gânduri. Chinezii erau tare primejdioşi. Probabil că avuseseră gânduri rele atunci când îl răpiseră pe Buller. Poate că vroiau să-l chinuiască. El auzise de chinurile, cu care

chinezii îşi torturau vrăşmaşii. Trăsăturile lui se întunecară.

— Să trecem mai întâiu pe la locuinţa lui Vandover, propuse Billy. Poate că Van l-a găsit de acum pe fratele dumitale.

Dar ei nu aflară decât că detectivul nu se întorsese încă. Dealtfel Billy nici nu se aşteptase la altceva.

Abătuţi, se îndreptară spre poliţie. Billy cunoştea pe cei mai mulţi dintre funcţionarii superiori şi le comunică cele ce se întâmplaseră. Un inspector de poliţie şi un sergent primiră ordinul de a-i întovărăşi în Maylie Road. Poliţiştii veneau într'altă maşină.

— Să opriţi în colţul străzii, îi preveni directorul. Indivizii aceia s'ar putea să bănuiască ceva, dacă maşina se opreşte, în faţa casei lor.

Când ajunseră la colţul străzii o lăsară pe Marion în automobil, iar ei se îndreptară spre Maylie Road.

Casele erau murdare şi dărăpănate. Clădirea pe care o căutau avea o faţadă urîtă. Era îngustă şi avea numai două etaje. La parter, se afla o prăvălie.

— Sus la etaj, arde lumina, spuse Billy.

— Hoţii îşi împart tocmai prada, mârâi inspectorul.

Trimîse un detectiv şi un sergent în spatele casei pentru a zădărnici o încercare de fugă. Eiily, inspectorul şi încă un detectiv se îndreptară spre uşa de intrare. Inspectorul bătu puternic.

Urmă o tăcere adâncă.

Bătaia fu repetată a doua şi a treia oare. Se auzi paşi ca i u cau scara.

— Cine e acolo?, strigă inspectorul.

O cheie se învârti în broască şi uşa fu întredeschisă.

Inspectorul o împinse în lături şi lumină cu o baterie de buzunar tinda casei.

— Dumneata eşti Jim Gregor?, întrebă inspectorul răsiit.

— Nu, e sus, bâigui celălalt.

— Pentru el am venit, condu-mă la etaj!

Urcară o scară îngustă şi merseră spre o cameră luminată. Doi bărbaţi stăteau în jurul unei mese acoperite cu cărţi de joc. La vederea poliţiştilor, se ridicară şi îi priviră uimiţi.

— Poliţia?!, strigă unul din ei, Ce înseamnă aceasta?

— Îl caut pe Jim Gregor!

— Eu sunt, răspunse unul din cei doi bărbaţi. Dar ce căutaţi la această oră aci?

— Ştii destul de bine! Astă seară, ai spart o

vilă din Summerwood. Era casa domnului Callaburn.

— Şi când s'a întâmplat aceasta?

— Chiar în astă seară!

— Cu nepu inţă! Toată seara am fost acasă. Nu-i aşa Whitey?

— Desigur! De astă dată, inspectorul se înşeală. Am jucat tot timpul cărţi.

— Ai fost induşi în eroare, spuse Jim. Nu sunt eu acela pe care-l căutaţi. Şi apoi, în afară de aceasta...

— Nu are niciun scop să faci pe şmecherul, îl întrerupse scurt inspectorul. Mărturia lui Whitey Bresnan nu are nici o valoare. Ea nu poate constitui un alibi. Chiar el ţi-a fost complice. Arestează-i Smith!

Poliţistul înaintă şi puse cătuşe celor doi, care începură să înjure şi să blesteme.

In acelaş timp, din spatele casei se auzi strigăte desnădăjduite. După câteva clipe zgomotul unor împuşcături ajunse până la ei.

Eily se repezi şi deschise fereastra. Dar ceaţa deasă îl împiedeca să vadă ce se petrece jos. Zări o siluetă care fugea dealungul străzii şi auzi paşii urmăritorilor. Nu putea exista decât o singură explicaţie: cineva fugise pe uşa din dosul casei, iar poliţiştii se luaseră pe urmele lui.

— A fugit cineva!..., strigă Billy. Oamenii noştri s'au luat pe urmele lui.

Gregor şi Whitey se priviră înspăimântaţi. Billy îşi dădu seama că nu putea fi vorba decât de un al treilea complice.

— Prietenul vostru a luat cu el lucrurile furate, spusă Billy, căci noi nu am găsit nimic aci. Aflaţi însă, că şi uşa din spatele casei era păzită.

Curând după aceea sosi şi sergentul.

— Unul din bandiţi, spuse el, a încercat să fugă prin uşa din spate. Noroc că Browning l-a urmărit îndeaproape.

— Ducea ceva cu el?

— Da, o valiză de mână.

— In ce direcţie s'a îndreptat?

— Dealungul străzii.

Billy nu mai zăbovi. Era un alergător antrenat şi se luă şi el pe urmele banditului. Din strada dosnică, o coti pe strada principală. Ajunse la timp pentru a observa o umbră care întorcea colţul. Acesta nu putea fi decât politistul Browning. Iuţi pasul şi o coti şi el după colţ. Browning nu părea să fie un alergător prea bun. Billy îl întrecu destul de uşor. Poliţistul îşi scoase fluerul; o şuerătură stridentă spintecă

văzduhul. In licărirea cenuşie a zorilor, Billy zări pe fugar şi valiza pe care o ducea.

Banditul îşi dădu seama că în urma semnalului poliţistului, toţi sergenţii din apropiere se vor lua după el. Era cam cu două sute de metri înaintea urmăritorului său. Deodată, sări gardul, care împrejmuia strada dinspre apă şi dispăru în umbra tufişurilor şi a copacilor. Dar Billy, oricât de repede se petrecuse faptul, observase manevra banditului şi se luă după el.

Sări gardul şi se uită, o clipă numai, în jurul său. Oare unde să se fi ascuns hoţul? Probabil că se pitise într'un tufiş şi atunci, pe întuneric încă, ar fi fost cu neputinţă să-l găsească. Billy îşi dădu seama că banditului i-ar fi fost imposibil să scape în acest mod. Probabil că el fugise mai departe. Curând descoperi din nou pe fugar printre pomi.

Văzu în faţa lui zidul scund care împrejmuia portul. Banditul se îndreptase spre el. Să fi vrut oare să sară în apă şi să înoate până la unul din yachturile ce se aflau pe celălalt mal? Nu! Avea cu totul altă intenţie. Se opri în faţa zidului şi zvârli valiza în apă. Apoi îşi continuă fuga dealungul zidului. Ar fi putut de acum să se ascundă oriunde, iar dacă ar fi fost prins ar

fi putut tăgădui totul. Mai târziu şi-ar fi putut lua din nou valiza.

Billy se grăbi spre locul unde se oprise hoţul. Işi aruncă acolo pălăria, ca semn de recunoaştere şi continuă urmărirea. Banditul se întoarse. Işi dăduse probabil seama, că nu va putea scăpa de Billy.

— Ei drăcie!, dar lasă-mă în pace, îi strigă el. Altfel te împuşc ca pe un câine.

Dar Billy nu-l ascultă.

— La naiba!, strigă celălalt. Cine eşti dumneata? Opreşte-te că de nu trag!

Billy observă că banditul întinsese revolverul şi se opri.

— Eu, în locul dumitale, n'aş face aceasta, spuse el liniştit, mai ales când doi poliţişti sunt în spatele tău.

Păcăleala reuşi. Speriat, banditul se întoarse iar Billy, profitând de acest fapt, sări asupra lui. Il apucă de încheietura mâinii şi îi smulse arma. Dar banditul era puternic şi se apără cu multă furie. Billy cunoştea bine Jiu-Jitsul. Astfel că, în trei minute, îşi învinse adversarul. Indată după aceea sosiră şi cei doi poliţişti.

— Insfârşit, aţi pus mâna pe el!, strigă Browning punând cătuşele hoţului. Aţi procedat cum nu se putea mai bine. Dar unde este valiza?

— A aruncat-o în apă. Mă duc repede acolo, să însemn locul. Mi-am lăsat pălăria...

— De altfel se va lumina îndată, spuse Browning arătând spre răsărit.

— Ai dreptate!, admise Billy. Vreau mai întâiu să mănânc ceva. Apoi avem tot timpul să căutăm valiza. Lucrurile din ea nu se strică, chiar dacă se udă.

De fapt el nu vroia să se întoarcă acasă numai pentru a mânca, dar mai ales pentru a vedea dacă Vandover se înapoiase.

Billy se îndreptă grăbit spre automobilul în care aştepta Marion. Ea pusese braţele peste volan şi adormise. Când deschise portiera maşinci, fata tresări.

— Imi pare rău că te-am lăsat să aştepţi atât de mult, zise el. Trebue să fi tare ostenită.

— Asta nu are nici o importanţă! Spune-mi ai pus mâna pe Gândacul de aur?

— Nu. Dar cel puţin ştiu unde se află. Il vom avea în câteva ore.

Şi, pe scurt îi povesti cele ce se întâmplaseră.

— Acum să mergem în Wake Street şi să mâncăm ceva. Vii cu mine, nu?

— Da, viu şi eu...

Amândoi fură dezamăgiţi negăsindu-l pe Vandover acasă.

Billy telefonă unei întreprinderi de scafandri şi se înţelese ca la orele 10 precis, un specialist, o barcă cu motor şi echipajul necesar să se afle la locul indicat.

Apoi mâncară câte ceva şi se aşezară în jurul căminului. Aţipeau pe rând, când unul, când celălalt.

Când plecară, Vandover nu se întorsese încă.

...Valiza fu găsită fără prea mare greutate. Nu erau nici două minute, decând scafandrul se afundase în apă şi făcu semn să fie tras sus. Billy deschise în grabă încuietorile. Se aflau în ea, toate lucrurile de valoare cari fuseseră furate. Găsiră acolo toate bijuteriile luate din vila domnului Callaburn. Billy compară toate lucrurile, cu lista pe care o avea el. Dar... nici urmă de gândacul de aur.

CAP. IV

UN ASASINAT

— Ce ghinion!, exclamă Billy. Tocmai gândacul de aur să lipsească. Nu-mi pot explica deloc aceasta. Trebuie neapărat să-l găsim.

— Cum mai vrei să-l găseşti acum? Cred că îţi va fi foarte greu.

— Mai întâiu ne ducem acasă. Apoi vom vedea ce ne rămâne de făcut. Undeva trebue totuşi să fie.

Când sosiră acasă, Vandover nu se întorsese încă.

— Trebue să-i dăm timp, încercă Billy să o consoleze pe Marion, cu toate că, acum şi el era tare îngrijorat de soarta prietenului său. Dacă nu se întoarce până diseară, adăugă el, mă duc să-l caut.

Ora prânzului sosise. La masă, ei nu vorbiră decât despre gândacul de aur.

— După părerea mea, când banditul a părăsit casa, gândacul nu se mai afla în valiză. Este cu neputinţă ca el să fi scăpat în timpul fugei sau să fi dispărut în apă. Incuietoarea era nevătămată.

— Atunci, trebue să fi rămas în casă!, spuse Marion.

— Da. Tare aş vrea să ştiu pentru ce au uitat hoţii tocmai gândacul de aur. Dacă ei se hotărîseră să fure lucrurile din casă, nu trebuiau să lase tocmai o piesă atât de rară.

— Poate că l-au uitat din întâmplare.

— Posibil! Totuş nu-mi vine să cred una ca

— Ce facem acum?

aceasta

— Ne întoarcem la poliţie şi reîncepem cercetările. In aceste împrejurări ar fi poate mai bine să ne adresăm poliţiei... numai dacă ea nu a cercetat de acum toată casa, din pod şi până în pivniţă. Poate că între timp Gregor şi Bresnan au făcut mărturisiri. Da... cel mai bine e să ne ducem la poliţie.

Acolo, Billy se întâlni cu inspectorul March, unul dintre cei mai destoinici funcţionari superiori, care lucrase împreună cu Vandover în nenumărate cazuri. Ii istorisi păţania cu gândacul de aur.

— Aş dori să ştiu doar un singur lucru: aţi perchizi,ionat casa?

— Desigur! Dar nu am găsit piesa despre care vorbiţi.

— Atunci, totul s'a sfârşit. Nu mai e nimic de făcut.

— Să mai încercăm să-i mai interogăm odată, pe cei doi arestaţi. Toate că totuşi vom afla ceva dela ei.

Aceştia mărturisiră că Creek George proprietarul casei din Maylie Road, omul care deschise uşa lui Billy şi inspectorului de poliţie, văzuse gândacul de aur şi-l cumpărase numaidecât.

— Totuşi este cu neputinţă ca el să fi fost încă azi de dimineaţă în posesiunea gândacului

de aur, spuse March. Am cercetat toată casa cu deamănuntul.

Gregor râse.

— Creek are în camera lui o colecţie minunată, într'un dulap secret, pe care nu cred că l-aţi putea găsi atât de uşor. M'aş prinde cu dumneavoastră că gândacul se afla în casă în timpul percheziţiei.

— Eşti sigur de ceeace susţii?

— Da. Şi pentru că noi toţi vom fi amestecaţi la proces, spuse Gregor viclean, îl puteţi, fără grijă aresta şi pe el.

— Prin urmare, gândacul este la George, spuse Billy, când arestaţii părăsiră biroul. Cred că nu l-a vândut încă. Dacă ne ducem imediat în Mayle Road, îl vom căpăta înapoi. Vii cu noi, inspectore?

— Da! Pe mine nu mă interesează numai gândacul de aur, ci întreaga colecţie. Probabil că vom găsi acolo multe lucruri furate.

Mica prăvălie din Maylie Road părea părăsită. Perdelele erau trase.

— Ei drăcie!, strigă inspectorul bătând în uşă. Mi se pare că vizuina este goală.

Se scurseră câteva minute fără ca să se ivească cineva. Se părea că March are dreptate.

— Trebue să forţăm uşa.

— Lăsaţi-mă pe mine să încerc lacătul, spuse Billy.

Scoase din buzunarul vestei o sârmă curios îndoită şi o vârî în gaura cheii. După câteva învârtituri, broasca cedă şi lacătul se deschise uşor.

— Parcă ai fi un adevărat spărgător, spuse March râzând. Desigur că ai învăţat toate acestea dela Vandover. Dar ia să vedem dacă Creek George este acasă?

Percheziţionară mai întâiu partecul. Nici în prăvălie şi nici în cele două încăperi alăturate nu se afla nimeni.

Deschizând uşa dormitorului, Billy se dete brusc înapoi. March şi Marion se apropiară în grabă spre a vedea. Dar Billy se întoarse şi le bară drumul.

— Ar fi mai bine ca dumneavoastră, domnişoară Buller, să nu intraţi în această odaie. Aşteptaţi-ne în maşină.

Marion tocmai se pregătea să-l întrebe motivul pentru care o sfătueşte să procedeze astfel. Privind însă faţa palidă şi trăsăturile încordate, fata ghici totul. Clătină din cap şi părăsi încăperea, fără împotrivire.

March deschise uşa şi privi înăuntru. Pe po-

dea, cu faţa în sus, Creek zăcea într'o baltă de sânge.

— Înspăimântător!, exclamă March încremenit. L-au „fituit" şi pe acesta.

— Iar ucigaşul a fugit cu gândacul de aur şi cu toate celelalte lucruri de preţ pe care vroiai să le vezi.

— De unde ştii aceasta?

— Priveşte dulapul din perete! Nici o îndoială că aceasta este „cutia" secretă despre care ne-a vorbit Gregor. Înăuntru nu se mai află nimic. Cu alte cuvinte, colecţia lui Creek George a dispărut.

— Ai dreptate! Dar cine să fi fost acesta?

Billy privi prin cameră, căutând mereu alte urme şi indicii. Inspectorul îngenunchiă deasupra mortului, îl examină repede şi-l acoperi cu un covor.

— Iată, spuse Billy, urme de sânge chiar pe dulap. Desigur că provin dela cel ce a furat lucrurile. Tare aş vrea să ştiu pentru ce George a deschis dulapul în prezenţa altui om.

— Poate că a vrut să-i vândă ceva, spuse inspectorul. Străinul, când a văzut toate aceste lucruri, a căzut în ispită şi l-a doborît.

— Nu. Eu cred mai degrabă că George vroia

să fugă şi că asasinul ştia aceasta. Au fost probabil câtva timp aci, împreună.

— Cum de te-ai gândit tocmai la asta?

Billy arătă spre un geamantan care se afla lângă pat.

— Acesta este geamantanul lui George. Se mai văd încă pe el iniţialele lui, „G. P.", adică George Piletto.

— Acesta era numele lui? întrebă March.

— Da. George era proprietarul prăvăliei. Numele lui era scris pe uşă. O despărţitură a geamantanului este plină cu rufe şi costume. De aci, deduc că George vroia să fugă. In această mică despărţitură se afla vată. Iţi poţi închipui la ce voia el s'o întrebuinţeze.

— Desigur! Giuvaeru ile trebuiau împachetate în vată. Vroia să ia totul cu el.

— Percheziţia casei l-a înspăimântat. Atunci s'a hotărît să fugă. George fuma din lulea, după cum ştii prea bine. Luleaua mai este lângă el pe podea. Iată şi nişte mucuri de ţigări. Capetele sunt muşcate. George n'ar fi putut face niciodată un astfel de lucru, cu dinţii lui falşi. Camera este dereticată şi patul orânduit. Aşa dar, mucurile n'au fost aruncate pe podea decât azi dimineaţă. Ele au fost fumate de ucigaş care a stat mult timp împreună cu George.

— Poate ai dreptate!

— Am impresia chiar, mai adăugă Billy că cei doi vroiau să plece împreună.

— Ei drăcie, cum de mai ştii şi asta?

— Dar e foarte simplu. Priveşte acest semn depe pat. Aci fusese un geamantan mare şi greu. El trebue să fi apartinut ucigaşului care, fugind, l-a luat cu sine. Fireşte că a pus înăuntru lucrurile furate.

— Dar cum aşa...

— O clipă!... George se hotărîse să fugă. La el, se afla un prieten care avea şi el deasemeni un geamantan. In timp ce Creek împacheta, el, stând în faţa mesei, fuma liniştit. Cred că erau foarte buni prieteni.

— Cum aşa?...

— Uită-te la masă. Pe ea, sunt două pahare şi o sticlă de whisky aproape goală. Este limpede, îmi pare, că cei doi au băut împreună. Poate că s'au şi distrat chiar şi au chibzuit împreună unde să plece.

— Aceasta pare foarte probabil, admise March.

— Iată nişte bucăţi de hârtie sub masă. Le voiu strânge pe toate şi voiu vedea dacă pot afla ceva din cuprinsul lor. In timp ce eu mă ocup cu ele, vrei te rog să cercetezi buzunarele lui Creek?

Billy se aplecă sub masă şi adună toate bucăţelele de hârtie. In scurt timp, reuşi să le orânduiască. Era încă cufundat în cercetarea lor, când auzi o uşoară exclamaţie din partea inspectorului.

— Ai avut dreptate, Billy!, îi spuse el. Iată cea mai bună dovadă că a vrut să plece. Priveşte aci!

Inspectorul ţinea în mână un bilet de tren, de clasa I şi un tichet pentru vagonul de dormit-

— Unde a vrut să plece?

— La Melburn.

— Ce dată poartă tichetul?

— Cea de azi. Probabil c'a vrut s'o „şteargă" cu expresul de seară.

— Avea şi un număr de cabină?

— Da. Tare aş vrea să ştiu dacă asasinul a vrut să plece împreună cu el?

— Pare să fi fost chiar aşa! Iată! Eu am reconstituit foaia de hârtie. Din ea, se pot deduce multe. Sunt două liste scrise cu creionul. Una din ele se referă la colecţia lui George, căci în ea este înscris şi gândacul de aur. Cealaltă însă nu e scrisă de mâna aceluiaş om, dar cuprinde tot o enumerare de obiecte de valoare. In dreptul fiecărui obiect, este notat, pe ambele liste, o cifră. Ce să însemne aceasta?

— Probabil că ei au vrut să plece împreună la Melburn. Aveau de gând să ia cu ei obiectele de preţ. Cifrele din dreptul lor, arată preţul pe care sperau să-l obţină.

— Ai dreptate! Sumele totale ale celor două liste sunt adunate. Colecţia lui George era preţuită la 1078 de lire sterline, cealaltă numai la 464. Iată dar încă un motiv pentru care celălalt ar fi avut tot interesul să-l omoare pe George.

Inspectorul privea cu atenţie o mulţime de obiecte pe care le aşternuse pe podea.

— Nimic însemnat. Desigur că el avea asupra lui şi un revolver.

— Din lucrurile acestea, spuse Billy privind obiectele nu poţi afla prea mare lucru. Trebue să ne dăm toată osteneala să-l prindem încă astă seară pe individul acesta. Mai ales dacă vrea să fugă cu expresul de Melburn...

— Foarte posibil ca el să-şi fi schimbat planurile. Dar dacă el va lua expresul de Melburn, atunci patul său trebue să fie lângă cel al lui George. L-am putea recunoaşte după geamantanul său. Dar mai avem şi alt punct de reper, mai bun...

— Care anume?

— Cuţitul! Numai o clipă!...

Billy deschise un mic geamantan de piele, pe care îl adusese cu el şi scoase imediat un obiect ciudat, care semăna întrucâtva cu un revolver.

— Ce este acesta?, întrebă March.

— Un pulverizator de pudră. Ia seama!

Billy apăsă pe un dispozitiv. Din ţeava aparatului, ţâşni un nour de pudră albă. Indreptă ţeava spre mânerul pumnalului, care mai rămăsese încă înfipt în spatele mortului. Mânerul, îmbrăcat în piele neagră, fu acoperit de un strat de pudră albă. Billy se plecă şi suflă de mai multe ori deacupra mânerului. Diferite părţi iseau în relief, în mod tare ciudat.

— Iată amprentele digitale!, strigă March. Acum înţeleg foarte bine. Vandover şi cu tine, sunteţi într'adevăr foarte dibaci.

— Se văd cele patru degete cu care ucigaşul a apucat cuţitul. Degetul cel mare nu se poate deosebi pentru că el acoperea celelalte degete.

Billy îşi căuta de lucru cu geamantanul, în timp ce inspectorul privea amprentele.

— Păcat că nu avem şi un aparat pentru a le fotografia numaidecât, spuse el.

— Il vom avea numaidecât, răspunse Billy, scoţând din buzunar un aparat fotografic, nu mai mare decât o ceşcuţă. Vandover, mai spuse el, a construit special acest aparat pentru ase-

menea scopuri. Placa nu este mai mare decât o cutie de chibrituri, dar optica lui este atât de perfectă, încât se pot obţine fotografii foarte precise, cari pot fi minunat mărite. Iţi voiu trimite şi dumitale o serie de clişee, spuse Billy, după ce termină cu fotografierea. Atunci, din arhiva dumneavoastră, veţi putea stabili poate cine este ucigaşul.

— Şi chiar dacă n'am reuşi să descoperim aceasta, vom putea întrebuinţa fotografia cu foarte mult folos pentru a dovedi vinovăţia făptaşului atunci când îl vom prinde.

— Momentan, nu mai avem ce face aci, spuse Billy, închizând micul geamantan. Datoria mea este să regăsesc gândacul de aur. Sunt însă foarte îngrijorat de soarta lui Vandover. Aş dori să-l arestezi pe criminal şi să-mi dai mie gândacul de aur.

— Voiu face tot ce îmi va sta în puţinţă pentru aceasta. Voiu însărcina doi oameni speciali cu îndeplinirea cercetărilor. Eu sunt convins că asasinul a fost totuşi văzut de cineva, atunci când a pătruns sau a ieşit din casă. Ii putem pune sub observaţie pe toţi prietenii lui George. In orice caz, însă trebue să fim astă seară la gară, la plecarea expresului spre Melburn.

— Iţi mulţumesc! Acum mă reîntorc în Wake

Street. De îndată ce voi developa plăcile, îţi voiu trimite şi dumitale câte o copie.

CAP. V
MAŞINA INFERNALĂ

Billy trebui din nou să se scuze faţă de Marion, că o lăsase să aştepte atât de mult.

— Ai descoperit ceva nou? întrebă fata.

— Da! Creek George a fost omorît.

— Şi eu bănuiam aceasta.

Billy tăcu un timp, apoi reluă.

— Aş fi vrut tare mult ca dumneata să nu fi fost cu nimic amestecată în această afacere. Eşti obosită pentru că noaptea trecută nu ai dormit deloc. Nu e frumos din partea mea, că te duc în toate aceste locuri îngrozitoare.

— In nicium caz, eu n'aş fi putut dormi, când îl ştiu pe fratele meu în ghiarele acestor banditi. Sunt bucuroasă că pot face şi eu ceva... Sunt tare mulţumită că ne apropiem de deslegarea problemei... Nu aveţi şi dumneavoastră această impresie?.

— Ba da! Pas cu pas...

El îi comunică rezultatul cercetărilor sale, iar ea îl ascultă atentă.

— Se pare că sunteţi un detectiv tot atât de iscusit ca şi Vandover, spuse ea cu admiraţie.

când el termină povestirea. Ar trebui să deveniţi asociatul lui.

— Incerc precât posibil să-mi însuşesc metodele lui. Nu mă pot însă măsura cu Vandover. Este mult mai capabil decât mine. In afară de aceasta are o experienţă mai îndelungată. Am făcut, acolo la George, tot ce am putut. Dar aş fi vrut tare mult să fi fost şi prietenul meu acolo.

— Credeţi că-l vom găsi acum în Wake Street?

— Dacă nici acum nu este acolo..., începu el. Se întrerupse însă brusc.

— Dar să nădăjduim că s'a întors acasă, continuă el.

Când sosiră în Wake Street, respirară uşuraţi. Pătrunzând în casă, îl văzură pe Vandover stând pe un scaun în faţa căminului. Lângă el, slab şi palid, se afla Frederick Buller. De bună seamă, nu i se întâmplase nimic.

— Bine că v'am găsit odată!, exclamă Billy fericit.

— Am trecut prin foarte multe peripeţii, spuse detectivul, dar până în cele din urmă tot am reuşit să-l scap pe Buller din ghiarele acelor nemernici. Iţi aminteşti de chinezul cela cu mustăţi?... Cred că-l vor durea fălcile cel puţin vreo două săptămâni.

— Mă mir că nu i-ai zburat capul depe umeri.

— Nu mi-a rămas altă alegere. A trebuit să-l dobor. Altfel mi-ar fi înfipt un cuţit între coaste. Dar ce ai făcut, tu, în tot acest timp?

— Iţi voiu spune mai târziu. Mai întâiu povesteşte-ne cele ce ţi s'au întâmplat ţie.

Vandover îi povesti pe scurt. Urmărise automobilul chinezului mult timp, până ce vehicolul ajunse în cartierul chinezesc. Acolo oamenii ceia îl târîră pe Buller într'o casă ce părea a fi un fel de tripou. La acea oră, nu se afla nimeni acolo. Dacă Vandover ar fi chemat poliţia în ajutor, Buller ar fi fost cu siguranţă omorît numaidecât. Deaceea pătrunse brusc în casă şi, cu repeziciunea trăsnetului, smulse din braţele chinezului uimit pe prizonier, în timpul încăerării ivite, el reuşi să doboare pe chinez, totuşi doar cu mare greutate reuşiră să iasă din odaia aceea. Trebuiă chiar să se retragă într'o cameră dela etaj, unde fură ţinuţi prizonieri de către servitorii tripoului. Barricadară uşa încăperei cu mobile. Chinezii nu mai făcură nici o încercare să pătrundă înăuntru. După părerea lor, prizonierii nu mai puteau fugi şi mai de vreme sau mai târziu, împinşi de foame şi de sete, ar fi fost nevoiţi să se predea.

Chinezii desconsiderară combativitatea lui Van-

dover. Acesta scrise mai multe bileţele, adresate poliţiei. Tăiă aschii din masa de lemn, prinse bileţelele pe ele şi le azvârli pe rând pe fereastră. Multe căzură pe acoperişurile caselor mai joase, dar trei sau patru tot ajunseră în stradă.

— Ne-am mulţumit, la început numai cu atât, continuă detectivul şi aşteptam cu nerăbdare să văd dacă şiretlicul meu va reuşi. Imediat după masă constatai cu bucurie că cel puţin una din comunicările mele ajunse la adresa dorită. O mulţime de poliţişti înconjurară casa. Din nefericire, razia nu fu executată cu prea multă precauţie. Membrii asociaţiei secrete dispărură prin casa de alături, astfel încât poliţia nu putu aresta pe nimeni. Eu şi Buller furăm eliberaţi din închisoarea noastră. După aceasta ne-am întors acasă, termină detectivul povestea lui. Tot timpul nu m'am gândit decât la un singur lucru: dacă ai reuşit să găseşti gândacul furat.

La rândul său, Billy istorisi păţaniile lui.

— Nici tu n'ai stat degeaba, îi spuse Vandover prinzându-l recunoscător. Te-ai achitat foarte bine de obligaţiunile tale.

Medicul îşi aminti că avea de developat plăcile şi de făcut copiile dela fotografii.

— In timp ce vei face aceasta, îi spuse Marion

prietenoasă, eu voiu duce înapoi maşina doamnei Callaburn.

— Dar asta nu se poate, Marion, strigă fratele ei. Tu eşti prea obosită. Lasă-mă pe mine să duc maşina. Tu odihneşte-te aci!

— Nu, nu, ţie nu-ţi mai este îngăduit să te depărtezi, nici măcar pentru o clipă de Vandover sau de doctorul Hunter. Aşteaptă-mă liniştit până ce mă întorc.

Ea nu vru să mai asculte protestele lor şi părăsi camera.

— Atunci cel puţin daţi-mi voie să vă ajut la developarea fotografiilor, se rugă Buller.

Billy primi cu plăcere ajutorul lui. Coborîră în pivniţă spre a developa clişeele. Peste puţin, bucuroşi de rezultatele muncii lor, urcară iar scara. Când pătrunseră în hall, Buller observă faţa speriată a lui Billy.

— Ce s'a întâmplat?, întrebă el încet.

Billy nu-i răspunse. Il împinse ultimele trepte în sus şi închise uşa pivniţei în urma lui.

— Pentru ce faceţi aceasta. Vă temeţi ca, nu cumva cineva să fure plăcile.

— Nu. Am vrut însă să-l închid în pivniţă pe străinul care s'a furişat aci.

— Aţi văzut pe cineva pătrunzând aci?

— Când veneam din camera obscură, obser-

vai un individ care se strecura pe lângă zid spre pivniţa de cărbuni. Trebue să mai fie înăuntru. Acum însă, numai o minune îl mai poate scăpa.

— Eu nu am văzut absolut nimic! Oare ce gânduri o fi având individul acela?

— Este desigur un membru al acestei organizaţii secrete. Trebue să mă sfătuesc şi cu Vandover, asupra celor ce avem de făcut în privinţa lui. Vrei să-mi faci un serviciu?

— Dela sine înţeles! Bucuros!...

— Du-te cu maşina noastră la poliţie şi predă copiile dela fotografii.

— Dar ce se va întâmpla cu individul din pivniţă?

— Lasă-l în seama noastră. Van şi cu mine îl vom da repede gata.

— Foarte bine! spuse inginerul.

Buller luă plicul cu fotografii, îşi îmbrăcă paltonul şi-şi puse pălăria.

— Maşina se află în garajul din spatele casei, adăogă Billy petrecându-l până la poartă. Să mergi cât mai mult posibil pe străzi lăturalnice...

In aceeaşi clipă se auzi ţârâitul soneriei. Ei deschiseră uşa. Era Marion. Taxi-ul cu care venise tocmai se depărta. Ea trecuse probabil şi pe la hotelul unde locuia, căci îşi schimbase îm-

brăcămintea. Rămase uimită când îl văzu pe frate-său cu palton şi pălărie.

— Fred, doar n'ai de gând să pleci?

— Mă duc până la poliţie pentru a preda nişte copii fotografice. Nu mi se poate întâmpla nimic, spune el nerăbdător. Nu pot sta tot timpul închis în casă...

— Dar nu înţeleg pentru ce ai face tocmai tu aceasta?

— Eram singurul care putea pleca, răspunse el şi îi povesti pe scurt ce se întâmplase.

— Foarte bine! Am să te întovărăşesc, îi spuse Marion. In niciun caz nu te las singur.

Câteva clipe mai târziu, Billy îşi luă rămas bun dela ei. Apoi sui în grabă scările şi ajungând în odaia lui Vandover, îi povesti despre descoperirea pe care o făcuse în pivniţă.

Detectivul clătină din cap şi scoase un revolver din sertar.

— Individul acesta va fi în curând omul nostru. Ia cu tine o lampă de buzunar. Trebue să zdrobim odată capul acestei bande, ca să nu mai fim niciodată atacaţi în casa noastră.

Detectivul şi doctorul coborîră scara. Billy descuiă uşa pivniţei şi vroi să înainteze. Dar Van îl opri.

— Stai în spatele meu. S'ar putea ca individul acela să aibă un revolver şi să tragă.

— In acest caz, ai fi nimerit tu!...

— Cred că sunt mai îndemânatec decât el. Mai ales că sunt înarmat...

Era foarte neplăcut să pătrunzi în această pivniţă întunecoasă, unde se ţinea ascuns misteriosul necunoscut, care probabil că se furişase cu gânduri rele. Hunter lumină toate ungherele.

— Iată-l!, strigă Billy deodată.

— Nu trageţi!... Nu trageţi!...

Un chinez, cu braţele ridicate venea spre ei. Inchisese ochii orbit de razele de lumină. După îmbrăcămintea lui sărăcăcioasă, cei doi prieteni, îşi dădură seama că era un om de rând.

— Vino sus!, îi porunci Vandover.

Il apucă de umăr şi-l împinse în faţa lui.

Billy îl urmă pe Van. Dar deodată se gândi că şi alţi oameni ar mai putea fi ascunşi în pivniţă. Poate că individul acela nu venise singur. In orice caz, ar fi fost foarte bine să mai cerceteze odată. Dar în pivniţă nu se mai afla nimeni altcineva. Tocmai se pregătea să urce din nou scara. Deodată se opri brusc. Auzise un zgomot ciudat.

Se auzea un tic-tac puternic. Cu toate acestea el ştia foarte bine, că în pivniţă nu se afla

niciun ceasornic. Sgomotul părea a veni din pivniţa de cărbuni.

Un gând înfricoşător îl făcu pe Billy să tremure.

— „Ei drăcie, dar dacă asta e tic-tacul unei bombe?".

..Billy pătrunse în pivniţa de cărbuni. Fu cuprins de o senzaţie sinistră. Scrâşni din dinţi şi porni în căutarea obiectului care producea acel tic-tac ciudat. Dar chinezul ascunsese obiectul cu multă grijă. Insfârşit, Billy îşi dădu seama că zgomotul venea dintr'un colţ anumit. Sprijini lampa de buzunar pe un maldăr de cărbuni şi apoi, cu amândouă mâinile, începu să dea cărbunii la o parte.

Lucrul era totuşi mai greu şi mai obositor decât crezuse el. Muta mereu blocuri mari de cărbuni. Sudoarea picura depe fruntea lui. Il cuprinse o frică înspăimântătoare. Bomba ar fi putut exploda în fiecare moment.

Dar el stăruia cu încăpăţanare în lucrul său. Unghiile i se rupseseră, degetele îi sângerau. Gâfâia de încordare. Insfârşit simţi ceva neted în mâini. Descoperise o lădiţă neagră de metal cu două şuruburi de alamă. Da, era o bombă. Nu ştia ce să facă. Cum să oprească ceasul? Poate că trebuia să desfacă unul din şuruburi

Dar... cine ştie ce s'ar fi întâmplat atunci? Poate că tocmai prin aceasta va provoca explozia. Atunci va fi sfâşiat în mii de bucăţi. Billy socoti că cel mai bun lucru ar fi să arunce întreaga maşină în apă.

Secundele treceau.

Se gândi să fugă până sus pentru a-l preveni pe Vandover. Dar în clipa următoare, îşi dădu seama că totul e în zadar. Explozia n'ar fi distrus numai casa lor, ci şi clădirile alăturate, în care locuiau oameni nevinovaţi.

Tic-Tac-Tic-Tac...

Sunetul parcă se înteţea din ce în ce mai mult. Devenea din ce în ce mai puternic. Billy se plecă şi luă în mână maşina infernală. Un fior rece îl străbătu tot corpul. Urcă grăbit scara şi ieşi în stradă. In apropiere, o uliţă râpoasă ducea în port. Nădăjduia că atunci când va trebui să arunce bomba în apă, nici o barcă nu se va afla prin apropiere. Tic-tacul continua. Il scotea din sărite. Şi în acelaş timp zorea din ce în ce mai mult pasul. Gâfâind, ajunsese în vârful râpei. Se opri în faţa zidului scund. Din fericire această parte a golfului era deşartă. Nu mai aştepta nici o clipă mai mult. Ridică lădiţa deasupra capului şi o aruncă în adâncime. Apa ţâşni în sus. Bomba dispăru în apă.

Aşteptă câteva momente, dar nu auzi nimic. De abea când se întoarse spre ulicioară, deosebi o detunătură înăbuşită. Se întoarse. Coloane de apă se ridicaseră până la o înălţime de douăzeci de metri.

Billy tremura din tot corpul. Puţinii oameni, cu care se întâlni, îl priveau uimiţi. Il socoteau drept un lopătar de cărbuni beat. Căci el mergea clătinându-se.

— Dar ce ai făcut?, îl întrebă Vandover mirat văzându-l.

Billy se mai liniştise puţin.

— Am avut o aventură groaznică, spuse el zâmbind. Mirosea a ars! Dar unde e chinezul?

— I-am dat drumul. Nu furase nimic, nu avea nici o armă asupra lui şi mi-a explicat întrucâtva prezenţa lui aci. Nu aveam niciun motiv să-l mai reţin. L-am fi putut preda poliţiei, dar, după părerea mea, n'am fi ajuns la niciun rezultat.

— I-ai dat drumul?, întrebă Billy neîncrezător. Dar èra un criminal de rând. Nemernicul ascunsese o bombă în pivniţă.

Vandover îl privi încremenit.

— Ei drăcie! Billy, sper că nu glumeşti?

— Sunt foarte serios, dragul meu. Dacă bomba

exploda, ar fi prefăcut în ruine, toată împrejurimea.

Billy povesti cele întâmplate. Vandover îl ascultă cu atenţie.

Tocmai în momentul în care doctorul ieşea din cameră, ducându-se să se spele şi să se primenească, se auzi ţârâitul soneriei. Detectivul deschise. Era un poliţist.

— Ce veşti bune îmi aduci?, îl întrebă el.

— In mod cu totul întâmplător am auzit despre crima din Maylie Road pe care o cercetează inspectorul March. Se pare că el caută un gândac de aur.

— Da!? Ei? Ai aflat ceva nou?

— Nu vreau să susţin că acesta este gândacul pe care-l caută, spuse prevăzător poliţistul, dar, după descrierea inspectorului... mi se pare că eu l-am văzut. Am zărit un gândac de aur în fereastra lui Frankenstein. Acesta este un negustor de antichităţi. Poate că şi dumneavoastră aţi auzit vorbindu-se despre el. Am spus aceasta inspectorului, care m'a însărcinat să viu să vi-o comunic şi dumneavoastră.

CAP. VI

ACCIDENTUL DE CALE FERATĂ

Buller şi soră-sa plecară grăbiţi spre poliţie, acolo, întrebară de inspectorul March. Avea să sosească de abea peste un ceas. Amândoi hotărîră să-l aştepte.

Dar March veni ceva mai devreme. Privi cu atenţie fotografiile şi porunci ca, după ele, să fie verificate toate actele criminalilor.

— Din fericire, spuse el, am mai găsit un punct de reper.

Şi povesti despre poliţistul, care descoperise în prăvălia lui Frankenstein un gândac de aur.

— Când s'a întâmplat aceasta?

— Azi după amiază. La început, firește, detectivul nu a acordat nici o însemnătate faptului. De abea după ce a aflat de crima din Maylie Road, mi-a spus despre descoperirea lui. M'aş mira ca ucigaşul să fi vândut atât de repede gândacul. Căci după toate probabilităţile acesta e gândacul pe care îl căutăm.

— L-aţi văzut şi dumneavoastră?

— Nu. L-am trimis însă imediat pe poliţist în Wake Street.

— Se prea poate însă să nu fie acelaş gândac.

— Da... In orice caz, noi vom fi astă seară la gară la plecarea expresului spre Melbourne. Poate că o să-l putem aresta pe ucigaş. Dacă gândacul descoperit de poliţist nu este cel autentic, atunci criminalul trebue să-l aibe la el pe cel adevărat.

— Aşa dar, la plecarea trenului veţi fi la gară?

— Desigur! Nădăjduesc că vom face o captură interesantă. Dar uite, se întoarce Duff.

Intorcându-se spre noul sosit, March zise:

— Ei, dragul meu, ai descoperit ceva interesant?

— Da! Amprentele acestea sunt ale lui Bill France, un individ care mai are vreo alte douăzeci de nume.

— Foarte bine! Ai fişa lui?

— Da! Iată fotografiile pentru confruntare.

— Duff, măi băiatule, eşti o adevărată comoară... A, dar iată lista condamnărilor şi pedepselor anterioare... mai lungă chiar decât lista de mâncare a unui restaurant.

March se uită la ceas.

— Bine! O voiu citi până ce voiu pleca la gară. Duff adu-mi un automobil.

— Ingăduiţi-ne să vă conducem cu maşina lui Vandover. Este în faţa porţii.

— Iţi mulţumesc domnişoară Marion. Voiu profita de invitaţia dumneavoastră.

...Când ajunseră pe peron, expresul de Melbourne, era literalmente asediat de mulţimea de călători şi de prieteni ai acestora. Un tânăr svelt, cu priviri pătrunzătoare şi cu trăsături fine, se apropie de March şi-l salută respectuos.

— Ei Magnire, ai aflat ceva?, îl întrebă inspectorul.

— Iscodim trenul cu foarte multă atenţie, răspunse tânărul. Am aşezat mai mulţi oameni în puncte diferite. Dacă vine la tren, îl vom prinde.

— Te-ai interesat cine a reţinut cabinele de dormit, lăturalnice celeia lui Creek George?

— Primul compartiment este ocupat de acum. Am cercetat hârtiile pasagerului. Absolut în perfectă regulă. In niciun caz cel căutat nu poate fi acesta. Celălalt compartiment a fost reţinut de un anume Dunning. N'a sosit încă.

— Atunci cel pe care-l căutăm este Dunning!

— Da! Aşa cred şi eu. In orice caz, am poruncit şefului de tren să ne facă semn de îndată soseşte Dunning. Bănuesc însă că nu va mai veni. Trenul pleacă peste două minute. Poate că s'a răzgândit!!!!...

— Foarte posibil ca el să fi simţit ceva şi să fi plecat în altă direcţie.

— Să nădăjduim că nu va face aceasta, spuse Magnire. Nu-l cunoaştem şi, în acest caz, ar fi foarte greu să-l prindem.

— Ei băiatule, dar lucrurile nu stau chiar atât de prost. L-am putut identifica după amprentele sale digitale. Hegarty este pe urmele lui şi organizează cercetările...

— Atenţiune!, întrerupse Magnire, pleacă trenul.

Un semnal strident răsună pe peron. Lumea se depărtă de tren. Expresul se puse în mişcare.

In acelaş moment un domn slab, cu barba cărunt îşi făcea grăbit loc prin mulţime. Sări pe platforma vagonului de dormit.

March şi ceilalţi poliţişti fugiră după el.

Observară atunci că individul avea un geamantan, de marimea celuia pe care-l bănuia March. Amândoi detectivii săriră pe prima platformă.

Buller observă — spre groaza lui — că soră-sa îi urma. Fugi după ea şi numai cu mare greutate reuşi să prindă trenul, care luase de acum viteză.

— Asta ne mai lipsea!, spuse March gâfâind. Era cât p'aci să ne scape! Trebue să-l căutăm numaidecât pe conductor.

Conductorul trenului trecea tocmai pe acolo.

Il întrebă pe inspector pentru ce sărise în tren tocmai în ultimul moment. March se prezintă.

— In acest tren călătoreşte un individ pe care vreau să-l arestez. Trebue să vorbesc imediat cu supraveghetorul vagonului.

Trenul îşi încetini mersul. March şi Magnire se uitau cu grijă pe de lături, în caz că France ar fi vrut să sară din tren.

In timp ce viteza se micşora din ce în ce mai mult, trenul trecu prin faţa unei linii suburbane.

— Acum, cel puţin nu mai poate sări de ceastă parte, spuse March mulţumit.

— Se prea poate să sară în celălalt tren, spuse Buller.

In acelaş moment observă cu spaimă, că bănuiala lui se împlinise.

Omul cu barbă căruntă se plecă peste platformă, se sprijini de bară şi-şi făcu vânt pe scara celuilalt tren. In acel moment, viteza celor două garnituri era aproape egală, astfel că săritura nu era prea primejdioasă. Şi Bill dispăru într'un vagon.

— Este în celălalt tren!, strigă Buller neliniştit.

Dar sgomotul vagoanelor, care mergeau alături unul de altul, era atât de mare, încât March

nu-l înţelese. Buller nici nu-şi mai dădu osteneala să-i explice încă odată.

Curând trecură de linia suburbană. Il pierdură cu totul din vedere pe France. Când ultimul vagon al celuilalt tren trecu prin faţa lor, Buller sări pe scara lui. Şi avu noroc, fiindcă reuşi să se agaţe de o bară de fer. Cu multă energie reuşi să-şi menţină echilibrul şi să se urce sus. Dar când ajunse pe platformă se prăbuşi. Nu se răni, deaceea se putu ridica repede din nou. Ii făcu semn lui March, care-l privea îngrozit. Apoi se îndreptă spre interiorul vagonului. Conductorul trenului se apropiă de el şi-l privi supărat.

— Cum de aţi ajuns aci?

Buller îi povesti atât cât crezu de cuviinţă. Conductorul dădu imediat semnalul de oprire. In timp ce trenul îşi încetinea mersul, Buller se uită cu grijă în lături, ca nu cumva France să sară iarăşi. Criminalul observase însă că fusese remarcat şi, ţinându-şi geamantanul de mână, sări în mijlocul şinelor. Fugea grăbit printre şine. Buller vru să sară şi el pentru a-l urmări, dar conductorul îl apucă de umeri şi îl reţinu.

— Vă arde de joacă!, strigă el, Vin două trenuri strâns alăturate. Veţi fi sfâşiat în bucăţi...

Conducătorul avea dreptate. Trenurile se opriseră într'un loc primejdios. Cel puţin zece

liniii paralele treceau pe acolo. Mereu treceau trenuri încoace şi încolo.

France îşi dădu seama de aceasta prea târziu. Se văzu ameninţat de un tren suburban. Se opri şi vru s'o ia înapoi. Dar în acelaş moment fu prins de o garnitură care venea din direcţie opusă. După ce trecură vagoanele, Buller şi conductorul văzură un om care zăcea între şine. Mâna lui strângea cu putere mânerul geamantanului de piele.

— Crezi că e mort?, întrebă Buller îngrozit.

Dar înainte de a i se putea răspunde ceva, fură chemaţi de March şi Magnire. Ei coborîseră din expres şi alergau dealungul şinelor. La mică distanţă în urma lor venea şi Marion. Când detectivii ajunseră în locul accidentului, îl găsiră pe France. Fu dus prabnic în tren, dar o scurtă examinare dovedi că era mort de acum.

— Tampoanele locomotivei l-au lovit la cap şi l-au zvârlit în lături, spuse March. Dar e tot una dacă a murit acum, sau dacă ar fi fost spânzurat. Să vedem însă ce are în geamantanul său?

Deschise valiza de piele. Buller şi Magnire se plecară zeloşi asupra ei. Geanta conţinea giuvaeruri şi obiecte de valoare. Printre ele se afla

fără doar şi poate şi colecţia lui Creeck George. Dar ei nu găsiră gândacul de aur.

— Atunci poliţistul acela, spuse March, a descoperit totuşi adevăratul gândac.

— Dacă Vandover şi Billy au noroc, talismanul este de acum în stăpânirea lor, spuse Marion. Aveau doar de gând să-l cumpere.

— Vă puteţi bizui pe Vandover, spuse inspectorul zâmbind. Acum, nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să coborîm la staţiunea următoare. Dumneata, domnişoară Buller, întoarce-te cu fratele dumitale la Sydney. Noi am lămurit toată enigma şi dacă nu s'a întâmplat nici o minune, Vandover este de acum în posesia gândacului.

— Nădăjduesc să aveţi dreptate, răspunse Buller.

. . . . . .

Doctorul Hunter şi Vandover se duseră la prăvălia lui Frankestein. Magazinele erau de acum închise, dar pentru că proprietarul locuia chiar acolo, nădăjduiau să mai poată vorbi cu el.

— Să sperăm că suntem pe calea cea bună, spuse Vandover traversând strada. Această asociaţie secretă este tare primejdioasă. N'aşi mai vrea să mi se repete încă odată păţania cu bomba. Dacă nu vrem însă să încheiem pace cu ei, trebue să ne pregătim la orice.

Obloanele prăvăliei erau trase astfel încât nu

putură vedea de afară dacă gândacul mai era expus.

Vandover sună. Un domn mic, grăsuţ, veni să-i deschidă. Nu se arăta prea încântat de vizita lor. Trebuise să-şi întrerupă cina din pricina lor.

Dar cartea de vizită a inspectorului avu o puternică înrâurire asupra negustorului. Ba el fu chiar bucuros să-i primească, atunci când află că ei vroiau să cumpere ceva.

— Apropiaţi-vă, vă rog!, le spuse Frankenstein invitându-i în prăvălie. Cu ce vă pot servi?

— Am aflat că azi după amiază a fost expusă în vitrina dumneavoastră o piesă care ne-ar interesa. Este vorba de un gândac de aur.

— Da, era o piesă minunată. Chinezească sau japoneză... şi foarte veche. Una din piesele cele mai rare pe care le-am avut vreodată în prăvălie. Se vedea cât colo că nu era o imitaţie...

— Arătaţi-ne-o şi nouă, întrerupse brusc detectivul, şi dacă este gândacul pe care-l căutăm, atunci ne puteţi spune şi preţul.

Frankenstein înălţă din umeri şi ridică mâinile. Trăsăturile feţei sale, exprimau o adâncă părere de rău.

— Nu-l mai am la mine, spuse el. L-am vândut de acum

— Cum l-aţi vândut de acum?, întrebă Vandover mirat.

— Da! A fost o mare greşală din partea mea, dar cumpărătorul mi-a oferit un preţ bun. Exdar cumpărătorul mi-a oferit un preţ bun. Expusesem gândacul de aur în vitrină, de abea de un ceas...

— Pentru noi are mare însemnătate achiziţia acestei piese. Dacă nu am găsit-o la dumneata, trebue să o luăm dela cel căruia i-ai vândut-o. Ai notat adresa şi numele cumpărătorului?

— Din păcate, nu!

— Cum? Nu ştiţi nici cum îl chiamă? Aceasta îmi pare foarte ciudat. Dar... poate că vi s'a plătit printr'un cec?

— Nu, mi-a dat bani peşin.

— Obiectul avea o valoare foarte mare. Cât vi s'a dat pentru el?

— Foarte puţin!, numai cinci sute şaizeci de pfunzi, gemu Frankestein, gândindu-se că cei doi domni i-ar fi dat bucuros chiar şi o mie de pfunzi.

— Cred că nici dumneata nu vrei să susţii că domnul acela avea la el, o sumă atât de mare?

— Nu! Nici n'am spus aceasta. După ce ne-am învoit asupra preţului, mi-a spus că va trimite banii printr'un curier. Aveam să-i predau acelui om, piesa cumpărată. După o jumătate de oră

sosi şi curierul şi aduse banii în bancnote. I-am liberat piesa.

— Şi n'aţi întrebat de numele clientului?

— Nu!

— Poate puteţi atunci să mi-l descrieţi, spuse detectivul supărat.

Devenise neliniştit. Avea impresia că aleargă după un fluture care sboară mereu, în ultimul moment.

— Spune-ne, era chinez?

— Nu, nu, era înalt, uscăţiv şi purta ochelari. Trebue să fi fost un American. Mi se pare că avea şi mustăţi... nu, nu avea mustăţi. Dar era mare, slab şi purta ochelari. Aceasta o ştiu precis, pentru că el şi i-a scos atunci când a examinat gândacul. I-au căzut chiar şi pe jos... noroc că nu i s'au spart!

Vandover încreţi fruntea auzind această descriere.

— Nimic altceva nu v'a surprins la acel domn?, întrebă el.

— Imi pare rău că nu am remarcat şi alte amănunte. Dar nici prin vis nu mi-ar fi trecut că...

— Dar pe curierul care v'a adus banii, mi-l puteţi descrie?

— Da!

Şi trăsăturile lui Frankenstein se luminară pe dată.

— Era, continuă el, un băiat de hotel. Numele hotelului era brodat pe şapcă.

— Ce hotel?, întrebă Vandover curios.

— Imi amintesc... un moment!... Numai să nu mă grăbiţi, spuse Frankenstein trecându-şi mâna peste frunte. Era hotelul... Aus... aus...

— Poate Austropole, continuă detectivul.

— Da, da, acesta era. Am citit deslusit numele pe şapcă.

— Puteţi să mi-l descriţi mai în amănunţime? Cum se înfăţişa el?

— Era un adevărat băiat de hotel, răspunse Frankenstein prietenos şi ridică din umeri.

— Foarte bine! Vă mulţumim! Cel puţin, tot am aflat ceva!

Plecară şi se îndreptară deadreptul spre hotel Austropole. Cartea de vizită a lui Vandover îşi făcu şi aci efectul dorit. Fură primiţi numaidecât chiar de director.

— Cu ce vă pot fi de folos?, întrebă acesta politicos.

Vandover îi explică pe scurt scopul vizitei sale. Directorul strânse imediat pe toţi băieţii de serviciu ai hotelului, într'un salon particular. Lui Vandover nu-i fu greu să-l găsească pe cel de

care avea nevoie. Tânărul inteligent, răspunse limpede la toate întrebările puse.

Domnul Shipp, pasager al hotelului îi dăduse însărcinarea să ducă banii negustorului şi să ia gândacul dela ei. Îi dăduse un bacşiş frumos. Tânărul, înmânase domnului Shipp, gândacul.

— Foarte bine!, exclamă detectivul bucuros. Totul s'a lămurit acum. Trebue numaidecât să vorbească cu acest domn Shipp. Este la hotel acum?

— Nu, nu este aci, răspunse directorul. A plecat!

Cei doi prieteni se priviră dezamăgiţi. Crezuseră de acum că-şi atinseseră ţinta, când colo fură din nou înşelaţi în speranţele lor.

— El nu mai locueşte la hotel?, întrebă Vandover.

— Domnul Shipp este american. Este un turist pasionat. A stat câteva luni la Sydney. Azi după amiază a plecat cu vaporul la San-Francisco. Cred că a fost chemat urgent acasă.

— In clipa de faţă, spuse Billy, abătut Mr. Shipp trebue să plutească în largul Oceanului. Gândacul de aur este desigur la el.

Necăjiţi, doctorul şi detectivul se întoarseră în Wake Street. Se găseau acum într'o situaţie mai grea ca niciodată.

Siguranţa lui Buller depindea de procurarea gândacului, iar această întârziere putea lua o întorsătură fatală.

Dar Vandover nu-şi pierduse toate speranţele. „Desigur, gândea el, că Shipp se va despărţi uşor de gândacul de aur contra unei însemnate despăgubiri".

— Mâine dimineaţă îi vom trimite neapărat o radio-telegramă pe vapor. Să sperăm că el nu este un colecţionar chiar atât de pasionat.

— Aceasta ar fi chiar foarte rău, răspunse Billy. Gândacul de aur este o piesă de mare valoare, unică în genul ei.

— Bine! Vom vedea mâine, ce întorsătură vor lua lucrurile.

Vandover fuma. Câtva timp ascultă în tăcere huruitul obloanelor. Vântul se prefăcuse în furtună. O ploaie deasă bătea cu putere în geamuri.

— Buller şi sora lui, spuse el într'un târziu nu vor fi în siguranţă, decât dacă vor locui la noi şi, în orice caz, aici îi putem ocroti mai bine, decât la hotel. Ce crezi tu Billy, îi putem primi aci?

— Desigur! După cum bine ai spus, viaţa lui este în mare primejdie. Aici va fi la adăpost. Dar sora lui ne împiedică. Ne îngreuiază mult sarcina.

— Ai dreptate! Îl putem feri pe Buller. Dar

Chinezii aceştia sunt în stare de orice. Ce ce facem dacă ei, printr'un şiretlic, vroind să-l constrângă pe Buller, o răpesc pe soră-sa?

Billy se îngrijoră, uitându-se la ceas.

— De altfel ei ar fi trebuit să se reîntoarcă de mult timp!

— I-am putea spune domnişoarei Buller să se reîntoarcă în Anglia, cu primul vapor. Aci, ea măreşte primejdia. Ne este destul de greu să-l ocrotim pe frate-său, nu ne mai putem îngriji şi de ea.

— Incearcă Van, dar tare mă tem că nu vei ajunge la niciun rezultat! Ea crede că-l păzeşte pe fratesău. Şi...

Se opri. Auzise zgomotul automobilului.

— Cobor să le spui că trebue numaidecât să se mute aci.

...După ce Buller şi Marion fură instalaţi în Wake Sreet, Vandover le povesti întâmplările prin care trecuse.

— Cu îngăduinţa voastră, spuse el, voiu trimite mâine dimineaţă o radio-telegramă lui Shipp. Despre ce sumă să pomenesc?

— Dar cât a plătit el pentru gândacul de aur?, întrebă Buller.

— Cinci sute şaizeci de pfunzi.

— Atunci oferă-i o mie. Dacă e nevoie, du-

bleză suma. El este un american. Desigur că va conveni la această afacere.

Răspunsul lui Shipp veni chiar în după amiaza următoare:

„Nici vorbă nu poate fi să vând gândacul de aur, chiar la orice preţ. — Shipp."

Buller rămase consternat.

— Ce facem acum?, întrebă el abătut.

— Să încercăm să-l convingem, să mi-l vândă totuşi, răspunse Vandover. Refuzul lui este şi un mare avantaj pentru noi: ştim acum cu precizie că vrea să păstreze pentru el gândacul de aur.

— Da! Aşa este! Şi poate că atunci când va cunoaşte toată povestea, îşi va schimba gândurile.

— Fireşte că nu-i putem transmite totul prin radio, spuse Billy.

— Cel mai bun lucru ar fi să plecaţi în America şi să căutaţi acolo să vorbiţi cu el, propuse Buller.

— Din nenorocire, până în patrusprezece zile nu pleacă niciun vapor spre America.

— Din Sidney nu pleacă, spuse Billy, dar Sidonia porneşte mâine dimineaţă la 5 spre Vancouver. Cu trenul, ajungi la Brisbanc, în trei ceasuri, şi jumătate.

— Vom ajunge cu siguranţă la Brisbanc, înainte de plecarea vaporului, spuse Marion. Dar poate nu vom găsi bilete.

— Ce crezi dumneata?, întrebă Buller. Merită să întreprindem această călătorie?

— Dumneata şi cu mine?

— Pentru ce n'ar veni şi ceilalţi cu noi?

Vandover clătină din cap.

— Sunt de aceeaş părere! Cu siguranţă că vom avea mai multă influenţă asupra lui Shipp, dacă vom vorbi personal cu el. Poate că astfel vom reuşi ca şi Chinezii să ne piardă urma. Dar...

— Desigur că voiu suporta toate cheltuelile, spuse Buller. Mi s'a spus că dumneata şi doctorul Hunter intenţionaţi, înainte de sosirea mea, de a face o călătorie de odihnă. Poate că astfel veţi realiza şi intenţia voastră!

— Inainte de a hotărî ceva, trebue să vedem, dacă mai găsim locuri pe Sidonia. Voiu chema la telefon pe agentul vaporului.

Vandover telefonă. I se răspunse că li se rezervaseră patru paturi pe Sidonia. Impachetară în grabă.

Vandover dădu ultimele instrucţiuni doamnei Dom. Telefonă deasemeni avocatului său şi inspectorului March.

Fură gata la timp. Porniră la gară şi se suiră în expresul de Brisbanc.

CAP. VII

O NOUA INCURCATURĂ

Cei patru călători sosiră cu bine la San Francisco. Traseră la hotelul Tranvia.

Toţi laolaltă se aflau reuniţi în camera lui Vandover. Afară ploua. Cerul era întunecat şi posomorît. Picături mari, băteau în geamuri. Bulerăcise şi avea temperatură. Se înfăşurase cu paltonul, căci îi era tare frig.

Sosiseră cu trenul de Oakland la amiază. Ploaia începuse demult. Vandover telefonase numaidecât lui Shipp. Fixaseră întâlnirea pentru ora trei şi jumătate, după amiază.

— Billy şi cu mine, vom încerca singuri, să ne înţelegem cu el. Nădăjduesc să-l pot convinge. Dacă noi nu vom reuşi, atunci, Buller, vei încerca şi dumneata. Cred că va ceda, atunci când îi vei povesti toată întâmplarea.

Doctorul Hunter se ridică.

Cinci minute mai târziu, Vandover şi Billy se îndreptau spre locuinţa lui Shipp, situată la periferia oraşului.

Americanul îi întâmpină personal. Era înalt şi osos. In ciuda celor 78 de ani ai săi, părea destul de tânăr.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse el cu glas armonios. Mare ghinion că aţi sosit la San Francisco, pe ploaie, căci pe la noi plouă foarte rar.

Detectivul şi doctorul zâmbiră. Se aşezară în două fotoliuri de piele.

— Probabil că vreţi să ne înţelegem asupra vânzării gândacului de aur, spuse deodată Shipp. Mă tem însă că aţi făcut zadarnic o călătorie atât de mare.

— Ingăduiţi-mi să vă explic motivele, care ne silesc să vă cerem această vânzare. Atunci, cu siguranţă că ne veţi veni într'ajutor.

— Da! Depinde... De îndată ce am primit radiotelegrama dumitale, am presimţit că trebue să fie ceva la mijloc. Dar înainte de a-mi povesti, cele ce vreţi să-mi spuneţi, ţiu să vă atrag atenţia asupra unui lucru: gândacul nu se mai află în stăpânirea mea.

— Cum? L-aţi vândut?

— Nu! Dacă aşi fi vrut să fac acest lucru, atunci aş fi acceptat propunerea dumneavoastră. Dar eu nu mă ocup de astfel de lucruri, deşi mă pricep foarte bine la giuvaeruri. Nu am cumpărat gândacul cu intenţia de a-l revinde, căci sunt

destul de bogat pentru a nu mă interesa afaceri atât de mărunte. Am trimis piesa muzeului din Chicago. M'am născut acolo şi ţineam cu orice preţ să dăruesc oraşului, această piesă unică.

— Aşa dar aţi dăruit gândacul, muzeului?

— Da! replică Shipp.

— Iar gândacul se află la Chicago?

— Da! Directorul nu mi-a răspuns încă, dar sunt sigur că gândacul a ajuns cu bine acolo.

— Dar noi trebue să-l căpătăm! Poate că-l vom putea cumpăra dela muzeu?

— Aşa ceva nu-i posibil, spuse Mr. Shipp.

— Nu cunoaşteţi încă adevăratul nostru motiv. Nu este vorba de nici o negustorie. Noi nu suntem colecţionari. Dar trebue cu orice preţ să răscumpărăm gândacul. Viaţa unui om atârnă de aceasta.

Shipp îl privi pe detectiv politicos, dar neîncrezător.

— Nu vă înţeleg bine.

Vandover îi istorisi, în linii generale, povestea inginerului de mine. Când el termină de vorbit, americanul luă o ţigară de foi, îi rupse capătul. Dar nu şi-o aprinse.

— Un caz tare ciudat, spuse el într'un târziu, dar îmi pare foarte rău că nu mai pot interveni la muzeu...

— Domnule Shipp, se rugă detectivul, dumneata nu înţelegi că situaţia este...

— Doar nu vreţi să mă siliţi, împotriva voinţei mele?..., strigă supărat americanul.

Valetul japonez al lui Shipp, îl chemă pe stăpânu-său la telefon.

— Am impresia că am intrat într'o mare încurcătură, spuse Billy resemnat, când americanul ieşi din cameră.

— Ai mai văzut vreodată un om atât de încăpăţânat?

Shipp se întoarse încruntat.

— Domnule Vandover, se adresă el detectivului, cred că ne-am prea pripit adineauri. Mai putem sta de vorbă asupra cererii dumitale, deşi eu o socoteam ca imposibilă. Tocmai acum am primit un telefon dela Chicago, care aruncă cu totul o altă lumină asupra lucrurilor.

— Şi anume ce aţi aflat?

— Am vorbit cu directorul. Piesa de „aur" a sosit la muzeu, dar ea nu are nici o valoare, căci este din alamă. Mi-a explicat că nu este vorba de o piesă veche chinezească, ci de una americană, care face cel mult câţiva dolari.

— Atunci, el nu a primit adevăratul gândac?

— S'o fi pierdut pe drum. Cineva m'a înşelat. Îl voiu prinde eu pe excroc, tună Shipp.

— Imi îngăduiţi să mă ocup eu de această chestiune?

— Da! Şi dacă reuşiţi să-l prindeţi pe vinovat, atunci puteţi răscumpăra adevăratul gândac.

Vandover căpătă noui speranţe. Dar el nu-şi trădă cu nimic bucuria. Trăsăturile sale rămaseră nemişcate.

— Fie!, spuse el serios. Primesc această nouă sarcină. Trebue să examinăm atent încă odată toate faptele.

— Bine! Atunci să începem numaidecât. După sosirea mea aci, am încuiat gândacul în safe, de unde nu l-am scos decât de două ori pentru a-l arăta unor prieteni.

— Când l-aţi scos pentru ultima oară?

— Acum o săptămână!

— Cum a fost trimis la Chicago?

— Exclus să se fi întâmplat ceva în cursul transportului. Am sigilat pachetul şi l-am trimis ca pe un colet de mare valoare. Când a sosit la Chicago, sigiliile erau neatinse. Nu-mi pot închipui, ca pe drum să se fi petrecut vreun schimb.

— L-aţi dus direct la poştă?

— Da! Gândacul de aur se afla în permanenţă la mine. Nici o clipă nu a părăsit această casă.

— Când l-aţi scos din safe, pentru a-l arăta prietenilor, l-aţi cercetat cu atenţie?

— Desigur!

— Gândiţi-vă bine la acest lucru, domnule Shipp. Nu cumva încă de atunci aveaţi în stăpânire imitaţia?

— Nu cred...

— Sunt convins că schimbul nu s'a putut face în timpul transportului, admise Vandover. Lucrul ar fi prea greu. Hoţul trebuia însă să aibă la îndemână originalul pentru a face copia.

— Dar gândacul era încuiat în safe!

— Nu ar fi pentru prima oare, când un safe ar fi descuiat, de altcineva în afară de cel îndreptăţit, răspunse detectivul zâmbind. Să presupunem dar, că gândacul v'a fost furat şi că după întocmirea copiei, înlocuit. Aţi trimis imitaţia, fără a o cerceta mai deaproape. Lucrul vi se pare posibil?

— Da? Trebue să recunosc că poate să se fi întâmplat şi asta. Dar nu înţeleg pentru ce hoţul şi-a mai dat osteneala să pună imitaţia în safe. Nu ar fi fost mai simplu pentru el să dispară, cât mai repede posibil cu originalul?

— Cred că lucrurile sunt mult mai grave, decât bănuim noi. Hoţul intenţiona desigur o mistificare de lungă durată. Din fericire, directorul muzeului a descoperit repede înşelătoria. Dacă planul hoţului ar fi reuşit, copia ar fi fost ex-

pusă. Iar el ar fi rămas cu originalul. Lucrurile ar fi putut merge astfel, ani dearândul şi poate că niciodată nu s'ar fi descoperit ceva. In orice caz s'ar fi evitat scandalul.

— Se prea poate să ai dreptate! Dar se mai prezintă încă o greutate, ce trebuie neapărat soluţionată: cum de a reuşit hoţul să scoată gândacul din safe?

— N'am idee! Să cercetăm mai îndeaproape safe-ul. Poate că vom afla şi aceasta! In orice caz, hoţul cunoştea foarte bine topografia casei. Probabil că a avut şi sprijinul vreunui servitor de al dumitale.

Shipp fu uimit, dar şi speriat.

— Nu ştiu decât trei servitori: pe Okosura, japonezul, pe Mrs. Rice, menajera şi pe Mrs. Okelby, bucătăreasa. Ar fi caraghios să bănuim pe vreunul din ei.

— De cât timp se află acest Okosura în serviciul dumitale?, întrebă Vandover îndreptându-se spre safeu.

— De vreo cinci ani. Este cel mai bun servitor pe care l-am avut vreodată, liniştit şi discret...

— Aşa dar iată safe-ul. Văd că are două lacăte. Are şi două chei?

— Da!

Shipp întinse cheile detectivului Vandover le cercetă cu luare aminte. Scoase din buzunar o lupă, le privi cu ea şi se întoarse zâmbind spre american.

— Iată un punct de sprijin care întăreşte bănuiala mea.

— Nu vă înţeleg?

— Nu? Dar este limpede că aceste chei au fost contrafăcute.

— Cum de ştiţi aceasta?

— Cu ajutorul lupei se mai pot deosebi încă urmele de ceară.

Vandover sgârîă cu briceagul o cheie şi îi arătă americanului, o bucăţică de ceară. Shipp rămase consternat.

— Hoţul a deschis safe-ul cu nişte chei false.

— In safeu se aflau foarte puţine lucruri de preţ. Tare aş vrea să ştiu, cum de a reuşit hoţul să contrafacă cheile. Le port doar întotdeauna în buzunar.

— Dar când dormiţi?

— Le pun lângă patul meu. Am un somn foarte uşor. Aş vrea şi eu să văd pe netrebnicul care ar îndrăzni să-mi fure cheile în timpul nopţii!

— Aşa dar, în concluzie, hoţul aflase despre existenţa gândacului de aur şi ştia unde-l ţi-

neţi ascuns. Era informat că vreţi să trimeteţi piesa la Chicago. Deaceea s'a îngrijit să facă o copie. Probabil că v'a furat cheile în timpul când dormeaţi. A scos gândacul din safe şi a dat să i se facă copia... sau poate a făcut-o el singur. Aceasta a durat cel puţin douăzeci şi patru de ore. Tot timpul acesta reprezenta un mare risc pentru el. Ar fi fost foarte posibil ca dumneata să deschizi safe-ul tocmai în acest timp şi să constaţi lipsa gândacului. Mai avem de lămurit doar o singură enigmă: pentru ce şi-a asumat hoţul acest risc?

— Pentru că aflase de intenţiile mele şi pentru că îmi ştia obiceiul, presupuse Shipp.

— Vedeţi, aşa dar, că bănuiala nu poate fi îndreptată decât împotriva unui singur om: servitorul japonez.

Deodată, auziră un ţipăt ascuţit. Cei trei bărbaţi se priviră miraţi. Ieşiră în grabă din odae, îndreptându-se în direcţia dinspre care venise ţipătul.

— Okosura!, spuse Shipp, oprindu-se pe loc. Se pare că este în mare primejdie.

Billy şi Vandover îl urmară pe american prin mai multe ganguri. Insfârşit, îl găsiră pe japonez. Era prăbuşit la pământ şi lipit de perete.

Din stradă răzbătea duduitul unui motor. Bil-

ly se repezi la geam şi zări doi oameni sărind pe scara unui automobil, care se îndepărtă în viteză.

Billy se întoarse. Impreună cu Vandover şi cu Shipp îl ridicară de jos pe Okosura.

— Cine te-a atacat?, întrebă Shipp.

— Banda... Boston, reuşi să îngâne servitorul. m'au... înşelat...

Ultimele cuvinte nu se mai putură înţelege. Okosura tăcu.

— Mă tem că a murit, spuse Vandover compătimitor. Billy, uită-te la el!

Doctorul confirmă bănuiala detectivului.

— L-au înjunghiat cu un cuţit. Făptuitorul trebue să fi fost un om tare îndemânatec...

— Sărmanul!, exclamă Shipp. Domnule Vandover, aci se ascunde un mare mister. Mai întâiu, gândacul a fost înlocuit, apoi bănuiala cade asupra lui Okosura, dar el este înjunghiat... Ce să însemne toate acestea?

— Fără îndoială că vom da de rostul lor. Chemaţi poliţia la telefon. Ingăduiţi-mi să cercetez camera lui Okosura. Poate voiu găsi vreun indiciu.

După plecarea lui Shipp, Vandover se adresă lui Billy:

— Am impresia că nu vom putea niciodată pune

mâna pe gândacul de aur. Cine să-l fi omorît pe japonez? Tu cercetează camera. Eu îl perchezitionez în buzunare.

Billy se puse numaidecât pe lucru.

Incăperea era foarte simplu mobilată. Sub masă, doctorul descoperi urme de pilitură de alamă. Ele nu puteau avea decât o singură semnificaţie.

— Ei ai găsit ceva?, întrebă Vandover.

— Da! Am dovada că Okosura a fost complice la facerea copiei gândacului. Am descoperit firicele de alamă. Cu toate că el a măturat cu grijă prin cameră, tot au mai rămas câteva urme pe perete şi pe podea.

— Aceasta este firește o dovadă temeinică.

— Dar tu ai găsit ceva?

— Nimic până acum. Credeam...

Se opri deodată. Shipp intrase în cameră. Părea nelinişţit.

— Lucru ile se complică din ce în ce mai mult spuse el. Am chemat poliţia la telefon şi mi-a promis să trimeată imediat, câţiva agenţi. După ce terminai convorbirea cu poliţia, fui chemat de directorul museului. Nici nu puteţi bănui ce s'a întâmplat!?!

— Desigur ceva tot în legătură cu gândacul de aur, spuse Vandover.

— Intocmai! Hoţii au pătruns în muzeu şi au furat copia.

— Ei drăcie!

— Dar l-au prins pe bandit! Era un chinez...

— Imi închipuiam!...

— La poliţie i s'a luat un interogatoriu sever... L-au silit să mărturisească!... Chinezul a venit din Australia, pe acelaş vapor cu dumneavoastră. Lucrează din ordinul unui anume T'sang Fui.

— T'sang Fui!, strigară uimiţi Vandover şi Billy în acelaş timp.

— Da! Am pus să mi se silabisească numele şi l-am însemnat.

— Ce bandit rafinat!, exclamă Vandover. Ne-a luat-o iar înainte! Iar japonezul dumitale era complicele lui! Din fericire...

Se întrerupse brusc, căci observă că Shipp nu era atent.

— Adineauri l-aţi bănuit pe Okosura, spuse americanul. Aveţi vreo dovadă?...

— Da! El a contribuit la facerea copiei. Am descoperit ceva, care ne adevereşte aceasta: pilitură de alamă.

— Dar unde se află originalul?, întrebă Shipp. Deocamdată acesta este lucrul cel mai însemnat.

— Nu cred ca Okosura să fi lucrat singur. Avea pe semne complici. Poate tocmai cei care

l-au omorît. Poate că şi gândacul de aur se află acum în mâna lor. Avem unele indicii împotriva lor. Japonezul a mai pomenit şi de „banda Boston”... Nu sunteţi şi dumneavoastră de părere că acest indiciu ne-ar putea fi de mare folos?

— Banda Boston este o asociaţie de criminali, spuse americanul.

— Dumneata nu-i cunoşti pe cei care fac parte din ea? N'ai auzit niciodată vorbindu-se despre ei?

— Nu! Imi sunt complet necunoscuţi... Dar iată, aud maşina poliţiei. Cu siguranţă că agenţii ştiu mai multe despre ei, decât mine...

Avea dreptate. Inspectorul zâmbi când auzi pronunţându-se numele bandei.

— Banda Boston?!, o cunoaştem foarte bine şi o putem aresta numaidecât. Maloney!, strigă el către unul din agenţi, telefonează la poliţie ca cei trei indivizi să fie imediat arestaţi.

— Trei?, întrebă Vandover.

Inspectorul aprobă printr'un semn al capului.

— Ii cunoaştem foarte bine. Conducătorul lor este unul anume Shapiro, ceilalţi doi sunt Ricci şi Penni. Sunt numai de câteva săptămâni în acest oraş. Ii supraveghem de aproape şi aştepţăm numai o învinuire precisă, ca să-i putem aresta. Cred că acum vom putea pune mâna pe ei...

— Îi puteţi aresta numaidecât?

— Nădăjduim, cel puţin. In orice caz vom încerca!... Mr. Shipp mi-a spus că dumneavoastră cunoaşteţi toate amănuntele acestei crime. Nu vreţi să mi le spuneţi şi mie, pentru a şti şi noi cauzele care au determinat-o?

Vandover îi istorisi, pe scurt, povestea lui Buller şi toate faptele petrecute.

— Foarte bine!, spuse la sfârşit inspectorul. Astă seară vă voiu chema la telefon, dommule Vandover. Sper să vă dau veşti înbucurătoare.

Vandover şi Billy îşi luară rămas bun şi plecară spre hotel. Acolo, detectivul povesti şi celorlalţi, cele întâmplate.

Spre seară inspectorul le telefonă. Vandover şi Billy plecară la poliţie.

Când sosiră acolo, fură poftiţi într'o cameră mare, unde înconjuraţi de mai mulţi agenţi, se aflau doi indivizi încătuşaţi. Păreau tare abătuţi. Pe fruntea lor, şiuia sudoarea groazei. Unul din ei se uita ţintă spre podea.

Când intrară Billy şi prietenul său, cei doi criminali, privirâ înfricoşaţi în jurul lor.

— Iată-i pe Ricci şi Penni, spuse inspectorul.

— Dar unde este conducătorul bandei?, întrebă Vandover în şoaptă.

— Din nenorocire pe Shapiro nu l-am putut

prinde. Ne-a scăpat!...

— Şi ce se aude cu gândacul de aur?

— Shapiro l-a luat cu el. I-am supus pe băieţii aceştia la un interogatoriu foarte sever. Nu cred să ne fi minţit... Ei susţin că Shapiro a fugit împreună cu gândacul la New-York. Puteţi fi sigur că este aşa.

Vandover şi Billy se priviră dezamăgiţi. Mai vorbiră câteva minute cu inspectorul, apoi plecară spre hotel. Din nou un insucces!... Totuşi găsiseră o urmă...

In dimineaţa următoare, cei patru plecară la New-York, după ce Vandover căpăta dela poliţia din San-Francisco o descriere amănunţită a lui Shapiro.

CAP. VIII

CRUNTA DEZILUZIE

Shapiro se ascunsese undeva în New-York şi cu toate cercetările poliţiei nu fu găsit. Nu se află deasemeni nimic nici despre gândacul de aur.

Vandover recunoştea că se află în faţa unei probleme foarte grele. Bazat pe două vagi indicii nu putea pune mâna pe Shapiro.

Cu toate acestea, Vandover nu pierdu curajul. Nu era străin în New-York şi ştia aproape toate locurile pe cari Shapiro le putea vizita. Colinda regulat aceste locuri, nădăjduind că într'o bună zi va pune mâna pe criminal. Era, firește, o muncă anevoioasă, dar avea credința că numai în felul acesta va putea ajunge la un rezultat.

Prietenii lui locuiau într'un hotel din Albany.

Vandover avea motive puternice să creadă că mai mulți membri ai asociației secrete chineze se aflau în America. In asemenea împrejurări, el trebuia să țină seama de o eventuală agresiune împotriva lui Buller. Billy fu însărcinat să vegheze asupra lui şi asupra lui Marion. Vandover lipsea adesea mai mult timp de acasă.

Chinezii nu lăsau să se vadă nici cea mai mică urmă a prezenții lor.

Vandover dădea dintr'o dezămăgire, într'alta. Astfel treceră mai multe săptămâni.

Despre Shapiro ştia doar două lucruri care-i puteau fi de folos: era un bărbat neobicinuit de înalt şi de subțire şi avea un mers caracteristic, căci târa picioarele. Ii era aşa dar, tare greu să se prefacă. Dar oricât de mult i-ar fi ajutat aceste două indici, Vandover îşi dădea seama că în New-York, ele nu prea aveau mare însemnătate:

existau foarte mulţi oameni înalţi, cari târşeau picioarele.

Intr'o seară, pătrunse într'o „cafenea", care era de fapt un tripou. Nefiind dintre cèi iniţiaţi în tainele localului, nu putu să pătrundă în camerele din interior. Se oprise aşa dar într'o cameră din faţă şi juca „domino" cu doi tineri. Nu era atent la joc, dar în schimb observa pe toţi cei care pătrundeau în „cafenea", îndeosebi pe cei care intrau prin uşa cu perdele verzi.

Vandover ştia precis că înapoia ei se afla intrarea la sala de joc. Urmărise aci pe un suspect. Acesta luase loc la masa din faţa lui. Vorbea cu un puternic accent din Yorkshire. Din acest singur fapt, reieşea precis că nu putea fi Shapiro. Vandover era tare abătut, din pricina acestui nou insucces, totuşi urmărea cu atenţie pe cei din jurul său şi nu slăbea deloc în străduinţele lui.

La un pian — dezacordat, bineînţeles — un bărbat, cu bucle ciufulite, acompania o cântăreaţă italiană, cu o voce stridentă. Intreg localul era învăluit în nouri de fum. Când isprăvi jocul, Vandover se ridică vrând să plece, dar tocmai în acel moment intră cineva care îi atrase atenţia:

Vandover nu trădă nici cea mai mică uimire. Doar privirile străluciră o clipă.

Bărbatul care intrase era foarte înalt şi se ţinea plecat spre faţă. Târa piciorul stâng.

Vandover se aşează din nou.

— Cine e? întrebă detectivul pe cei doi tineri.

Ei se uitară la omul cu barbă cărunţă care, aşa după cum se aşteptase Vandover, dispăru după perdelele verzi.

— Nu ştiu!, răspunse unul din ei. Este unul din cei „mari". Aproape sigur că-i un criminal. Nu l-am văzut încă niciodată pe aci.

— Seamănă cu unul dela Polente, care „mi-a făcut rost de zece ani!", spuse şi al doilea

— Spune puştule, la ce puşcărie ai stat?

— La Sing-Sing, răspunse Vandover încruntat.

— Dar ce ai făcut?

— Am „cârpit" unuia o palmă, încât era să „dea ortul popei". Netrebnicul, m'a denunţat... Dar nu am poftă să vorbesc despre aceste lucruri. Ar fi mai bine să plec.

Se ridică şi ieşi din local cu paşi tărăgănaţi. Se plimbă prin faţa „cafenelei". Iar când omul cu barba cărunţă ieşi afară, Vandover se luă după el.

Străinul intră într'o casă, care se afla numai câteva blocuri mai departe. Vandover aşteptă vreo jumătate de oră, dar necunoscutul nu reveni.

Detectivul surâse şi rămase la postul său de

observaţie. Credea că şi-a atins ţinta. Fireşte însă, o greşală ar fi fost posibilă şi de astă dată. Dar Vandover avea o presimţire: era pe drumul cel bun.

Detectivul se repezi până la hotel, îşi schimbă hainele, îmbrăcându-şi un costum bun, se întoarse, cât putu mai repede, în faţa casei în care intrase străinul şi bătu la uşă.

Proprietara, o femeie vicleană îi deschise şi îl privi răutăcios.

— Bună seara!, spuse Vandover politicos. Am sosit chiar acum la New-York şi am venit să vizitez un prieten care trebue să locuiască pe aci, undeva. Il chiamă Arles. Este un bărbat tare înalt, cu barba căruntă. Târăşte puţin piciorul stâng.

— Nu, aici nu şade nimeni cu numele acesta.

— Dar mi s'a spus că aci locueşte un domn, a cărui înfăţişare seamănă întocmai cu cea a prietenului meu.

— Poate că vreţi să vorbiţi despre Mr. Slee.

— Are barbă căruntă? Târăşte piciorul stâng?

— Da!

— Curioasă coincidenţă! Dar pe prietenul meu îl cheamă Arles şi nu Slee. Vă mulţumesc pentru informaţii.

Vandover făcu un pas înapoi.

— Aş putea rămâne la dumneavoastră?, o întrebă el pe proprietăreasă. Nu mi-am găsit încă odaie...

— Da, vă pot da o cameră. Pensiunea nu e complet ocupată. Poftiţi înăuntru!

Zece minute mai târziu, Vandover închiriase o odaie şi controlase condica chiriaşilor. Mr. Slee locuia camera numărul 6. Fără îndoială că sub acest nume se ascundea adevăratul Shapiro.

Vandover era mulţumit că putea locui în aceeaşi casă cu banditul. In noaptea aceia nu întreprinse nimic. Odaia lui Shapiro era cufundată în întuneric. N'ar fi câştigat nimic neliniştindu-l pe Shapiro.

In dimineaţa următoare, se plânse gazdei de camera pe care i-o dase. Se mută în odaia numărul 5, care se afla lângă aceia a domnului Slee. După ce se asigură că vecinul nu era acasă, sfredeli în peretele de lemn, o mică găurice. Astfel putea supraveghea încăperea alăturată în fiece moment. Astupă gaura cu un dop de lemn şi aşteptă reîntoarcerea lui Slee. Acesta se reîntoarse puţin înainte de masa de seară, dar plecă din nou numaidecât.

Vandover stinse lumina, se aşeză la fereastră, fumându-şi liniştit pipa şi privind vitrinele strălucitoare ale New-Yorkului.

Puţin după ora 10, vecinul său se întoarse. Atunci el îndepărtă dopul de lemn şi observă ce se petrece în camera de alături.

Neîncrezător, Slee încuiă uşa. Scoase un plic dintr'un portofel şi scrise pe dosul lui, diferite socoteli. Apoi numără mai multe bancnote, printre cari se aflau şi hârtii de 500 de dolari.

Vandover rămase liniştit. Slee îşi aprinse o ţigară şi fumă câtva timp gânditor.

Luă un geamantan de piele, ce se afla într'un colţ al camerei şi-l puse pe pat. Il deschise, cotrobăi prin el şi scoase afară un obiect,

Vandover surâse mânios, Căci obiectul era gândacul de aur!

Vedea pentru prima oară acest simbol sfânt al sectei secrete chineze. Detectivul nu mai avea acum nici o îndoială. Slee era Shapiro. Nimic nu l-ar fi trădat mai bine, decât stăpânirea piesei de aur.

Detectivul rămase la postul său. Observa fiecare gest al vecinului. Shapiro luă gândacul, îl puse în bătaia luminii şi-l cântări în mână. Scoase din buzunar o pungă de piele şi rostogoli conţinutul ei pe masă. Era plină de diamante. Infundă apoi încet, o piatră după alta, în deschizătura laterală a gândacului. Nu se auzea niciun zgomot. Dură câtva timp până ce Slee înfundă

toate pietrele. Vandover putu să preţuiască valoarea fiecărui giuvaer. Era uimit de numărul şi mărimea diamantelor. In orice caz, Shapiro trebue să fi săvârşit un mare jaf. Gândacul, aşa umplut cum era, reprezenta o mare avere.

Detectivul se miră că Slee ţinea toate aceste obiecte laolaltă. Dar curând află şi deslegarea acestui fapt. Shapiro se plecă asupra geamantanului şi deschise o despărţitură secretă. Vârî acolo gândacul, înfăşurat într'o cămaşe veche. După toate aparenţele, banditul plănuia o călătorie, poate peste mare şi vroia să înşele aparenţele. Işi aprinse din nou o ţigară şi rămase gânditor.

Vandover nu mai aşteptă. Ieşi din odaie, străbătu gangul şi se întoarse cu paşi greoi, cari puteau fi auziţi din toate camerele. Se opri în faţa încăperei lui Slee şi bătu în uşă.

— Cine e acolo? întrebă Shapiro.

Vandover auzi cum el închise grăbit geamantanul.

— Eu sunt... Vaney! Vecinul dumitale. Deschide te rog puţin uşa.

— Ce doreşti?

— Vreau să-ţi spun ceva.

— Dă-mi pace!, răspunse Shapiro supărat.

— Vino până la uşă. Iţi voiu şopti cele ce am

de spus. Nu pot vorbi prea tare, ca să m'audă şi ceilalţi.

Slee îl ascultă.

— Ce vrei?, întrebă el prin gaura cheii.

— Am o sti.lă de whisky, spuse Vandover. O băutură cum nu se mai găseşte alta. Vrei să guşti din ea?

Aşteptă încordat răspunsul celuilalt. De când se înfiinţase prohibi;ia alcoolului în America, o astfel de propunere, prezenta o mare atracţie.

— Probabil că nu ai nimic altceva dezât spirt fabricat singur, mârii Shapiro.

— Nu, nu, este un whisky excelent. Dar dacă nu vrei...

— Bine!, spuse Shapiro repede. O astfel de ocazie nu se lasă să-ţi scape din mână.

Cheia se învârti în broască. In momentul următor se deschise uşa. Cei doi bărbaţi stăteau faţă în faţă. Vandover zâmbi trăgând uşa în urma lui.

— Avem destul pentru amândoi, spuse el şi vârî mâna în buzunar.

Dar nu scoase de acolo o sticlă de whisky, ci un revolver.

— Mâinile sus, Shapiro!, strigă energic detectivul.

Banditul se uită ţintă la el şi vroi să ducă

mâna la revolver. Dar Vandover, mai repede decât el, înaintă doi paşi şi apăsă ţeava revolverului pe pieptul lui Slee. Tâlharul ridică încet braţele în sus.

— Cine eşti dumneata?, întrebă el furios.

—Aceasta nu are nîci o însemnătate, răspunse Vandover scotocind buzunarele lui Shapiro cu mâna stângă.

După ce-i luă arma el zâmbi.

— Acum, zice poliţistul, fii te rog atât de bun şi deschide geamantanul. Aş vrea tare mult să capăt gândacul de aur.

— Ce tot îndrugi acolo?! Care gândac de aur? Ce eşti nebun?

— Nu prea cred aceasta!... L-ai vârît chiar acum în geamantan. Este gândacul pe care banda ta l-a furat atunci când l-a ucis pe japonezul Okosura. Dă-l încoace! Şi mai repede, te rog!

Shapiro blestemă furios, dar se recunoscu înfrânt. Deschise geamantanul, scoase gândacul afară şi îl puse pe pat.

Vandover aprobă mulţumit.

— Scoate giuvaerurile pe care le-ai ascuns înăuntru!

Shapiro se cutremură. Necunoscutul ştia mult prea mult.

— Bijuteriile, îl zori Vandover.

— Ele sunt înăuntru în gândac, răspunse criminalul încruntat.

— Arată-mi pietrele.

Detectivul apăsă şi mai mult revolverul pe pieptul banditului. Acesta cedă ameninţării. Deşurubă un picior al gândacului şi scoase toate pietrele.

Detectivul surâse văzând maldărul de giuvaeruri strălucitoare risipite pe pat.

— Aşa!, acum pune-le la loc şi aşează-te pe pat cu faţa în jos. Iţi voiu pune cătuşe. Bănuesc că poliţia din California va fi tare interesată de uciderea lui Okosura.

Shapiro era furios, dar se supuse totuşi ordinelor primite.

Vandover lăsă pe criminal, încătuşat pe pat, încuiă uşa în urma lui şi plecă. Işi luase cu el preţiosul gândac de aur. Voia să strige pe primul politist, ieşit în cale, dar nu vedea niciun sergent.

Era tare vesel şi mergea fluierând, bucuros de succesul obţinut. Pentru el, cazul lui Buller era aproape rezolvat, de îndată ce pusese stăpânire pe gândacul de aur.

— „Va trebui să ne înţelegem cu societatea chineză", gândea el. „Restituirea gândacului, firească..."

Dar gândurile lui fură întrerupte brusc.

Trei bărbaţi se oprîră în faţa lui. Simţi ţeava unui revolver apăsată pe piept. Detectivului îi era cu neputinţă să mai scoată arma.

— Mâinile sus!, strigă unul din ei. Dacă scoţi un singur cuvânt... terminăm repede cu tine.

Detectivul observă că în dosul lui stăteau doi oameni, ce apăruseră deodată, din umbră. Era aşa dar înconjurat de cinci bandiţi. Era absolut neputincios. Conducătorul bandei îl scotoci prin buzunare şi îi scoase gândacul de aur.

— Vreau să vă propun un schimb, spuse el. Lăsaţi-mi gândacul de aur şi mâine dimineaţă vă dau o mie de dolari.

— Tacă-ţi gura! se răsti unul din bandiţi. Tovarăşii mei au revolverele ţintite în spatele tău. O singură mişcare şi eşti „gata". Dacă îndrăzneşti să întorci capul, în timp ce eu plec, vei fi împuşcat fără milă.

Trei dintre bandiţi dispărură deodată în întunerec.

— Daţi-mi gândacul şi vă dau 2000 de dolari propuse el, celor doi nemernici din spatele lui.

Niciun răspuns!

— 3000! Vă asigur că nu vi se va întâmpla nimic. Luaţi banii! Nu veţi căpăta dela nimeni mai mult!

Tăcere.

Intorcându-se, Vandover își dădu seama că banditii dispăruseră.

Detectivul se mâniă. Lăsase să treacă prea multe minute prețioase fără rost. Câteva momente mai târziu, pe după colț, se ivi un polițist, care învârtea în mână măciuca de cauciuc.

...In puține cuvinte, Vandover explică sergentului ce se întâmplase. Agentul dădu numaidecât alarma. Mai mulți polițiști se apropiară. Dar deși Vandover, împreună cu ei, căutură pe banditi, ei nu descoperiră nici o urmă.

Detectivul, în aceea noapte, fu și mai dezamăgit. Când se întoarse cu agenții la pensiune pentru a-l aresta pe Shapiro, observă că banditul reușise să se elibereze din cătușe și să fugă pe fereastră. Își luase cu el tot bagajul.

Intristat, Vandover luă un taxi și se întoarse la hotel. Soarta îi era potrivnică! Se învinuia mai ales că se lăsase prins într'o cursă, atât de copilărească. Era furios că pierduse din nou gândacul de aur, după ce îl avusese în buzunar.

Intră în hotel, se urcă cu ascensorul până la etajul la care locuia, deschise ușa camerei sale, dar când aprinse lumina, țeava unui revolver îi fu lipită de tâmplă. Atacatorul era un chinez.

— Revolverul meu nu face niciun fel de zgo-

mot, spuse chinezul politicos. Să nu crâcniţi, altfel voiu fi nevoit să vă împuşc... şi cât de rău mi-ar părea.

Detectivul înaintă câţiva paşi. Atunci îl zări pe Billy, cu faţa chircită, ghemuit pe un scaun. Iar într'un colţ stătea Buller, încătuşat şi legat fedeleş.

Pentru prima oară, detectivul avea prilejul să vadă pe şeful asociaţiei secrete chineze. Chinezul era gras şi avea o faţă rotundă. Trebuia însă să fie un om tare primejdios, de care trebuia ţinut seama.

— Vă rog aşezaţi-vă!, zise chinezul cu glas poruncitor.

— Nu cred, spuse Vandover ironic, să fi făcut cunoştinţă cu dumneata.

Chinezul politicos, ca toţi cei de o rasă cu el, se grăbi să răspundă:

— Atunci, daţi-mi voie să mă prezint. Mă numesc T'sang Fui şi sunt reprezentantul asociaţiei gândacului de aur.

— Mi-am închipuit! Dar de fapt ce doriţi dela mine?

— Vă spun numaidecât! Il vom lua cu noi pe acest domn Buller, pe care l-aţi ocrotit până acum. Va merge cu noi în China!

— Şi pentru ce, mă rog?

— Pentru că a comis o crimă de neiertat faţă de asociaţia noastră, răspunse chinezul aspru. Soarta lui este pecetluită şi pe deplin meritată...

— Te asigur T'sang Fui că Mr. Buller regretă fapta sa.

— Te cred!... Dar acum este prea târziu.

— Buller este gata să vă ofere orice despăgubire, continuă Vandover.

— Nici o despăgubire nu poate răscumpăra furtul scumpului nostru simbol, replică sever T'sang Fui.

— Nici măcar restituind gândacul de aur?

Chinezul şovăi o clipă.

— Nu vorbi despre lucruri imposibile. Gândacul de aur este pierdut. Se află acum în mâna unor bandiţi.

— Totuşi îl voiu recăpăta.

— Iţi pierzi timpul de pomană. Toate străduinţele dumitale până acum nu au dat niciun rezultat.

— E drept că nu prea am avut noroc. Dar astă seară am avut gândacul în mână.

— Şi unde este acum?

— Nu ştiu precis, răspunse detectivul, dar se află cu siguranţă în New-York.

— Crezi într'adevăr că-l vei redobândi?

— Voiu face tot ce-mi stă în putinţă. Poate

că mâine dimineaţă va fi din nou în posesiunea mea.

Vandover se ridică deodată.

— Dacă, continuă el, reuşesc să-ţi înmânez gândacul, aceasta schimbă întrucâtva pedeapsa lui Buller?

Faţa lui T'sang Fui nu trăda nici o emoţie.

— Eu nu cred că vei reuşi, spuse el cu glas ostenit. Dar dacă totuşi reuşeşti să mi-l predai în aceeaşi stare în care a fost furat, atunci noi îl vom elibera pe prietenul dumitale.

Privirile lui Vandover străfulgerară.

— Atunci suntem înţeleşi! Bine înţeles că îmi vei acorda un termen.

— Cât?

— O lună!

— Iţi dau acest răgaz, deşi eu ştiu prea bine că-ţi vei pierde timpul zadarnic. Azi suntem în 18 Septembrie. Ai tot timpul până la 18 Octombrie.

— Şi în caz de succes, cum mă pot pune în legătură cu dumneata?

— Dă un anunţ la New-York Herald. La rubrica „chestiuni personale". O voiu urmări cu atenţie. O notiţă cât de scurtă este suficientă. Apoi ne putem întâlni pentru a sta de vorbă. Dacă însă până la aceea dată nu-mi dai gân-

dacul de aur, îl luăm pe Buller cu noi în China pentru totdeauna. Şi cu asta am terminat.

Chinezul făcu semn celor doi ajutori ai săi, care tot timpul discuţiei rămăseseră tăcuţi, lângă perete. Se apropiară şi îl legară pe detectiv, punându-i şi un căluş.

T'sang Fui se apropie de Buller şi îi puse mâna pe umăr.

— Acum, trebue să ne întovărăşeşti. Te rog să nu te împotriveşti. Nu încerca să fugi şi nu căuta să atragi atenţia asupra dumitale. Să ştii că oamenii mei au pumnale.

Buller, resemnat, încuviinţă din cap.

Chinezii ieşiră din cameră. Vandover şi Billy auziră paşii lor pierzându-se pe coridor.

După o jumătate de oră, reveni şi Marion la hotel. Ingrozită privi ţintă pe cei doi bărbaţi încătuşaţi. Dar ea nu ţipă şi nici nu-şi pierdu cumpătul. Dimpotrivă, desfăcu imediat cătuşele. In haina lui Vandover, Marion găsi un cuţit şi începu să taie legăturile cu ele.

Vandover, ridicându-se, puse mâna pe umărul ei.

— Imi pare rău, domnişoară Buller, dar Fred se află acum în mâinile chinezilor.

Ii povesti ce se întâmplase. Ea ascultă resemnată, sprijinită de masă.

— Vandover, există vreo posibilitate de a-l scăpa?, întrebă ea într'un târziu.

— Sunt două posibilităţi, răspunse el. Prima, ar fi să descoperim ascunzătoarea lui T'sang Fui şi să încercăm a-l salva cu forţa pe fratele dumitale. A doua posibilitate ar fi să punem totul în mişcare, pentru a intra în posesia gândacului de aur. Ultima soluţie mi se pare mai bună, căci astfel fratele dumitale va scăpa de aceşti chinezi.

— Dar dumneata ce cale alegi?

— Le voiu încerca pe amândouă în acelaş timp. Gândacul a dispărut din nou, iar de data asta nu ştim cine îl are. Ştiu precis însă, că se află în New-York. Putem da de urma lui numai printr'o întâmplare. N'avem însă niciun motiv să ne neliniştim. Azi, am avut piesa în mână şi nu este exclus s'o recapăt mâine.

Astfel urmărirea începu din nou. Dar două săptămâni trecură, fără să descopere ceva nou. Vandover pierduse orice speranţă. Dar tocmai atunci căpătă veşti despre gândacul de aur. Printr'o împrejurare fericită. Marion dădu peste următorul articol, într'o gazetă comercială engleză:

„Printre pasagerii „Morisoni-ei", care a so-

sit Vineri din New-York se afla şi Lordul Dunmur. Se ştie că Domnia-Sa este unul din cei mai vestiţi cunoscători ai vechei arte chineze şi japoneze. Şi-a expus colecţia în muzeul din Newbury şi a adus cu el, de peste ocean, multe piese de mare valoare. Printre acestea se află şi un gândac de aur. Lordul l-a dobândit în ultima zi a şederii sale în New-York. Gândacul este executat cu o rară fineţă şi este un minunat exemplu al vechei artei chineze".

Cei trei prieteni fură foarte impresionaţi de această veste. Vandover îşi procură imediat un anuar al aristocraţiei engleze, pentru a afla cine este Lordul Dunmur.

Acesta era încă tânăr. Nu avea familie şi era tare bogat. Işi făcuse educaţia la Oxford şi în străinătate. Era pasionat, nu numai după vechea artă japoneză şi chineză, dar şi de cursele de automobile. Işi petrecea o mare parte din timp în Franţa, mai ales la Biarritz, unde stăpânea o vilă, pe malul mării.

— Iată dar, noul proprietar al gândacului de aur, spuse Vandover închizând anuarul. Trebue să ne hotărîm ce avem de făcut.

Işi încreţi fruntea şi privi afară pe fereastră.

— „In primul rând îi voiu trimite o telegramă, ca să nu vândă gândacul şi să nu lase să-i scape

din mână. Iar pe tine, Billy, te voiu trimite în Anglia pentru a-l răscumpăra.

— Ce ai de gând, Van?

— Eu voiu continua aci cercetările, pentru a-l găsi pe Buller. Azi dimineaţă, am descoperit un indiciu însemnat şi ar fi păcat să nu urmăresc această pradă. Din această pricină îmi este cu neputinţă să plec de aci. Se poate ca şi Sinapiro să fi aflat de noul stăpân al gândacului. Şi deoarece el ştie că pântecul lui este plin cu diamante, va face orice pentru a recăpăta giuvaerul. Lordul Dunmur nu ştie de existenţa pietrelor ascunse. Dar de Shapiro să te fereşti. Este tare primejdios!

Marion Buller intră pe uşă în acest moment.

— Bună dimineaţa, domnişoară Buller, spuse Vandover. Tocmai m'am înţeles cu Billy asupra celor ce am de făcut.

Ii povesti cum îşi împărţiseră sarcina. Detectivul fu tare uimit când ea izbucni în râs.

— Tare nostim! Vrând să vă ajut cu ceva, m'am hotărît să-l caut eu pe Lordul Dunmur. Am şi luat o cabină pe „Nereia".

Billy şi Vandover o priviră miraţi.

— Eu cunosc bine societatea londoneză, continuă ea şi vă pot fi de mare folos. După câte

ştiu, doctorul Hunter n'a mai fost până acum în Anglia.

— Nu! Imi poţi fi chiar de mare ajutor!

CAP. IX

O AVENTURĂ PE MARE

Două zile mai târziu, Billy şi Marion se îmbarcară pe bordul „Neree-ei". Era un vapor mare, care făcuse multe călătorii. Nici nu-i păsa de valurile Oceanului. Ziua era caldă şi soarele strălucea încă pe cer. Adia o briză răcoritoare.

— Mi-e tare ruşine..., spuse deodată Marion.

— Dar pentru ce?

— Nu ştiu dece... dar am impresia că sunt un dezertor! Tot timpul am împărţit grijile împreună, iar acum am plecat, lăsând totul în urma mea. Pot spune că facem o călătorie de plăcere... Am impresia că am dezertat dela datorie...

Billy o linişti şi îi spuse cât de însemnată este această călătorie. Numai o convorbire personală cu Lordul Dunmur putea duce la o reuşită oarecare.

— Da! Şi eu îmi dau seama. Dar sarcina noastră este prea uşoară. Dacă Dunmur vă re-

fuza să ne vândă gândacul, am avea de luptat cu el pentru a-l convinge. Dar aceasta nici nu mai trebue presupus, după telegrama pe care i-a adresat-o Vandover. Când va mai auzi şi alte amănunte, atunci ne va oferi cu siguranţă ajutorul lui. Şi atunci plecarea noastră în Anglia, nu se rezumă decât la o călătorie de plăcere.

Dacă Marion ar fi ştiut că Shapiro se află în spatele ei ar fi vorbit cu mai puţină siguranţă. Banditul o privea cu atenţie, căci el ştia prea bine cine erau cei doi călători. Şi ghicea chiar şi scopul deplasării lor. Căci şi el se ducea la Londra, pentru acelaş lucru.

Shapiro îşi schimbase complet portul barbei. Era îmbrăcat într'un costum negru şi avea o vestă încheiată până sus. Avea înfăţişarea unui preot. Lângă el stătea un bărbat puţin impunător. Acesta era scund, avea obrajii scofâlciţi şi făcea pe bolnavul. Era acoperit cu două plediuri şi avea gâtul înfăşurat într'un fular. Toată lumea credea că este suferind.

— Monty, îl întrebă Shapiro, îi vezi pe cei doi de lângă balustradă?

— Da! Ce e cu ei?

— Şi ei se duc la Dunmur ca să-i ia gândacul de aur.

— Foarte interesant! Ei nu ştiu probabil cât

de primejdioasă este o asemenea întreprindere.

— Desigur că nu! cu toate acestea ei ne pot face greutăţi.

— Sunt sigur că nici tu însuţi nu crezi ce spui, nu e aşa?

— Lunganul acela este un fel de ajutor al lui Vandover. Ne va da mult de furcă!

— Hm! Tare aş vrea să ştiu unde-i detectivul? L-ai văzut cumva pe bord?

— Nu! Cred că nici n'a plecat din America. Am citit lista pasagerilor vaporului şi n'am dat de numele lui. Dacă din întâmplare se află pe vapor, atunci s'a deghizat cu foarte multă îndemânare.

Un alt pasager se apropiă şi se aşeză în fotoliul învecinat. Monty tuşi puternic, îşi trase păturile şi tăcu.

Monty era un adevărat artist. Era un criminal vestit, care se pricepea de minune să-şi joace rolul.

Auzul fin al lui Billy, prinsese cuvântul „Vandover". Bănuiala lui fu trezită. Îi observă cu atenţie pe cei doi călători.

Cel înalt şi slab nu putea fi decât Shapiro. Vandover îl descrisese exact. Intorcându-se spre Marion îi spuse: în timp ce se îndepărtau:

— Să nu te întorci! Spune-mi, ai observat pe

domnul cel înalt cu favoriţi şi pe cel scund, care se înfăşura atât de strâns în păturile sale.

— Da! Şi pentru ce mă întrebi aceasta?

— După părerea mea, individul cela înalt este Shapiro. A vorbit cu prietenul lui despre noi. Ne-au pri.it de mai multe ori foarte aspru. Poate că presupunerea mea nu este adevărată. Dar dacă individul acela înalt este Shapiro, atunci el ştie cine suntem noi.

Trecură două zile. Apa era liniştită, iar vremea se menţinea foarte frumoasă. Billy observa mereu pe cei doi călători cari erau trecuţi în lista pasagerilor sub numele de Parker şi Leach.

Dar ciudaţii călători nu se trădau de loc. Doctorul nu descoperi nimic altceva în afară de faptul că individul cel lung avea înălţimea lui Shapiro şi că târa puţin piciorul stâng.

Intre timp, relaţiile lui cu Marion se schimbară mult. De când erau toată ziua împreună, prietenia dintre ei se mărise. Privirile lui Billy căutau galeş spre fotoliul învecinat, în care se cufundaşe graţios Marion. Era cufundată în lectura unui roman.

Deodată, îşi dete seamă că o privea cam de mult. Ii plăcea îndeosebi mâna ei fină.

— „Dar ce s'a întâmplat cu mine, Doamne, de o privesc ţintă, ca un licean amorezat".

Îşi scoase punga de tutun, îşi umplu pipa şi-şi luă o revistă. Vroia să fugă de ispită. Dar numai după câteva minute, ziarul îi stătea iar pe genunchi, pipa i se stinsese şi privirea lui era din nou îndreptată spre Marion. Se miră că observa deabea acum cât de frumoasă era.

Deodată, ea îl privi drept în faţă.

— Billy, se pare că visezi cu ochii deschişi!

Îşi spuneau de acum pe nume. Semn că se apropiaseră sufleteşte. Cuvintele ei îl cam uluiră.

— Da... da... nu mă pot concentra.

Când ea se depărtă, Billy privi spre zarea nemărginită a mării. Acum el nu mai putea tăgădui realitatea: era îndrăgostit de Marion.

— „Nu-mi rămâne nimic altceva de făcut", gândea el, „decât să-i mărturisesc dragostea mea".

Seara, aerul devenise înăbuşitor. Furtuna plutea în aer. Marion şi Billy petrecură câtva timp la bar, apoi ieşiră afară şi priviră, rezemaţi de balustradă, cerul întunecat. Vorbeau banalităţi. Luminile vii ale vaporului se reflectau în apă.

O adiere de vânt îi flutură şalul, care atinse faţa lui Billy. Ea şi-l trase repede înapoi.

— Imi pare rău...

Billy întinse mâna şi o apucă pe a ei. Era

rece. A lui, dimpotrivă era tare fierbinte.

— Marion!...

Ea se întoarse spre el. Billy îşi pierdu atunci stăpânirea de sine.

— Marion, trebue să-ţi spun... m'ai învins... simt că nu mai pot trăi departe de tine.

O cuprinse cu braţele. Dar ea se desprinse.

— Billy, să nu faci aceasta... Eu nu sunt ceea ce crezi, poate... îmi pare tare rău...

— Dar...

Inainte ca el să-şi dea seama de ceva, ea dispăruse. Făcu câţiva paşi şovăitori, ca şi când ar fi vrut s'o urmeze, dar se opri deodată. Renunţă la acest gând. Intristat, pornise spre cabina lui. Comisese o greşală de neiertat.

Nu putu să adoarmă încă mult timp. Se hotărî ca a doua zi să vorbească limpede cu Marion. Intr'un târziu, aţipi.

In dimineaţa următoare Marion nu veni pe covertă. Soarele era la amiază şi ea nu ieşise încă din cabină. După masă, Billy nu-şi mai putu stăpâni neliniştea ce-l cuprinse. Se adresă unei îngrijitoare şi se interesă de Miss Buller. Marion nu se simţea bine şi vroia să rămână toată ziua culcată.

In dimineaţa următoare, „Nereia" avea să sosească în Anglia. Aştepta zadarnic tot timpul

zilei. Marion nu se ivi deloc. La orele 11 seara, Billy, se dusă în cabină. Ştia prea bine că n'are să poată dormi.

Deodată, auzi paşi uşori pe gang. O bătaie discretă răsună în uşă. Deschise. Rămase uimit, văzând-o pe Marion.

— Ce s'a întâmplat?...

— Parker şi Leach sunt pe punte şi vorbesc în şoaptă. Ar fi un prilej minunat să tragem cu urechia. Vino cu mine. Acum ne vom putea da seama dacă într'adevăr Parker este Shapiro. Dacă şi ei urmăresc gândacul de aur se vor trăda prin discuţia lor.

— Ai dreptate, Marion! Viu numaidecât!...

Işi luă şapca. Porniră spre coverta superioară a vasului, care era deşartă la această oră târzie. Cu foarte mare băgare de seamă se furişară într'un colţ. Era o noapte întunecoasă şi rece. Pe covertă, nu se auzea decât freamătul undelor ce izbeau în flancurile vasului şi uruitul înăbuşit al maşinilor.

Un timp, Billy gândi că cei doi plecaseră de acum. In clipa următoare, apucă cu băgare de seamă braţul lui Marion. Răsunetul a două glasuri, parveni până la ei.

— „Ascultă Shapiro, aşa nu mai poate merge. După părerea mea, noi am trebui să..."

— „Dar Monty, cele ce spui tu, nu au niciun sens. Şi apoi nu mai pronunţa numele meu. Poate să ne audă cineva".

— „Nu iese nimeni pe punte, pe o noapte atât de rece..."

— Te asigur că acest Dunmur nu va... Dacă noi... Trebue mai întâiu de toate să fim convinşi că..."

Dar tocmai acum, când discuţia nu mai îngăduia nici o îndoială asupra sco u ilo: lui Parker, Billy strănută. Ah, pentru ce nu-şi luase şi el un pardesiu!

Se auzi scârţâitul unui scaun. Shapiro se ridică în picioare şi se uită după colţ. Ii descoperi pe cei doi şi îi privi furios.

— Ei drăcie!, strigă el, când îi recunoscu la lumina lămpii sale de buzunar. Monty, ia vino aici!

— Shapiro, nu te mişca, strigă Billy. Am aflat tot ce vroiam să ştiu şi te previn că...

Se opri brusc. Shapiro se năpustise asupra lui, apucându-l de beregată şi îl împinse spre balustradă. Privi cu grijă în toate părţile şi, nevăzând pe nimeni, luă o hotărîre însemnată. Căci medicul reprezenta pentru el o mare primejdie. Ştia cu cine are de a face şi îşi dădea seama că dacă nu l-ar fi învins nici de data aceasta, ar

fi pierdut orice posibilitate de a pune stăpânire pe gândacul de aur.

Işi puse numaidecât în aplicare planul criminal. Billy era aproape sugrumat de strânsoarea banditului. Deodată Shapiro îl prinse de un picior. Billy se poticni peste balustradă şi căzu în mare.

Nici lui Marion nu-i merse mai bine. Mai întâiu frica şi spaima o paralizaseră complet. Apoi, vrând să vină în ajutorul lui Billy, se năpusti asupra lui Shapiro. Nici nu-l luă în seamă pe Monty, pe care-l socotea drept un slăbănog. Se înşelase însă. Monty era mai primejdios chiar decât Shapiro. Se apropiă pe furiş de ea şi o lovi în cap cu un săculeţ de piele, umplut cu alice.

Marion se prăbuşi în nesimţire.

Shapiro, auzind că Marion se prăbuşise la pământ, se întoarse numaidecât.

— La dracu!, ai omorît-o, strigă el supărat.

Monty rânji.

— Dar ce! tu nu l-ai omorît pe celălalt? Repede cu ea peste bord... până ce nu ne vede cineva!

— Dar...

— Ai de gând s'o apuci odată de umăr?, şuieră Monty.

Banditii o ridicară pe Marion, deasupra balustradei, o legănară puţin în aer şi o asvârliră peste bord.

Shapiro făcu câţiva paşi înapoi şi-şi şterse sudoarea depe frunte.

— Numai dacă lucrurile nu ar lua o întorsătură proastă!... In tot cazul, chestiunea ar fi putut deveni foarte primejdioasă pentru noi, dacă nu i-am fi descoperit la timp.

— Dar acum cel puţin suntem în siguranţă, nu?

— Probabil! Dar dacă vor fi scoşi din apă... ce facem atunci?

— Morţii nu pot vorbi.

— Dar poate că nu au murit încă!

— Ce-i cu tine Shapiro? Ţi-ai pierdut minţile? Am lovit-o atât de bine, încât nu mai poate înota, iar tu l-ai sugrumat doar pe celălalt, nu? Nici el nu o să mai ajungă departe... fii pe pace! Dar... hai să plecăm de aci. Vino cu mine!

Il apucă de braţ pe Shapiro, şi coborîră împreună scara, poticnindu-se.

„Nereia" înainta lin prin noaptea întunecată şi umedă.

Billy ieşise la suprafaţă şi striga după ajutor. Cu toate acestea îşi dădea seama, că nu poate fi auzit. Luminile vaporului dispăreau în întuneric.

Billy se ţinu la suprafaţa apei câtva timp. Izbutise chiar să-şi desbrace haina, vesta şi ghetele. Contactul cu apa rece, îl făcuse să-şi revină în fire.

Oare ce s'a întâmplat cu Marion?

Billy înnotă câteva lungimi, pentru a-şi desmorţi puţin picioarele. Deodată, în apa rece ca ghiaţa, se lovi de un corp tare. Se înspăimântă la gândul că ar putea fi un rechin sau un alt monstru marin. Se îndepărtă în grabă.

Dar corpul rămase liniştit. Billy se apropie din nou de el cu mare băgare de seamă. Vroia să ştie ce era. Işi trecu mâna peste acel corp şi fu înspăimântat când observă că era un trup omenesc.

— Doamne, Doamne, strigă el, răsuflând greoiu, dar aceasta e Marion.

CAP. X

IN CAPCANĂ

Fata plutea cu faţa în sus. Billy avu impresia că ea murise de acum.

Billy nu-şi putea da exact seama de aceasta. Haina ei de blană o ţinuse până acum la suprafaţa apei.

Cei doi se aflau într'o situaţie disperată. Până la ţărm mai aveau de înnotat 40 mile. Şi Billy nu se putea mişca, căci trebuia s'o susţie pe Marion la suprafaţa apei. Nu exista aşa dar niciun mijloc de salvare.

Zadarnic încercă să străpungă întunericul.

Nu se zărea nici o rază de lumină. Totuşi el se hotărî să lupte până la ultima sforţare, deşi avea convingerea că toată munca lui era zadarnică.

Frigul îi pătrundea în oase. Obosea şi slăbea pe fie ce clipă. Nu-şi mai simţea braţele şi picioarele. Gânduri ciudate îi străbăteau prin minte.. Deodată îl cuprinse o toropeală plăcută. Avea impresia că se cufundă în adânc... din ce în ce mai în adânc.

Un fulger! Pentru a doua oare Billy se speriă. Oare într'adevăr acesta era un fulger?

Mediul fu lămurit numaidecât. Intunericul fusese brăzdat de o rază luminoasă. Făşia de lumină îi trecu din nou peste faţă. Il orbi!

Nădejdea puse din nou stăpânirea pe el. Işi redublă energia. Nu putea fi decât lumina unui reflector. Aşa dar, dacă fuseseră descoperiţi, mai putea spera să fie salvat.

Un cârcel îl prinse la picior. Se căznea din răsputeri să se menţie la suprafaţa apei şi să o

susţină şi pe Marion. Trebuia să facă orice pentru ca să fie văzuţi.

Pentru a treia oară, lumina străfulgeră lângă el. Dâra de lumină se depărtă, apoi se reîntoarse şi se resfrânse cu putere asupra lui. Ridică un braţ făcând semne disperate cu el.

Lumina se apropia tot mai mult de el. Acum era atât de aproape, încât trebui să închidă ochii pentru a nu fi orbit.

Se simţi tras într'o barcă. Intredeschise ochii. Ca prin vis zări coşurile joase şi fumegânde ale unui vapor.

Când îşi reveni în fire, simţi o arsură puternică în gură. Se ridică. Se afla într'o sală caldă. O uşă se deschise. Mai multe raze fierbinţi fură îndreptate asupra lui. Era dezbrăcat şi acoperit cu două pături de lână.

— Sorbiţi băutura aceasta, îi spuse cineva.

— Nu... mulţumesc, răspunse Billy, privind mirat pe cel din faţa lui. Un bărbat în uniformă se plecă spre el. Dar unde mă aflu?

— Pe bordul distrugătorului englez „Asp".

Billy zâmbi. Îşi revenea treptat. Acum îşi putea orândui gândurile.

— Unde este Marion?

— Vorbiţi despre fata ceea tânără, care era împreună cu dumneavoastră?

— Desigur!

— Se simte foarte bine. Doctorul spune că-şi va reveni în curând.

— Mulţumesc lui Dumnezeu!, oftă Billy. Mi-a fost tare frică! Ea... ea...

— Dar nu mi-ai istorisit încă, cum s'au petrecut lucrurile?!

— Este o poveste foarte lungă, începu cu voce scăzută Billy. Am fost aruncaţi depe bordul vaporului de pasageri „Nereia".

— Cum?

— Inainte de a vă povesti mai departe, spuneţi-mi vă rog, când sosim în Anglia?

— Ne îndreptăm spre Portsmouth. Iar distrugătorul „Asp" este cel mai rapid, din întreaga flotă. Vom pleca imediat.

— Şi mă rog, ce înţelegeţi prin acest cuvânt „imediat"?

— De îndată ce vom regăsi torpila, vom pleca spre Portsmouth. Azi după amiază am făcut nişte exerciţii cu torpile... fireşte torpile oarbe. Dar, precât ne este posibil, trebue să le pescuim din nou. Deaceea luminam Oceanul cu reflectoarele. Din întâmplare am dat peste dumneavoastră. De îndată, deci, ce găsim torpila, pornim cu toată viteza spre Portsmouth.

— Minunat! Nici nu v'am mulţumit încă pentru că ne-aţi salvat!...

— Nici să nu te gândeşti la asta, dragul meu, zise ofiţerul prietenos. Sunt bucuros că v'am salvat. Dar... continuă-ţi povestea.

Billy istorisi tot ce i se întâmplase şi spuse unele lucruri şi despre gândacul de aur.

Comandantul bastimentului ascultă cu interes.

— Dar pare să fie un adevărat basm, spuse el când Billy termină. Aí putea face din această poveste un scenariu de film.

— Intocmai!, recunoscu Billy. Acum înţelegi şi dumneata pentru ce vreau să ajungem atât de repede în Anglia. Dacă Shapiro şi prietenul său se vor duce la Lordul Dunmur înaintea noastră, atunci noi nu mai putem avea nici o speranţă de a recăpăta vreodată gândacul de aur.

— Ştii sub ce nume erau trecuţi pe lista de pasageri, Shapiro şi Monty?

— Da! Sub numele de Parker şi Leach.

— Foarte bine! Vom trimite imediat căpitanului depe „Nereia", o radiotelegramă, prin care-l vom ruga să aresteze pe Parker şi pe Leach. Ii vom comunica toate amănuntele agresiunii împotriva dumitale şi, când se va convinge că nu mai sunteţi pe vas, îi va închide fără întârziere.

— Iată o ideie minunată! Eu nici nu m'am gândit la radio.

Comandantul se îndreptă spre cabina radiofonică.

Răspunsul veni degrabă. Cei doi criminali fuseseră arestaţi. Aveau să fie predaţi poliţiei imediat după debarcare.

Distrugătorul se îndreptă cu toată viteza spre Portsmouth.

Căpitanul îi oferi o cabină călduroasă şi Billy se culcă foarte de vreme.

Când se trezi, soarele strălucea sus pe cer. Comandantul vasului stătea plecat asupra lui. Billy zâmbi.

— Unde suntem acum?

— Tocmai trecem prin faţa coastei insulei Wight. Vom ajunge foarte curând. Dar am o veste rea pentru dumneata.

— Veste rea?, repetă Billy neîncrezător.. Dar ce vreţi să spuneţi prin aceasta?

— P.i.te..ii dumitale depe Nereia au evadat!!!... Tocmai acum am primit o radiogramă.

— Dar parcă au fost arestaţi, spuse Billy buimăcit.

— Da! Erau încuiaţi într'o cabină. O santinelă îi păzea. Dar măsurile de pază n'au fost suficiente. Monty avea în buzunare tot felul de

instrumente de spargere. A izbutit să deschidă ușa cabinei. Shapiro a tăbărît asupra sentinelei și i-a luat arma. Amândoi au reușit să fugă depe vas.

— Nu prea înțeleg bine!... Unde au fugit?

— Probabil că au sărit peste bord. Cel puțin așa se presupune. De văzut însă, nu i-a văzut nimeni. Când au dat peste santinelă, pe care banditii o legaseră burduf, tot vaporul a fost cercetat cu deamănuntul. Nu s'a găsit nici o urmă a celor doi indivizi. Nu rămâne în picioare, decât ipoteza pe care ți-am spus-o.

— Atunci, desigur că s'au înnecat.

— Nu putem fi deloc siguri, asupra unui astfel de lucru. „Nereia" naviga pe lângă coastă. Au fugit din cabină pe la orele două și jumătate. Dacă erau buni înnotători aveau tot timpul să ajungă la coastă.

Căpitanul avusese dreptate: nici nu se putea o veste mai proastă. Billy se sculă și se îmbrăcă în grabă.

— Pot ajunge într'o jumătate de oră pe uscat?

— Nimic nu te împiedică la aceasta! Iei apoi trenul spre Londra și poți fi la Lordul Dunmur chiar înainte de amiază.

— Numai așa îi voiu putea întrece. Dacă Sha-

piro mai îndrăzneşte să se gândească şi acum la gândacul de aur... ei bine el va trebui să aştepte pentru aceasta cel puţin până se vă înopta.

Două zeci de minute mai târziu, Marion şi Billy coborîră scara vaporului şi se suiră într'o barcă cu motor.

...In timp ce se aflau în barcă, Billy şi Marion nu vorbiră prea mult între ei.

...In tren, găsiră un compartiment liber. Imediat ce trenul porni din gară, Marion îl cuprinse pe Billy de gât şi-l îmbrăţişă. El o privi neîncrezător.

— Nu-mi mai amintesc bine ce s'a petrecut noaptea trecută, zise ea. Cred că Monty m'a doborît mai întâiu la pământ. In tot cazul, eu mi-am revenit deabea pe bordul distrugătorului. Dar ofiţerul mi-a spus cu câtă râvnă ai luptat să mă menţii la suprafaţa apei...

Glasul îi slăbi din ce în ce. Nu putu vorbi mai mult. Billy îi cuprinse mâinile şi o mângâiă, atunci când văzu strălucind lacrimi în ochii ei întunecaţi. Nici el însuşi nu-şi mai dădea bine seama ce vorbea, dar se simţea tare fericit.

...Drumul până la Londra i se păru că durase doar câteva clipe. Şi numai când coborî

din tren, îşi aminti de însărcinarea primejdioasă pe care şi-o luase.

— Trebue să-l găsim numaidecât pe Lordul Dunmur. Eu voiu face singur aceasta. Tu du-te pe la prietene şi cumpără-ţi haine noui.

— Billy, te rog nu glumi!... Tu ştii bine că te voiu întovărăşi.

Aflară imediat adresa Lordului. Se suiră într'un taxi şi o porniră într'acolo.

Dar apartamentul era încuiat. Portarul le spuse că Lordul nu mai locuia acolo de câteva luni.

— Iată, spuse Billy, când ei coborîră scara, un început nemulţumitor.

Deocamdată nu ştiau ce să facă. Deodată, faţa lui Marion se lumină.

— Desigur că Lordul Dunmur are mai multe locuinţe. Am citit în ziar, despre muzeul lui din Newbury. Cu siguranţă că are şi acolo un apartament.

— Ai dreptate! Ar fi trebuit să mergem direct acolo. Gândacul de aur n'ar putea fi în niciun caz aci, ci numai acolo.

— Ştiu un loc, unde putem găsi o maşină rapidă. Intr'o oră sau două, putem fi în Sussex.

— Foarte bine. Du-te după automobil. Eu voiu telefona agenţiei maritime, ca să ni se trimeată

bagajul depe „Nereia". Să ne întâlnim peste o jumătate de oră la hotelul Ritz.

...Billy sosi mai înainte la hotel. Nu erau decât vreo zece minute de când venise, că o văzu pe Marion coborînd dintr'un automobil „Bentley". Era tare veselă. Doctorul observă că-şi schimbase complet îmbrăcămintea.

— Mă uimeşte repeziciunea ta, îi spuse el. O rochie atât de frumoasă şi un automobil atât de luxos...

— Am foarte mulţi prieteni în Londra, răspunse ea surâzând. Nu-i aşa că automobilul pare foarte bun? Urcă-te mai repede! Ard de nerăbdare să văd câţi kilometri face pe oră.

— Nu uita că eşti la Londra şi că nu ai voie să goneşti nebuneşte.

— Voiu ţine cont şi de aceasta, dar voiu avea şi grijă ca să ajungem la Newbury, înainte de a-ţi da bine seama. Esti gata?

— Da!

Marion conducea cu mare îndemânare elegantul automobil prin aglomeraţia Londrei. După un ceas şi jumătate ajunseră în Newbury. Se interesară de conacul Lordului Dunmur şi aflară că acesta se afla la o depărtare de şapte kilometri.

Marion porni în viteză. La o cotitură a drumului chiar, era cât p'aci să se ciocnească cu o

camionetă care venea din direcţia opusă. Frâna scârţâi, când Miss Buller opri maşina.

— Crezi că putem zbura peste automobilul dumitale?, strigă ea soferului celeilalte maşini.

— Imi pare rău!, spuse acesta căutându-şi de lucru la schimbătorul de viteze, ca şi cum n'ar fi auzit nimic. Aşteptaţi încă un moment, adăugă el însfârşit. Plec numaidecât.

Motorul începu să duduie, dar automobilul nu se clinti din loc. Şoferul mai apăsă şi pe ţeava de eşapament. Era un zgomot infernal.

Marion şi Billy se priviră uimiţi. Era de necrezut ca omul acela, care nu se pricepea deloc la maşini, să fi stăpânit un automobil atât de mare şi de frumos. Nici nu observară pe cei doi indivizi din tufiş. Aceştia se apropiară tiptil de ei. Deodată să ară pe scara automobilului. Primul apăsă un revolver pe pieptul lui Billy, celălalt o ameninţă pe Marion. Uluit, Billy privi ţintă în ochii lui Shapiro. Celălalt era Monty.

— Trădaţi!, strigă Billy.

— Da! De data aceasta sunteţi în mâinile noastre, spuse Shapiro. Mâinile sus! De nu, veţi fi împuşcaţi fără milă!...

Billy ridică încet mâinile. In situaţia în care se afla nu avea nimic altceva de făcut.

Automobilul aşezat deacurmezişul drumului, pre-

tinsa încapacitate a şoferului şi zgomotul motorului care îngăduise apropierea celor doi bandiţi, făceau firește parte din planul criminalilor.

Billy se simţea tare vinovat. Monty îi luase revolverul şi-l ameninţa atât pe el, cât şi pe Marion.

Shapiro adusese frânghii şi cârpe pentru căluşuri şi îi legă burduf pe cei doi. Complicele lui, îi ajută apoi să-i ducă în partea din spate a maşinei. Fură trântiţi acolo cu multă brutalitate.

Automobilul porni. Bandiţii se îndreptară spre parcul Newbury. Se urcaseră în maşina lui Billy. Nici nu ştiau dacă propriul lor automobil îi urmează. Billy era furios, dar neputincios.

Shapiro şi Monty nu pierduseră nici o clipă. Dimineaţa sosiseră la Liverpool şi plecaseră imediat spre castelul Lordului Dunmur. Şi ajunseră în Sussex, înaintea lui Billy şi a lui Marion.

Când maşina se opri şi cei doi prizonieri fură scoşi afară, doctorul îşi dădu seama că ei nu se aflau în cuprinsul parcului Newbury, ci într'o casă dărăpănată situată pe o colină. Se spunea despre casa ceea că este vizitată de stafii. Deaceea rămăsese de atâta vreme nelocuită.

Shapiro o alesese, tocmai din acest motiv. Avea să fie folosită drept punct de sprijin, pentru

spargerea pe care o plănuiau s'o săvârşească în parcul Newbury.

Monty adăpostise maşina în grajd. Shapiro era tare mândru de succesul său. Scoase căluşele prizonierilor săi.

— Acum puteţi striga, cât vă ţine gura, spuse el. Nimeni nu vă va auzi... Şi chiar dacă v'ar auzi cineva, ar crede că sunt stafiile.

Monty încuviinţă printr'un semn al capului.

— Nu vi se va întâmpla nimic, continuă Shapiro. Dar trebuia să dispăreţi până la realizarea planurilor mele. Aţi înţeles? Dacă rămâneţi liniştiţi nu vi se va întâmpla nimic rău, dar dacă veţi încerca să vă răzvrătiţi... atunci o păţiţi!...

— Bănuesc că ne vei ţine aci, spuse Billy, până ce vei pune mâna pe gândacul de aur, nu?

— Exact!, răspunse ironic Shapiro.

— Atunci pentru ce o ţineţi aci şi pe D-ra Buller?

— Pentru că lucrurile capătă mai multă siguranţă astfel.

— Dacă îi dai drumul, îţi garantez că nu va spune nimic din cele ce s'au petrecut aci şi...

— Mă crezi chiar atât de prost? Nici nu poate fi vorba de un astfel de lucru. Să mă încred în cuvântul unei femei? Daçă i-aş da drumul, com-

ținuă el, m'aş pomeni imediat cu poliţia pe cap. Monty, du-i sus!

Prizonierii fură conduşi la etaj şi închişi în două camere alăturate. Monty îi scoase cătuşele lui Billy, dar, foarte prevăzător, nu lăsă nici o clipă revolverul din mână.

După ce Monty ieşi din cameră, Billy începu să cerceteze cu atenţie camera în care se afla închis. Fu dezamăgit. Nu avea nici o scăpare. Obloanele era încuiate pe dinafară. In odaie nu se afla niciun fel de mobilă, nici măcar o rogojină. Se plimbă neliniştit şi gânditor prin odaie. Dar nu întrezărea nici o posibilitate să scape din această închisoare. Se simţea tare părăsit.

Când se întunecă, auzi sgomotul unui automobil. Se repezi la geam şi privi printre crăpăturile obloanelor. Recunoscu farurile maşinei care trecea pe şosea. Ascultă cu acenţie duduitul motorului, până ce automobilul se depărtă.

Fu cuprins de o mare tristeţe, căci bănuia pentru ce plecase maşina. Fără îndoială că Shapiro pusese la cale spargerea muzeului din Newbury.

Billy se retrase într'un colţ. Credea că nu va putea dormi, totuşi aţipi numaidecât. In ultimele două zile, fusese supus la grele încercări.

Dormi toată noaptea. Când se trezi, îl dureau

toate oasele, căci fusese nevoit să doarmă pe podea.

Shapiro stătea în pragul uşii. Avea o privire posomorîtă şi neprietenoasă. Billy ghici numaidecât că nu-i reuşise lovitura dela Newbury.

— Ţi-este foame?, întrebă Shapiro ursuz.

Medicul răspunse afirmativ.

— Atunci poţi dejuna împreună cu noi. Fireşte, cu o singură condiţie. Să-mi dai cuvântul de cinste că nu vei încerca să evadezi. Ne-am înţeles?

In această privinţă, atât Billy cât şi Marion erau foarte cinstiţi.

Peste puţin timp se aflau cu toţii în jurul mesii. Billy ajută la prăjitul pâinii. In curând, sosi şi şoferul care aduse un teanc de ziare.

— N'am scăpat de primejdie!, strigă el.

Shapiro şi Monty îl priviră foarte curioşi.

— Spune Bat, tot ce s'a întâmplat!, zise Monty.

— Cu neputinţă ca să fi aflat ceva... începu Shapiro.

— Ei ştiu că tu ai comis spargerea. Fireşte, n'au aflat încă că ne aflăm aci, dar... Ascultaţi mai bine, ce scrie aci.

Şi citi cu glas tare:

„Lovitura zadarnică din Newbury"

„Aseară răufăcători au încercat să spargă muzeul particular al Lordului Dunmur. Hoţii au fost surprinşi de servitori. Totuşi au reuşit să fugă. S'a putut constata însă că nu lipsea nimic din colecţie.

„Spargerea trebue pusă pe seama faimosului Shapiro, care a fugit, împreună cu complicele său, dege bordul vaporului „Nereia". Poliţia este convinsă că Shapiro a venit în Anglia pentru a fura o piesă foarte preţioasă pe care Lordul a adus-o din America.

„Dacă într'adevăr acesta a fost scopul banditului, atunci lovitura lui a dat greş. Dunmur locueşte deocamdată la Biarritz şi a luat valorosul giuvaer cu el.

„Intâmplarea de ieri seară îl va preveni desigur să se ferească".

Shapiro şi Monty tăcură câtva timp...

— Aşa dar, ei sunt bine informaţi asupra ta, spuse Monty într'un târziu.

— Ei drăcie!, strigă Shapiro. Intr'adevăr gândacul de aur nu se afla în muzeu. Iar acum Dunmur ştie ce avem de gând.

— Crezi că nu putem şi noi să ne ducem la Biarritz?

— Taci din gură, prostule! Acolo doar ne aşteaptă toată poliţia. Ne vor aresta numaidecât!

— Şi eu sunt de aceeaş părere, spuse Bat. Nu mai este nici o nădejde ca noi să punem vreodată mâna pe acest gândac. Ar fi mult mai bine să părăsim ideia de a-l avea.

— Vorbeşti ca un copil!, se răsti Shapiro. Nici nu ştii ce vorbeşti. Diamantele din interiorul gândacului au o valoare imensă, iar Dunmur nu bănueşte deloc existenţa lor. Am şi stabilit un plan, cum am putea intra în posesia gândacului.

— Spune-ni-l şi nouă, zise Monty.

Shapiro se întoarse spre Billy şi Marion, care ascultau cu multă atenţie.

— Iată planul meu, spuse el.

— Fii te rog cât mai scurt, îl rugă Monty.

— Nu putem pleca la Biarritz, căci probabil că vila lui Dunmur este păzită de poliţie. Afară de aceasta, Lordul însuşi este un ochitor minunat. Desigur că el ne aşteaptă, pentru a ne arăta de ce este în stare. Am cercetat actele „prietenilor" noştri — şi arătă spre cei doi prizonieri — şi am descoperit cu acest prilej mai multe recomandaţii şi legitimaţii. Toate sunt pe numele doctorului William Hunter. Multe din acele scrisori sunt adresate direct Lordului Dunmur.

Tăcu o clipă şi privi lung la Billy şi Marion.

— Este foarte probabil, continuă el, că Vandover a telegrafiat Lordului, vestindu-l de so-

sirea lor. Dunmur îi aşteaptă. Când doctorul îi va povesti toate întâmplările, Dunmur le va da gândacul. Dacă au noroc, — totuşi. Printre celelalte misire, se găseşte şi una scrisă de Vandover, în care el povesteşte toată povestea gândacului de aur. Mi-am dat toată osteneala şi am citit-o până la sfârşit. Ia ascultaţi-o şi voi!

Citi o scrisoare foarte lungă şi amănunţită. Vandover oferea Lordului, drept răscumpărare pentru gândacul de aur o mare sumă de bani.

Când Shapiro termină, ceilalţi doi tovarăşi ai lui, clătinară gânditori din cap.

— Multe lucruri par neadevărate, spuse Monty.

— Totuşi totul s'a petrecut întocmai. Vandover nu a schimbat nimic! Eu însumi pot confirma unele părţi ale povestirei. Acum, ascultaţi-mă!

Clipi şiret din ochi.

— Desigur că Lordul va înmâna doctorului şi fetei gândacul. Dunmur este un om cinstit şi atunci când va afla că giuvaerul a fost furat nu va mai voi să-l ţie la el. Acum să vă spun ideia mea: Bat să găsească o pereche tânără şi drăguţă, care să poată juca rolul celor doi prizonieri. Îi vom trimite la Biarritz şi îi vom îndrepta spre casa Lordului. Ei, ce spuneţi despre planul meu?

— Cu adevărat o ideie năstruşnică!, spuse

Monty. Bat, poţi găsi o astfel de pereche? Ai nevoie de nişte oameni, care să ştie să se poarte, dar care să fie totdeodată şi buni de gură!...

— Fireşte că-i pot găsi, spuse repede Bat.

— Nu lua lucrurile atât de uşor, dragul meu, îi atrase atenţia Shapiro. In primul rând, oamenii pe care-i găseşti nu trebue să pară deloc suspecţi...

Bat încuviinţă din cap.

— Dar ce facem cu aceştia doi?, întrebă Monty arătând spre Billy şi Marion, care ascultaseră îngroziţi planul lor.

— Cel mai bun lucru ar fi să-i mai ţinem câtva timp închişi aci, spuse râzând Shapiro. Nimeni nu le va duce lipsă, nimeni nu se va gândi să-i caute tocmai aci. Le vom lăsa pâine şi apă, ca să nu moară de foame, iar când vom avea gândacul de aur în mână, vom telegrafia Scotland Yardului să vină să-i libereze.

Bat şi Monty priviră plini de admiraţie pe conducătorul lor. Acest Shapiro era într'adevăr un om tare deştept.

Billy privi fugar spre Marion. Apoi, îi arătă spre uşă. Fata înţelese numaidecât gândul lui. Işi dăduseră cuvântul de cinste că nu vor încerca să fugă. Dar, de vreme ce Shapiro urzise un plan atât de drăcesc, ei nu se mai simţeau

obligați să și-l respecte. Deodată, ei se năpustiră spre uș. Shapiro însă li se puse în cale și scoase revolverul.

— Inapoi!, strigă el. Rămâneți pe loc sau...

Billy și Marion zăriseră străfulgerarea privirilor lui și-și dădură seama că el nu s'ar da în lături dela o crimă. Se opriră, căci erau în mâna banditului. Ar fi fost o nerozie din partea lor să i se împotrivească.

— Nu mai putem avea încredere în ei!, răcni Shapiro. Monty, trebue să-i păzești. Dacă ar reuși să scape, ne-ar trăda și ne-ar băga în mare bucluc. Leagă-i din nou!

Puțin după aceasta, cei doi prizonieri fură închiși în odaia în care Billy își petrecuse ultima noapte.

Două saltele fură aruncate pe podea. Apoi ușa fu încuiată.

Câteva minute mai târziu, auziră duduitul unui automobil care se îndepărta în mare viteză. Bănuiră că Shapiro și Bat plecaseră la Londra. Billy era tare desnădăjduit. Situația era cât se poate de proastă.

Singura lui mângâiere era că putea vorbi cu Marion. Ziua li se păru îngrozitor de lungă.

— Nu ne-am putea îndepărta cătușele?, întrebă

Marion, când întunericul începuse să pătrundă în cameră.

Il întrebase cel puţin de douăzeci de ori acest lucru. Ceasuri dearândul încercaseră să se elibereze reciproc. Mai întâiu, Marion încercase să deslege cu dinţii, legăturile dela încheeturile mâinilor lui Billy. Dar nici nu reuşi măcar să le slăbească puţin. Lui Billy i se întâmplă acelaş lucru. Nu avea nimic în buzunare, cu ce să taie frânghiile. Shapiro luase seama în special la acest lucru.

Dar deodată, doctorul avu o idee:

— Ce copil sunt! Mi-aş fi putut dă seama de aceasta mai devreme! Nu ne trebue un cuţit pentru a tăia frânghiile. O bucată de geam poate acelaş lucru.

— Dar cum putem ajunge până la fereastră?

— Iţi voiu arăta numaidecât! Rostogoleşte-te jos pe saltea.

Apoi Billy târî saltelele sub fereastră. Alunecă pe spate, aproape de geam, astfel ca să-l poată ajunge cu picioarele. Pervazul geamului nu era prea înalt pentru un om de talia lui. Se sprijini pe spate, ridică picioarele şi lovi uşor în geam. Ţăndările de sticlă căzură jos. Grosimea saltelelor înăbuşi orice zgomot.

Totuşi s'ar fi putut ca Monty să fi auzit ceva.

Billy trase cu urechea câteva minute, dar totul i se păru liniştit. După mai multe încercări, reuşiră să-şi roadă legăturile. Zâmbiră plini de speranţă.

— Ce facem acum?, întrebă Marion.

Vorbeau în şoaptă. Sgomotul unor paşi, care urcau scara sosiră până la ei. Prin crăpătura uşei stră unse o rază de lumină. Cheia se învârti în broască.

Când Monty intră în cameră, găsi pe cei doi prizonieri întinşi pe saltele. Totul părea a fi în perfectă ordine.

Banditul ţinea într'o mână o lanternă şi un revolver, iar în cealaltă o farfurie cu pâine tăiată în felii, cu puţin unt şi o cană din care ieşeau aburi.

— Nu vreau să vă las să muriţi de foame spuse el, lăsând lampa jos. Ferice de voi că am rămas aci!...

Dar el nu putu rosti niciun cuvânt mai mult. Billy se ridică deodată şi îi sări în spate. Cei doi bărbaţi se încăierară şi se tăvăliră pe jos.

— Maşina... automobilul cel mare, gâfâi Billy.

Marion îşi dădu imediat seama ce vroia să spună.

— Il voiu reţine aci, până ce...

Miss Buller nu mai auzi celelalte cuvinte, căci

se grăbi jos pe scară. Scoase automobilul din grajd şi-l strigă pe Billy. Doctorul lovi pe potrivnicul său atât de puternic, încât Monty căzu pe spate în nesimţire. Doctorul se ridică şi fugi repede pe scări.

Banditul se desmetici destul de iute. Trase mai multe gloanţe, în urma fugarului. Dar mâna lui era nesigură. Proectilele nimeriră în perete.

Billy sări pe scara automobilului. Maşina porni în mare viteză. Monty trăgea mereu în urma lor. Se vede treaba că avea mai multe revolvere la el.

Automobilul încetini în faţa porţilor parcului. Billy sări jos şi deschise canaturile. Maşina porni pe şosea.

Zăriră o tablă indicatoare pe care scria: „Horsham-Londra".

— Marion, strigă Billy zâmbind, iată direcţia cea bună. In scurt timp vom fi la Londra şi la... Scotland Yard.

Automobilul înainta cu mare viteză. Curând ajunseră la Scotland Yard. Mai găsiră acolo pe inspectorul Clark. Acesta era unul din cei mai destoinici poliţişti şi pe deasupra prieten cu Vandover. Billy şi Marion fură foarte bine primiţi de el.

— Voiu face tot ce-mi va sta în putinţă pentru a-i aresta pe cei doi indivizi, spuse el. Mon-

ty nu poate ajunge prea departe. Dar ceilalţi doi sunt, precis, de acum în Franţa. Poliţia franceză este foarte vigilentă. Mă prind că Shapiro va fi prins, mai devreme sau mai târziu.

— Între timp însă se micşorează şi răgazul nostru. Mai avem doar două zile pentru a ne procura gândacul de aur. La 18 ale lunii, se împlineşte ultimul termen. Trebue să-i expediem neapărat lui Vandover o telegramă. Altfel toată osteneala este zadarnică.

— Te înţeleg foarte bine! Dar azi suntem în 17 şi...

Billy gemu.

— Înainte de toate să plecăm la Biarritz şi să-l căutăm pe Lordul Dunmur. Dacă vom reuşi să punem mâna pe gândac, îi vom telegrafia şi lui Vandover.

— Astă seară tot nu se mai poate face nimic. Căci înainte de mâine dimineaţă nu pleacă niciun vapor peste canal. Dar dumneata ai putea — deoarece chestiunea este atât de grabnică — să pleci cu avionul la Paris. Vei economisi astfel cel puţin patru ore. Voiu reţine imediat două locuri pentru dumneavoastră. Aveţi paşapoartele în ordine?

— Din păcate ne-au fost furate...

— Voiu avea eu grijă şi de asta. Veţi fi fo-

tografiaţi numaidecât. Vi se vor procura paşaapoarte direct dela Ministerul de Externe. Dar aveţi bani destui?

— Vandover ne-a expediat o sumă mare de bani, la hotelul Ritz.

Clark scrise o adresă.

— Duceţi-vă aci! Daţi cartea mea de vizită. Schimbaţi-vă cam 50 de pfunzi în franci francezi. De rest mă voiu ocupa eu. După ce vă fotografiaţi, duceţi-vă la hotel şi culcaţi-vă, Mâine dimineaţă la opt să fiţi aci. Toate lucrurile se vor termina cu bine.

CAP. XI

IN POSESIA GÂNDACULUI

Automobilul trecu de porţile aeroportului dela Croydon.

— Sosim destul de devreme, spuse inspectorul Clark. Iată, acolo este avionul pentru Paris. Se încearcă tocmai motoarele.

Când coborîră din maşină, un funcţionar al aeroportului se apropiă de ei. Toate formalităţile fură repede îndeplinite, datorită intervenţiei lui Clark. Totuşi, uitându-se la paşapoarte, funcţionarul rămase uimit.

— Cum? Billy Hunter şi Marion Buller? Domnule inspector, aceste paşapoarte sunt false.

— Nu, nu sunt falşe. Sunt doar nişte copii. Originalele au fost furate. Acum le întrebuinţează alţii...

— Dar eu singur le-am vizat! Semnalmentele corespundeau întocmai!

— Desigur!, spuse Clark. Dar de unde ştii dumneata toate acestea? Nu cumva vrei să spui că...

— Că şi ceilalţi au plecat cu avionul!? Ba da, tocmai asta vroiam să spun. Au plecat eri la aceiaşi oră.

Inspectorul se adresă prietenilor săi.

— Iată o veste proastă pentru dumneata, doctore! Banditii ţi-au luat-o înainte cu o zi întreagă.

— Lordul Dunmur a primit însă o telegramă, spuse Billy încrezător. Poate că tâlharii nu au reuşit să pătrundă până la el.

— Să nădăjduim...!

Billy şi Marion se urcară în aeroplan. Portiera se închise. Scara fusese data la o parte. Piedicele roţilor fură îndepărtate şi marele bimotor se puse în mişcare.

Către orele 10 şi jumătate sosiră la „Le Bourget" de unde luară primul tren spre Biarritz.

18 Octombrie. Ultima zi de răgaz pe care o acordase T'sang Fui. Dacă nici àzi, Vandover nu ar fi putut comunica reprezentanţilor asociaţiei secrete chineze că deţine gândacul de aur, soarta lui Buller ar fi fost pecetluită.

Clark telefonă dela Londra lui Vandover şi îi explică toate întâmplările nenorocite şi îi spuse să ceară o amânare de câteva zile.

A doua zi, la 9 şi douăzeci de minute, expresul de Paris ajunse în gara Biarritz.

In faţa gării, ei găsiră un automobil, al cărui şofer adormise la volan. Tresări când Billy îi strigă cu voce tare adresa vilei, urcându-se în maşină împreună cu Marion.

In scurt timp, ajunseră la vila Lordului Dunmur. Era aşezată în vârful unei coline, de unde se putea vedea marea. Intregul parter era luminat. Billy şi Marion auziră râsete şi voci vesele.

— Se pare că lordul dă o petrecere, spuse Marion coborînd din maşină.

— Cu atât mai bine! Cel puţin îl găsim acasă.

Billy spuse servitorului, care le deschise că trebue să vorbească numaidecât cu Lordul. Fură conduşi spre un mic salonaş. Işi aruncară privirile în sufrageria împodobită cu ghirlande de flori, în care dansau musafirii.

Lordul Dunmur apăru aproape imediat. Era un bărbat simpatic, impunător.

— Teribil de cald! exclamă, el poftind pe cei doi vizitatori să ia loc.

El însuşi se aşează pe scaun.

— Ce înseamnă toată această nelinişte în jurul gândacului de Aur?, întrebă el. Am primit atâtea telegrame şi veşti referitoare la el, încât nu ştiu ce să mai cred. Eri au venit la mine un domn şi o doamnă... se pare că am făcut o mare greşală cu ei.

— Aţi dat de acum gândacul?, întrebă grăbit Billy sau îl mai aveţi?

— L-am înmânat celor doi oameni. Mi-au povestit o păţanie tare ciudată cu unul anume Buller. Îl cunoşteam pe Buller foarte bine. Am fost colegi de clasă. Şi deşi povestea pare fantastică, eu cred că este adevărată.

Billy îl întrerupse.

— Nu are niciun scop să mai rămânem aci. Cu siguranţă că banditii s'au întors în Anglia, deoarece nu pot bănui că noi am fugit. Probabil că ne mai socot încă ferecaţi în casa din Sussex. Shapiro nu ştie primejdia care-l ameninţă. Se va întoarce acolo pentru a-l lua pe Monty. Să sperăm că atunci când banditii vor încerca să

între în legătură cu Monty, vor cădea în mâna lui Clark.

— Şi eu bănuesc că s'au întors în Anglia, spuse Lordul. Să ne gândim ce drum ar fi putut lua şi unde se află acum.

Nici Billy şi nici Marion nu se aşteptaseră la atât interes din partea Lordului. Se mirară când îl văzură pe acesta luând un „Mersul Trenurilor" din raft şi căutând cu zel prin el.

— Eri, spuse el, au plecat de aci pe la orele 10. Cu neputinţă ca ei să mai fi prins trenul de de 10 şi un sfert. Aşa dar, banditii au plecat azi la şapte cu expresul la Paris. Ei au venit cu avionul dela Londra la Paris. Inapoi se vor duce desigur tot cu avionul. Informându-ne la gară vom afla precis până unde au luat bilete de tren. Vom pleca şi noi numaidecât în urma lor.

Billy şi Marion îl priviră uimiţi pe Dunmur. Tânărul Lord dădea dovadă de multă energie.

Peste câteva minute, o maşină de curse trase în faţa porţii.

— Pregăteşte-mi geamantanul!, strigă Dunmur unuia dintre servitori.

In timp ce Dunmur telefona la gară, Marion privea entuziasmată maşina.

— Am veşti bune, le zise lordul apropiindu-se

de ei. Am aflat tocmai că banditii şi-au luat patru bilete pentru Dieppe.

— Şi dece socotiţi această informaţie drept o veste bună?, întrebă Billy.

— Ştim că ei şi-au ales drumul Dieppe-Newhaven. Ar fi putut foarte bine să meargă cu trenul până la Paris şi apoi să-şi continue călătoria cu avionul. Sau dacă nu, să fi plecat prin Calais, Boulogne sau Le Havre. De abea mâine dimineaţă la nouă şi jumătate vor avea un vapor care pleacă spre Newhaven. Să socotim repede!

Se uită la ceas: era zece fără zece minute.

— Cu trenul, continuă el, nu mai avem timp să ajungem acolo.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, afirmă Billy. Am putea telefona ca cei patru indivizi să fie arestaţi.

— Putem face ceva şi mai folositor, spuse Lordul.

Şi puse mâna pe volanul maşinei.

— Cu automobilul acesta ajungem la Dieppe, înainte de plecarea vaporului.

Cei doi prieteni tăcură o clipă încremeniţi.

— Dar până la Dieppe sunt aproape nouă sute cincizeci de kilometri, spuse Billy. Noi nu putem întârzia mai mult de unsprezece ore şi jumătate, ceea ce înseamnă că trebue să facem cam şaptezeci şi cinci de kilometri pe oră.

— Da, spuse Lordul. Dar eu cunosc bine drumul. Iar rapiditatea acestei maşini este aproape fără de margini.

Se întoarseră în vilă, unde terminară ultimele pregătiri. Spre orele zece precis, maşina ieşea din Biarritz.

Dunmur conducea cu o adevărată măestrie. Cunoştea bine drumul, ceeace prezenta un mare avantagiu. Luminile farurilor cădeau pe marginea drumului. Pomii fugeau în urma lor. Trecu aproape o oră. Goneau mereu. Pietrele kilometrice rămâneau în urma lor. Lordul nu mai vroia deloc să încetinească, dimpotrivă.

La 12 şi douăzeci şi cinci de minute ei părăsiau Bordeaux-ul. Călătoria continuă fără o clipă de răgaz. Se părea că Lordul Dunmur nu cunoştea oboseala. Era foarte liniştit.

Depăşiră curând Angoulime, Charente, Poitiers, Tours, Vendome. Se crăpa de ziuă. Lumina vie a reflectoarelor îşi pierdea din limpezimea sa. La orele şapte fără un sfert, automobilul pătrunse în Chartres. Dunmur propuse să se facă o mică haltă, pentru luarea micului dejun.

Mâncară foarte bine. Intre timp, motorul automobilului fu revizuit într'un garaj din apropiere, iar rezervorul umplut cu benzină.

O jumătate de oră mai târziu plecară din nou.

Din nefericire, puţin după ieşirea din Chartres avură o pană de cauciuc. Dunmur reuşi să oprească maşina fără să se răstoarne. Schimbarea roţii nu dură mai mult de cinci minute. Marion îl rugă pe Lord s'o lase să conducă puţin.

El îi împlini dorinţa. Ea se aşeză la volan. Maşina luneca liniştit pe şosea. Dunmur o supraveghea câtva timp, apoi răpus de oboseală, aţipi.

Restul drumului trecut fără niciun incident. La 9 şi un sfert, intrară în Dieppe. Işi atinseseră scopul.

...După amiază, vaporul ajunse la Newhaven. Călătorii priveau uimiţi la patru oameni legaţi. Erau urmaţi de doi ofiţeri, de un bărbat tânăr şi de o fată.

Pe mal aştepta un bărbat înalt, care-şi împinsese pălăria tare pe ceafă. In spatele lui, stăteau doi poliţişti. Clark felicită pe Billy şi Marion pentru reuşita lor.

— Acum, zise el, toată banda e arestată. Datorită descrierei amănunţite pe care ne-aţi făcut-o l-am putut prinde şi pe Monty. A fost arestat la Liverpool, tocmai când vroia să plece spre New-York. Dar unde este gândacul de aur?

Billy găsise giuvaerul în buzunarul vestei lui Shapiro.

— Il am la mine, spuse el. Este în geantă.

— Strașnic!

— Păcat însă de un singur lucru: azi suntem în 19. Dacă Vandover n'a obținut o amânare, toată munca noastră a fost zadarnică.

— Intr'adevăr, aceasta ar fi înspăimântător, spuse Clark. Trebue totuși să ne supunem realităţii întâmplărilor. Numai putem schimba cu nimic șirul lucrurilor.

. . . . . .

A doua zi „Compania" plecă din Liverpool. Era vaporul cel mai rapid, care făcea cursa Anglia-Statele Unite. Toți marinarii de pe vas erau mândri de viteza lui. Numai lui Billy și lui Marion li se părea că merge prea încet.

Gândacul de aur era în mâinile lor, dar ei nu se puteau bucura de succesul lor, căci întârziaseră peste termenul de 18 Octombrie.

A doua zi după plecarea din Liverpool, Billy primi o telegramă dela Vandover:

„Vă felicit pentru reușita voastră. Eu însă n'am avut noroc. N'am primit niciun răspuns la anunțul din ziar. Dar Buller nu a părăsit încă Amemerica".

Când vaporul sosi la New-York, Vandover își aștepta prietenii în port.

— Te-ai achitat minunat de însărcinarea ta,

spuse el. Eu însă am comis între timp cea mai mare greşală din viaţa mea. Am procedat ca un copil. Toţi nemernicii ceia mi-au scăpat printr'o simplă viclenie.

— Aşa dar, ei nu mai sunt aci?

— Nu. Nu ştiu cum de m'am putut zăpăci într'atât... In preajma zilei de 18, pentru că nu primisem încă nici o veste din partea ta, am pus să fie supraveghiate, toate porturile din Vest. Fiecare călător care pleca din San Francisco sau Vancouver spre China sau Japonia era cercetat în amănunţime. Am lărgit chiar activitatea noastră şi la celelalte porturi. Poliţia americană ţinea sub supraveghere orice punct al coastei. Intre timp, îmi sosi telegrama lui Clark, sfătuindu-mă să obţin o amânare. Mi-am dat toată osteneala să mă pun, prin ziare, în legătură cu asociaţia secretă, dar nimeni nu a răspuns la anunţul meu.

— Foarte ciudat! Dar tot nu ştiu încă, pentru ce te învinueşti?

— Iţi voiu explica în dată, răspunse cu amărăciune Vandover. Azi dimineaţă am aflat că pe ziua de 18, T'sang Fui a plecat cu Buller spre Anglia.

— Spre Anglia!, strigară Billy şi Marion împreună.

— Da! Noi supravegheam de zor porturile vestice, dar nu ne-a dat în gând să supraveghem şi coasta răsăriteană. Ei au ajuns probabil de acum în Anglia.

— Iată o surpriză, cu adevărat neplăcută. Şi ce avem de făcut acum?

— Cu siguranţă că se întorc în China. Vor călători sau cu Transiberianul sau cu vreun vapor prin Canalul de Suez şi prin Singapore. Noi nu mai putem schimba cu nimic mersul lucrurilor. Nu putem nici să-i oprim şi nici să-i arestăm.

— Tu crezi...

— Sunt convins că Buller este pierdut dacă poli,ia engleză întreprinde ceva împotriva lui T'sang Fui şi a oamenilor săi. Suntem neputincioşi, Billy!

— Dar noi avem gândacul de aur, doar?

Vandover îşi scoase pălăria şi îşi trecu mâna prin păr.

— Mărturisesc că acesta este cazul cel mai pasionant pe care am avut să-l rezolv vreodată. Trebue să luăm o hotărîre. In orice caz este sigur că asociaţia gândacului de aur se simte jignită... Trebue să facem ceva pentru a o linişti. T'sang Fui joacă un rol însemnat. El a fost trimis pentru a-l lua pe Buller şi pentru a încerca să

redobândească idolul. Chinezul acesta este un om de lume, vorbeşte foarte bine limba engleză şi este ţare inteligent. Desigur, el a recunoscut — până la o oarecare măsură — că găsirea gândacului este o imposibilitate. Deaceea l-a luat pe Buller. Pentru ce? Ştie că asociaţia se va declara mulţumită cu pedepsirea lui Buller. Răzbunarea lor va fi groaznică, dar îi va potoli. Cu siguranţă că-l vor chinui, înainte de a-l omorî. Dar T'sang Fui este gata să-şi schimbe prizonierul pentru gândac. Este un om cu mult simţ practic. El ştie că-şi poate mulţumi superiorii în două feluri: Buller sau gândacul de aur. Oricare din aceste două soluţii îi este indiferentă. Trebue să încercăm pe orice cale a face un schimb cu el. Dacă-l putem ajunge pe T'sang Fui, înainte ca el să sosească în China, cu siguranţă că ni-l va preda pe Buller, în schimbul gândacului. Prin urmare, trebue să plecăm numaidecât spre Europa.

CAP. XII

PRIN PUSTIUL CHINEI

Deşi depărtarea dintre New-York şi Shanghai este destul de mare, ea nu împiedică pe Vandover şi Billy să ajungă destul de repede în portul

chinez. Ei plecară mai întâiu în Anglia, apoi se îndreptară spre Asia răsăriteană.

Dela Paris luară trenul spre Moscova şi Wladivostoc şi apoi prin Peking, ajunseră la Shanghai.

In cursul drumului, aflară puţine lucruri despre T'sang Fui. El se afla de acum în China.

— Nu există decât o singură posibilitate de a-l scăpa pe Buller, spuse Billy, pe când colindau străzile oraşului, să pătrundem cu forţa în localul asociaţiei secretă şi să încercăm a-l elibera.

— Dar pentru aceasta ar trebui să avem un ghid bun.

— Să nădăjduim că vom găsi un asemenea om şi că vom reuşi să-l câştigăm pentru cauza noastră.

— Trebue mai întâiu să mergem la Kau-Su şi apoi la Pao-ho. Aceasta este capitala ţinutului, de sub autoritatea asociaţiei secrete. Pao-ho este un orăşel în apropierea graniţei tibetane. Se află la o depărtare de peste 2000 de kilometri de Shanghai.

— Dacă am putea găsi vreun camarad de al lui Buller, din aceea vreme, spuse Vandover, el ne-ar putea spune cum am putea ajunge acolo.

— Trebue neapărat să-l găsim. Păcat însă că societatea minieră s'a desfiinţat. Probabil că toţi

oamenii s'au întors în America... Ei, dar ce s'a întâmplat acolo?

Billy îşi apucase prietenul de braţ. Se opriră la colţul străzii.

Patru oameni se luaseră la bătaie.

— Ajutor! Ajutor!, strigă deodată unul din ei pe englezeşte.

Billy şi Vandover şovăiră o clipă. Apoi deodată:

— Hai, Billy!

Un bărbat scund învârti, la vederea celor doi europeni, un baston deasupra capului său, strigând şi mai tare par'că: „Ajutor! Ajutor!

Fusese atacat de doi marinari chinezi şi de un marinar alb.

Cei trei oameni se întoarseră spre nouii adversari. Chinezii blestemau în limba lor, iar albul duse mâna la cingătoare. In clipa următoare un pumnal lucitor sclipea în mâna lui. Dar înainte de a-l putea folosi, Billy îl lovi puternic cu pumnul în bărbie. Marinarul căzu pe spate. Cuţitul zăngăni pe piatră. La rândul lui, Vandover îi atacă pe cei doi chinezi. Pe primul îl lovi cu piciorul în rotula genunchiului. Pe vremuri, Vandover fusese un pasionat footbalist. Urletul chinezului îi dovedi cât de dureros îl lovise. El se îndepărtă schiopătând. Dar al doilea chinez sărise în spatele lui Vandover şi îl apucă de gât. Detec-

tivul se roti fulgerător de repede şi-l lovi la tâmple. Omul se prăbuşi în nesimţire pe caldarîm.

— Veniţi cu mine, mai înainte de se adună mulţimea, spuse cel cu bastonul.

Îi conduse din ulicioară în strada principală şi striga doi „kulii". Detectivul şi doctorul, urmară exemplul lui şi se urcară în trăsurică. Conducătorii porniră numaidecât.

Billy şi Vandover avură prilejul să-l privească mai cu atenţie pe bărbatul acela. Era un adevărat chinez. Era scund, mlădios, deşi destul de bătrân. Purta un costum elegant de mătase şi o pălărie scumpă de panama.

— Aceste puşlamale m'ar fi omorît şi m'ar fi jefuit desigur, dacă nu aţi fi intervenit dumneavoastră. Nu aveam niciun fel de armă la mine. Eu sunt bătrân şi slab. Din fericire însă, vă pot răsplăti din belşug.

— Dar noi nu v'am ajutat pentru răsplată... Prietenul meu şi cu mine...

— Noi chinezii ştim cum să mulţumim. Credeţi-mă, eu vă pot fi de mare folos... Depinde numai ce doriţi. După cum văd sunteţi turişti. Consideraţi-vă oaspeţii mei, atât timp cât doriţi. Vă pot arăta multe lucruri, pe care călătorul obicinuit nu le poate vedea şi...

— De fapt nu suntem turişti, spuse Vandover. Vă mulţumim pentru invitaţia dumneavoastră, dar noi nu rămânem decât foarte puţin timp aci.

— Aşa, atunci aţi venit poate în interes de afaceri?

— Da! Ar fi mai bine să socotim călătoria noastră ca atare.

— Şi în acest caz vă pot fi de folos. Am mare influenţă în lumea comercială de aci. Poate că aţi auzit de acum despre mine... numele meu este Yen Wen Lo.

Vandover îl privi cercetător.

— Da!, răspunse detectivul. Am auzit despre dumneavoastră. Sunteţi unul din cei mai bogaţi oameni ai Chinei, un multimilionar. Sunteţi interesat în orice afacere mare. Nu-i aşa?

Chinezul încuviinţă din cap.

— Da! Sunt bogat. Intotdeauna am avut noroc în intreprinderile mele. Vă rog spuneţi-mi ce fel de afaceri faceţi dumneavoastră în Shanghai. Poate că astfel vă voiu putea arăta recunoştinţa mea.

— Trebue să plecăm la Kan-Su... Eu sunt detectivul Vandover şi acesta este prietenul meu, doctorul Hunter.

— Mă bucur că vă pot ajuta. Aţi fost vreodată la Kan-Su?

Vandover negă din cap.

— Aveţi nevoie de un ghid dibaciu... Care este de fapt ţinta dumneavoastră?

— Pao-ho!

Bogătaşul clătină din cap.

— Am auzit de oraşul acesta. Se află într'o regiune cam sălbatecă, necultivată şi foarte puţin cunoscută. Dar eu cred să vă pot da ghidul de care aveţi nevoie. Este un alb care cunoaşte foarte bine regiunea Kan-Su.

Cei doi „kulii" se opriră în faţa unei clădiri măreţe, împrejmuită de ziduri şi copaci.

— Aceasta este locuinţa mea, spuse Chinezul coborând. Vreţi să luaţi mâine masa la mine?

— Cu plăcere!, răspunse Vandover.

Işi luară rămas bun şi se întoarseră la hotel.

A două zi; Wen Lo le prezentă pe Hector Crew, care avea să le servească drept ghid. Cunoştea foarte bine China şi părea a fi un om foarte puternic. Era un englez sportiv şi voinic şi tare îndemânatec. Activase în multe tărâmuri. Vorbea mai multe dialecte chineze. Dar nimeni nu ştia de cât timp se află în Asia. Un singur lucru era precis: se potrivea minunat de bine, pentru misiunea pe care Yen Wen Lo i-o încredinţase.

Chinezul îşi ajută şi mai mult salvatorii. Când află că Vandover se grăbea, cumpără un avion pe care-l împrumută expediţiei. Detectivul nu pu-

tea refuza un asemenea ajutor, mai ales când află că Hector Crew se pricepea la pilotat. Din nefericire avionul nu avea o rază de acţiune mai mare de 1000 de kilometri. Iar în interiorul ţării nu se aflau staţiuni de benzină. Dar ei puteau parcurge această distanţă în 7 ore.

...După ce străbătură prima mie de kilometri, părăsiră avionul şi-şi continuară drumul călare. Yen Wan Lo le promisese însă să transporte benzină cu automobilele la aeroport, pentru ca ei să se poată reîntoarce tot cu avionul.

...Mica caravană se aşternu la drum. Ei mai luară cu ei, încă patru cai, care să le ducă bagajele. Căpitanul Crew cunoştea ţinutul atât de bine, încât ar fi găsit drumul şi cu ochii închişi. El mergea în frunte. Urma Vandover şi cei patru cai de samar. In urmă, veneau Billy şi Marion. După şase zile de mers, ajunseră la marginea pustiului Po-kor.

Străbăteau acum regiuni părăsite. Drumul ducea prin munţi prăpăstioşi. Adesea trebuiau să treacă peste râuri repezi. Satele se răreau din ce în ce mai mult. In ultimul sat la care ajunseră, primiră veşti neliniştitoare.

T'sang Fui şi prizonierul său, le luaseră înainte cu vreo trei zile. Nu exista nici o îndoială asu-

pra acestui fapt. Descrierea pe care locuitorii le-o făcură despre Buller îi convinseră pe deplin.

Dacă nu se întâmpla o minune, Buller ajungea la Pao-ho, înainte ca Vandover să se poată pune în legătură cu T'sang Fui. Dacă nenorocitul inginer ar fi fost închis în lăcaşul asociaţiei secrete, atunci nu mai exista nici o posibilitate să-l poată scăpa de acolo.

In dimineaţa următoare, mica caravană îşi schimbă itinerariul apucând-o deacurmezişul pustiului. Regiunea era foarte neprietenoasă, dar în dorinţa lor de a ajunge la capătul călătoriei cât mai repede ei nu mai luau în seamă urîţenia peisagiului.

Noaptea poposiră într'o vale îngustă, între două şiruri de dealuri nisipoase. Adormiră imediat căci în ziua aceia parcurseseră o distanţă mai mare decât prevăzuseră.

A doua zi de dimineaţă, după micul dejun, porniră în grabă, căci multe semne lăsau să se prevadă apropierea unei furtuni.

Spre amiază, se deslănţui furtuna. Vântul devenea din ce în ce mai puternic şi arunca în obrajii călătorilor nisipul fin al pustiului. Ei mergeau cu capul plecat, spre a scăpa de acest neajuns.

Vârtejurile de vânt ridicau nisipul. Acesta le

pătrundea până şi în gură. Caii erau neliniştiţi şi nu puteau fi stăpâniţi decât cu greu.

...Furtuna dură aproape opt ore şi cei patru prieteni îşi petrecură acest interval în spatele unei coline. Cu toţii, erau fericiţi de a fi înfruntat cu bine furtuna.

De abea după masă porniră din nou la drum. De cealaltă parte a pustiului se afla un mic sat săracăcios. După câteva zile de mers, mica caravană ajunse acolo.

CAP. XIII

ULTIMA LUPTĂ

Trei zile mai târziu ajunseră în faţa zidurilor oraşului Pao-ho. Trebuiră să-şi schimbe cu totul planurile hotărîte mai înainte.

Ei îşi propuseseră să-l ajungă pe T'sang Fuï înainte de intrarea în oraş. Dar aceasta fusese cu neputinţă. Chinezul le-o luase înainte. Sosise cu şase ore mai iute decât ei.

Detectivul îşi dădea din ce în ce mai mult seama că ei aveau puţine posibilităţi să discute cu şefii asociaţiei secrete. Nu putea nici măcar răspândi zvonul printre oameni că el este în stăpânirea gândacului de aur. Aci nu era nici în

America şi nici în Australia. Nimănui nu i-ar fi păsat dacă el şi tovarăşii lui ar fi dispărut. Aci în Pao-ho, asociaţia secretă nu se temea de nimic, căci ea deţinea toată puterea.

Cei patru tovarăşi ţinură o consfătuire în faţa zidurilor oraşului.

— Nu are niciun scop să ne adresăm direct lor şi să le cerem eliberarea lui Buller. Mai degrabă am reuşi să pătrundem în vizuina unui tigru sălbatec decât să reuşim în acest lucru... Nu există decât o singură cale, adăugă Vandover, să ne punem în ascuns în legătură cu el, şi să-l ajutăm prin orice mijloc să scape. După ce vom fi reuşit aceasta, vom avea tot timpul să înapoiem gândacul de aur adevăraţilor proprietarii pentru ca ei să nu ne urmărească mai departe.

Crew încuviinţă din cap.

— Eu nu sunt un detectiv, spuse el. In schimb însă cunosc foarte bine China şi locuitorii ei. Sunt cu totul de acord în cele ce a spus Mr. Vandover. Pe deasupra vă mai fac o propunere: să ne deghizăm înainte de a pătrunde în oraş.

— Dar cum să facem aceasta?

— Foarte uşor!, continuă Crew. Şi vă voiu spune numaidecât care este rostul propunerii mele. Străinii pătrund foarte rar în acest oraş. Iar noi de altă rasă, vom deştepta numaidecât bănueli.

In foarte scurt timp, asociaţia secretă va afla despre sosirea noastră şi va porunci să fim spionaţi. In acest caz nici odată nu am mai putea pătrunde în templu pentru a-l elibera pe Buller.

— Propunerea dumitale este foarte bună. Dar crezi că noi ne-am putea deghiza în chinezi?

Căpitanul Crew îşi privi pe rând tovarăşii.

— Veţi părea întocmai ca nişte chinezi adevăraţi. Mă pricep foarte bine în arta deghizării. Desigur, există o singură dificultate: eu vorbesc bine limba lor, iar dumneavoastră nu ştiţi decât câteva cuvinte şi pe acelea le pronunţaţi foarte prost. Deaceea eu trebue să preiau numaidecât comanda expediţiei. Tot timpul cât vom fi în oraş veţi trece drept hamalii mei. Iar eu voiu fi un negustor venit din provinciile răsăritene în interese comerciale. Dela sine înţeles că dumneavoastră nu veţi avea nimic de vorbit. Eu voi cutreera oraşul toată ziua, pentru a afla ce plănuesc oamenii. Vă convine propunerea mea?

— Minunat ! Cu o singură condiţie însă: să ne putem transforma în chinezi adevăraţi. Eu mă îndoiesc mai ales când va fi vorba despre Marion.

Crew clipi din ochi.

— Domnişoara va fi cea mai uşor de deghizat. Din dânsa voiu face un băieţaş cam

de vreo cincisprezece anişori. Dar pentru aceasta va trebui să mă lase să-i rad părul din cap.

— Nu am nimic împotrivă!

— Ţeasta trebue să fie complet rasă, iar sprâncenele le vom vopsi.

— Faceţi ce vreţi! Puteţi începe chiar acum.

Crew se puse pe lucru.

Vandover şi Billy priveau interesaţi la Crew. Căpitanul nu făcea de fapt decât foarte puţine schimbări. Dădea sprâncenelor o anumită formă, ridica puţin vârful nasului, lărgea arcuirea gurii... Îi reuşi minunat de bine întreprinderea lui.

— Marion, eşti cu totul schimbată, strigă Billy entuziasmat. Nici nu ai voie să te priveşti în oglindă până ce Crew nu te va transforma din nou, aşa cum erai.

Fata zâmbi şi-şi frecă braţele cu culoare galbenă.

Deghizarea lui Billy fu tot atât de uşoară. Numai Vandover prezenta oarecare greutate. Căci detectivul avea părul roşu, ochii albaştri şi pielea albă. Avea o faţă colţuroasă cu trăsături aspre.

Crew, care trecuse de multe ori drept Chinez, se deghiză cel mai bine.

Pao-ho era un vechiu centru comercial. Multe din case erau atât de vechi, încât cu siguranţă ele datau depe timpul lui Confucius. Pe timpul

lui Gingis Han, Pao-ho fusese un centru întărit.

Oraşul era înconjurat de ziduri. Nimeni nu putea pătrunde înăuntru. Nici chiar solii civilizaţiei răsăritene nu ajunseseră aci decât cu puţini ani în urmă.

Cei patru tovarăşi mergeau dealungul drumului şi îşi duceau caii de căpăstru. Pătrunseseră de acum în cuşca leului şi trebuiau să se teamă de mânia şi de răzbunarea lui.

Dar cu toate temerile lor, se părea că erau luaţi drept chinezi. Locuitorii, ce-i drept, nu-i prea priveau binevoitori, dar nici nu-i socoteau drept „demoni străini".

Intr'un colţ îndepărtat al oraşului, găsiră o casă de lut, împrejmuită cu livezi nelucrate, pe care o închiriară numaidecât pe un preţ destul de ieftin.

Billy, Marion şi Vandover stăteau tot timpul acolo în timp ce Căpitanul Crew cutreera oraşul pentru a afla mereu lucruri noui.

Târziu, într'o după amiază, se întoarse grăbit acasă. Părea cam neliniştit:

— Buller este aci, spuse el. Toţi oamenii din oraş au aflat despre aceasta. Chiar azi după amiază va fi un fel de procesiune. Americanul va fi purtat prin tot oraşul. Cortegiul începe dela templul cel mare, colindă câteva străzi şi se în-

toarce iar acolo. Toţi oamenii din Pao-ho trebue să-l cunoască pe duşmanul lor.

— Aţi aflat ce au de gând să facă cu el?, întrebă Vandover.

Crew se întunecă la privire.

— Toată lumea vorbeşte despre aceasta. Il vor... Mâine va începe adevărata pedeapsă.

Plecară şi ei la procesiune.

Din depărtare venea răsunetul unei muzici ciudate, în care tobele jucau cel mai mare rol. Era des întreruptă de bubuiturile tunurilor. In faţa fiecărei case era câte un bastonaş de tămâe, care ardea înfundat. Bastonaşul era aşezat pe o placă mare scrisă cu litere chineze.

— Procesiunea aceasta este o sărbătoare pentru ei, explică Crew. Dar aceasta nu trebue să ne mire, căci ei au în fiecare an foarte multe sărbători de felul acesteia.

Când ei se apropiară de templu, muzica deveni mai puternică, dar şi mai ciudată. Mirosul care plutea în aer era din ce în ce mai intens. O mulţime îmbrăcată în haine de sărbătoare forfotea pe străzi. Oamenii aprindeau multe artificii.

Deodată se auzi un vuiet asurzitor. Porţile grele ale templului se deschiseră şi procesiunea păşi afară.

In fruntea procesiunii păşeau o ceată de dansatori mascaţi. Rânjeau, aveau urechi mari şi purtau coarne. Urma balaurul cel mare, care putea să măsoare cam optzeci până la o sută de metri. Monstrul era construit din lemn de bambus şi din împletitură de papură. Era acoperit cu un postav. Mai mulţi oameni duceau pe umeri acest balaur. Capul monstrului era lucrat artistic şi putea scoate pe nări, aburi fierbinţi.

Billy, Marion, Vandover şi Crew se uitau după Buller. Primii trei îl descoperiră deodată pe T'sang Fui. In urma balaurului venea o căruţă de aur, împodobită cu multe sculpturi şi îmbrăcată în broderii. Doi bărbaţi luaseră loc în ea: un bătrân cu barba albă şi T'sang Fui. In haine europene. Chinezul părea foarte impunător, dar în roba lui de mătase albastră de acum era şi mai chipeş.

Căruţa mergea încet. In urma ei veneau mai multe şiruri de călăreţi, deasemenea mascaţi. Apoi, pe un căluţ mic şi ciufulit venea un singur om. Căluţul era condus cu o frânghie lungă de ultimul călăreţ. Acest om era Buller.

Stătea încovoiat în şea. Privea tot timpul în jos. Nu se uita nici în dreapta şi nici în stânga. Părea tare abătut. Sărmanul de el, pierduse orice speranţă!

Vandover stătea în primul rând de oameni.

Dacă ar fi înaintat cu un singur pas l-ar fi putut atinge. Buller nici nu bănuia că prietenii lui erau atât de aproape. Probabil că el era convins că detectivul îl dase uitării.

Mulțimea blestema. Din toate părțile se auzeau huiduieli la adresa prizonierului.

Dar Buller părea că nu aude nimic. Unii aruncau cu pietre în el. Dar lui nu-i păsa nimic de toate acestea.

— Trebue să pătrundem în templu, spuse Crew şi să încercăm să-l liberăm pe Buller. Am vorbit azi după amiază cu mai mulţi oameni şi am aflat că el va fi din nou expus astă seară în interiorul templului. Vom merge şi noi acolo. Eu nu cunosc templul..., trebue însă să ne încredem în norocul nostru.

— In cazul acesta nu are niciun rost să anticipăm planurile.

— Mai întâiu să pătrundem în templu şi apoi să aşteptăm acolo un prilej nimerit.

După lăsarea întunericului, cei patru tovarăşi veniră în faţa templului şi se amestecară cu mulţimea care aştepta în faţa porţilor. Erau înarmaţi până în dinţi şi pregătiţi pentru orice.

Până acum nu aveau decât un singur avantaj: nimeni nu ştia de existenţa lor, Niciun om nu bănuia că ei aveau intenţii duşmănoase.

Sala cea mare a templului era foarte lungă şi înaltă. Era sărăcăcios luminată de lanterne albastre. Pe podea stăteau ghemuiţi mii de credincioşi. Numeroase bastonaşe de tămâe răspândeau un miron ameţitor.

La capătul săli se afla o platformă mai ridicată pe care stăteau preoţii îmbrăcaţi în vestminte de sărbătoare.

La început cei patru tovarăşi nu-l putură zări pe Buller. Când îl văzură însfârşit ei îşi dădură seama că i se luaseră hainele europene. Americanul era îmbrăcat cu o haină lungă albă, care se asemăna cu o togă.

T'sang Fui stătea în faţa lui Buller şi vorbea mulţimii. Cuvintele lui păreau să fie foarte solemne. Din când în când se întorcea şi se închina în faţa unui idol de bronz, care nu era altceva decât o copie fidelă a gândacului de aur.

Ceremonia dură cam o jumătate de oră. Mulţi plecau şi făceau loc altora.

In faţa idolului de bronz fusese lăsat un spaţiu liber. Deodată în mijlocul lui apărură mai mulţi dansatori. Toţi erau mascaţi. Executară un dans solemn.

Un preot se apropie de Buller, înmuiă o pensulă într'un vas cu culoare neagră şi pictă pe

fruntea lui o anumită figură. Era, se vede treaba, semnul condamnatului la moarte. Căci mulţimea începu să se neliniştească şi să strige.

Billy, Marion, Vandover şi căpitanul se apropiară neobservaţi de platformă. Ajunseră la arcada unei uşi împodobită cu mai multe sculpturi aurite şi ascunsă vederii printr'o perdea.

Cu mare băgare de seamă se furişară în spatele uşii.

Pătrunseră într'un gang lung şi întunecos. Înaintau tiptil. Deodată o figură misterioasă apăru în faţa lor. Era un servitor al templului care-i goni cu cuvinte aspre.

— Inapoi nemernicilor!, le strigă ei ameninţându-i cu o sabie ascuţită pe care o rotea deasupra capului.

Căpitanul Crew îi răspunse câteva cuvinte, apoi sări asupra lui şi îl culcă la pământ dintr'o singură lovitură. In aceeaşi clipă apăru un al doilea servitor. Acesta, văzând ce se întâmplase cu colegul lui,, se opri şovăitor. Dar îşi veni repede în fire şi să pregătea tocmai să strige după ajutor. Atunci Vandover se repezi asupra lui, îi astupă gura cu pumnul şi-l trânti la pământ. Tăbări asupra lui. Chinezul lupta cu disperare. Dar Vandover era mai puternic. Peste puţin timp, cei doi chinezi erau legaţi cobză.

— Târâţi-i aci, spuse Crew arătând o firidă ferită de o perdea.

Cei doi prinşi fură desbrăcaţi de îmbrăcămintea lor bogată şi li se luară armele.

Crew şi Billy se îmbrăcară cu hainele lor, care li se potriveau de minune. Vandover şi Marion se ascunseră în dosul perdelei. Coctorul şi căpitanul umblau dealungul coridorului întocmai unor santinele. Din când în când aruncau o privire cercetătoare în marea sală a templului.

Deodată Crew se apropie grăbit de prietenii săi:

— Pregătiţi-vă! îl aduc pe Buller înapoi. Probabil că vor veni prin acest gang. Imi pare că au de gând să-l închidă în timpul nopţii.

Din templu se auzeau bătăile tobelor. Crew şi Eil y aşteptau liniştiţi.

Buller fu adus în gang. Doi paznici îl ţineau strâns de umeri. T'sang Fui venea în urma lor.

Când trecură prin faţa firidei. Crew dădu semnalul convenit: o fluerătură ascuţită, dar totuşi pătrunzătoare.

Din acest moment şirul întâmplărilor se precipită. Doctorul şi căpitanul se năpustiră asupra celor doi paznici.

Crew lovi pe unul din ei în cap cu latul sabiei. Chinezul se prăbuşi în nesimţire.

Billy îi puse o piedică celui de al doilea. Căzu

la pământ, iar în cădere se lovi cu capul de piatră.

T'sang Fui nu era înarmat. Şi apoi vestmintele lui l-ar fi împiedicat să lupte. Deodată însă scoase un flueraş de argint. Se plecă într'o parte. Dar Crew îl atacă. Căpitanul se lipise cu spatele de perete, pentru a nu fi lovit din partea ceea. T'sang Fui se repezi spre firidă. Atunci Vandover îi smulse fluerul din mână şi în acelaş timp îi lipi în piept ţeava revolverului.

— Nu mişca, T'sang Fui!

Chinezul se supuse. Il privea mirat pe detectiv. Ii recunoscuse vocea.

Ingălbeni la faţă.

— Ce doriţi?, întrebă el încet.

— Vrem să-l liberăm pe Buller, răspunse detectivul. Avem gândacul de aur la noi. Fă ca Buller să fugă cu noi. Vei primi în schimb giuvaerul.

T'sang Fui îl privi cu dispreţ.

— Eu nu sunt aci pentru a hotărî o înţelegere.

— Dacă ne trădezi te împuşc fără milă! Dacă vrei poţi foarte bine să ne scoţi din templu, fără ca cineva să observe aceasta. Dacă refuzi, te culc la pământ. Vom ştie şi noi să găsim o ieşire.

In acest moment, Crew se apropie de ei.

— Numai putem rămâne în gang. Trebue să mergem în altă cameră mai ferită. Şi...

Se opri. Plecă capul şi trase cu urechea.

In timpul discuţiei dintre Vandover şi T'sang Fui, ceilalţi doi prieteni nu stătură de prisos. Ii desbrăcară pe ceilalţi doi servitori. Buller fu îmbrăcat într'un costum chinezesc. Era încă zăpăcit de schimbarea surprinzătoare intervenită în soarta sa. Se sprijini de perete şi răsuflă adânc. Se reculese în curând. In vestmintele cele noui pe care le purta se înfăţişa întocmai unui servitor al templului. Marion îşi îmbrăcă şi ea un costum indigen. Cei doi paznici fură legaţi cobză şi duşi în firidă lângă ceilalţi doi.

Căpitanul trăgea mereu cu urechea. I se părea că aude zgomote suspecte.

Deodată, de sub o boltă a templului apărură mai mulţi paznici cu suliţele întinse. Mai înainte ca Vandover să-l fi putut împiedica, T'sang Fui le porunci ceva.

Chinezii dădură un ţipăt ascuţit şi fugiră de-a lungul gangului spre grupul celor patru tovarăşi. Erau de două ori mai numeroşi. Situaţia devenea din nou critică.

— Acum vine greul!, strigă Crew. Inapoi!

Era singurul lucru pe care-l puteau face deo-

camdată. Billy şi Marion îl apucară pe Buller de braţ şi îl traseră cu ei.

Vandover îi strigă lui T'sang Fui să-l urmeze. Dar chinezul se uita dispreţuitor la revolverul cu care îl ameninţa.

In clipa următoare, detectivul îl cuprinse pe T'sang Fui de genunchi, îl trânti pe spate şi fugi împreună cu el, cu toată împotrivirea chinezului.

Era o întreprindere plină de îndrăzneală, căci T'sang Fui era voinic şi tare greu. Dar oricâtă osteneală îşi dădea el, nu reuşea să se libereze.

Crew venea în urmă. Cu revolverul în mână veghea la bunul mers al lucrurilor. Trăgea mereu în picioarele urmăritorilor prea cutezători. Doi din ei se prăbuşiseră la pământ, în timp ce ceilalţi se retraseră.

Crew se apropie de tovarăşii săi.

După o clipă de şovăială, paznicii reluară urmărirea. Gălăgia, ţipetele, dar mai ales împuşcăturile atraseră atenţia mulţimii din sală. Lumea se înghesuia acum în gangul îngust şi întunecos. Se năpusteau asupra lui Crew, dar acesta sărea într'o parte cu multă îndemânare şi trăgea pe nerăsuflate în mulţime.

El împuşcase de acum doi preoţi. Când auziră şi celelalte împuşcături, ceilalţi se lipiră înmărmuriţi de perete.

Căpitanul mai trase odată în mulţime şi apoi se grăbi spre tovarăşii lui. Portalul firidei era străjuit de plăci grele de piatră. Billy, Marion, Vandover, Buller şi T'sang Fui se aflau acolo.

De abea avu timp să închidă uşile, când mai mulţi oameni se apropiară şi băturâ puternic în uşă.

— Vă spargeţi de pomană capetele şi pumnii!, le strigă Crew încărcându-şi din nou revolverul.

Apoi se adresă lui Vandover:

— Ei ne vor urmări încă mult timp.

— Dar noi nu putem face nimic, răspunse detectivul. Nu cunoaştem templul. T'sang Fui însă da, deaceea el trebue să ne ajute.

— Niciodată!, spuse chinezul cu ochii pe jumătate închişi şi liniştit.

— Dacă ni se întâmplă ceva să ştii că e din vina ta. Să nu crezi că nu vom fi răzbunaţi.

Căpitanul îl privea uimit.

— Nu prea mai avem mult timp, spuse şi el chinezului. Dacă nu vrei să ne ajuţi, te voiu sili la aceasta. Ai auzit vreodată despre „tortura urechii"? Am toate instrumentele necesare la mine.

Şi rostind ultimele cuvinte, scoase o sârmă de aramă din buzunar.

— Se încinge într'o clipă, spuse el nepăsător. Probabil, T'sang Fui că noi nu vom ieşi vii de

ací, dar până ce paznicii vor reuşi să spargă uşa, mai avem vrea douăzeci de minute. Avem tot răgazul până atunci să ne mai distrăm puţin...

Trăsăturile feţei chinezului rămaseră liniştite. Numai privirile ochilor săi era rătăcite.

— Ţine-l strâns, astfel ca să nu se poată mişca, îi strigă el lui Vandover. Dacă „distracţia" asta nu-i va place eu ştiu lucruri şi mai frumoase. Aşa de pildă „tortura nasului"... Afară de acestea eu am şi o pilă de unghii la mine. Dar nu cred că va fi nevoie să întrebuinţăm toate acestea... Ţine-l bine strâns.

Aprinse un chibrit şi înroşi sârma de aramă. Chiar înainte de stingerea chibritului, sârma se roşi ca para focului.

Lupà ce sârma îi pârlise puţin cartilagiul urechii. T'sang Fui, înebunit de durere, strigă deodată:

— Un moment! Domnule Vandover, îmi promiţi să-mi înapoiezi gândacul, dacă îl scap pe Buller şi pe dumneata de orice primejdie?

Căpitanul retrase sârma. Stropi de sudoare picurau pe fruntea lui T'sang Fui. Se ridică anevoie.

— Vă voiu arăta o ieşire. Fugiţi din această cameră. Să văd gândacul.

Vandover îi arătă giuvaerul şi îngădui chine-

zului să-l privească înainte de a-l vârî înapoi în buzunar.

T'sang Fui se duse spre un perete şi apăsă pe un buton. O uşă secretă se deschise numaidecât. Billy îşi aprinse lanterna. Se zări o scară care ducea în jos.

O coborîră unul după altul. Uşa secretă se închise în urma lor.

Ajunseră într'o încăpere mare şi umedă ai cărei pereţi erau de piatră. Desigur că încăperea aceea se afla la mulţi metri sub nivelul pământului.

Bănuiau de acum că T'sang Fui îi ademenise într'o cursă. Dar chinezul se plecă şi trase de un cerc de fier. Imediat se deschise un chepeng de piatră.

Trebuiră să coboare o altă scară de fier.

— Am ajuns, strigă T'sang Fui când se aflară la capătul ei. Dacă vreţi să scăpaţi trebuie să fugiţi pe aici.

Patru lămpi de buzunar luminau întunericul. Fugarii se aflau într'un fel de peşteră. Stăteau pe o platformă de stânci.

Cam la o depărtare de douăzeci de metri se auzea susurul unui pârâu. Apa părea neagră. Spre fund peştera se îngusta. Nu puteau vedea unde duce pârâul.

— Ei drăcie!, strigă Vandover, un torent subteran!

— Da!, confirmă T'sang Fui. Izvorul se află cam la treizeci de kilometri în munţi.

— Cum vrei să ajungem până acolo?, întrebă Vandover. Nu putem înota treizeci de kilometri.

Chinezul îi duse la marginea platformei. Acolo era legată o barcă.

— Noi avem întotdeauna pregătită o barcă. Dacă îmi dai gândacul îţi poţi lua barca. Curentul o să vă ducă destul de repede. In două trei ceasuri veţi ieşi la lumină. De acolo mergeţi mai departe pe fluviu până ce ajungeţi în satul Sam. Acesta se află cam la două sute de kilometri de Pao-ho. Iar acolo vă puteţi procura cai.

— Tot ce ne-ai spus este adevărat, T'sang Fui? Numai există nici o altă primejdie?

— In barcă există drugi de fier, spuse liniştit chinezul. Luaţi seama ca ei să nu târască barca spre stânci. Dacă veţi ţine seama de aceasta, veţi ajunge cu bine la ţintă.

— Pe drum nu ne întâlnim cu nici o cataractă?

— Nu, îi asigură Chinezul.

Luară cu toţii loc în barcă. Fiecare avea câte o grăjină. Vandover şi Billy stăteau în vârf. Billy şi Marion luaseră loc în mijlocul bărcii. Ei luminau pereţii stâncilor cu lămpile de buzunar. La celălalt capăt, căpitanul Crew, se servea de o lopată drept cârmă.

T'sang Fui avea gândacul de aur în mână.

Când cei cinci drumeţi fură gata de drum, el deslegă frânghia care ţinea barca şi o aruncă înăuntru.

... Billy, Vandover, Buller, Marion şi Crew mergeau de vreo două ceasuri fără să ştie încă unde-i ducea apa.

După puţin timp repeziciunea apei se micşoră. Printr'o mare deschizătură a bolţii ieşiră afară. Vedeau însfârşit cerul înstelat.

Toţi răsuflară uşuraţi. In sfârşit liberi!

Ajunseră cu bine în satul Sam. După un scurt popas plecară spre răsărit, până la locul unde îi aştepta avionul lui Yen Wan Lo. Peste opt ceasuri, ajunseră în Shanghai.

La înapoierea în Australia, doctorul ceru în căsătorie pe Marion. Nunta avu loc după o lună.

— SFÂRŞIT —